

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

Index Rerum Omnium Copiosissimus, Quæ Tam In Commentariis In D.
Thomam, Quam in disputationibus, ex Concordia excerptis continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

INDEX RERVM OMNIVM
COPIOSISSIMVS, QVÆ TAM IN
COMMENTARIIS IN D. THOMAM, QVAM

in disputationibus, ex Concordia excerptis continentur.

Primus numerus paginam, secundus
columnam, litera partem
columnæ indicat.

A

Abraham.

ABRAMO datum præceptum de Filio immo-
lando fueritne signi voluntas an beneplaciti. 262.
2.e. Abrahamus Dei præceptum impleuit fidelissimè.
ibid. 2. a. Abrahamo præcepti Deus quod noluit
eum facere, sed voluit tentare vt id faceret. 271.1. b.

Abfalon.

Abfalonis rebellio & adulterium qualiter fuerint pœna
adulterij Dauidis & necis Vriæ. 772.1.e

Absolutio.

Absolutio non est ei neganda quem confessarius credit
peccatum, modò penitens in posterum non peccare sta-
tuat. 739.2. b

Abyssus.

Abyssus quid. 666.1. d. e

Accessus.

Accessus ad Christum per fidem quomodo ita sit Dei do-
num, vt etiam sit opus liberi arbitrij. 731.1. c. Accessus ad
Christum non ideo est quia cum Deus præuidit, sed quia fu-
turus erat Deus eum præuidit. ibid. 2. e. f. Accessus per fidem
ad Christum est à Patre per illuminationem internam, & mi-
nus præcipue pendet ab influxu liberi arbitrij. ibid. 2. c

Accidentia.

Accidentia habent suas peculiare existencias distinctas ab
existencia substantiæ. 50.1. c. Accidentium modus realis exi-
stentiæ actualis est accidens reale completum non distinctum
à duratione ipsorum. 51.2. c. Accidens vt sit sine subiecto so-
lus Deus potest efficere. 526.1. f

Accipere.

Accipere dona Dei anima non potest nisi consentiendo.
305.1. f

Adamus & Eua.

Adamus non peccante quam diuersus fuisset ab eo qui est
huius mundi cursus 321.1. a. b. Adamus ante lapsum peccare
& non peccare potuit. 326.2. a. b. Adamus cur Deus facere
potuit, vt non esset antequam esset, nunc autem non possit fa-
cere, vt non fuerit cum fuerit. 355.2. a

Adami soporem pletique asserunt fuisse eccliam. 595.2. b.
Adamum in gratia creatum fuisse demonstratur. 610.1. e. f
Adamo scientiæ collatæ infusæ dici possunt, reuelatæ non
item. 15.2. d.

Adami posterij in statu innocentie vt essent scientiæ com-
paraturij. 694.2. c

Molina in D. Thom.

Adamus & Eua antè peccatum iuncti sunt matrimonio.

705.2. f

Adami sopor fuit verus somnus cum ecclasi coniunctus.
691.1. c. Adamus extra paradysum productus est, & cur. 691.2. b.
in campo Damasceno factus est. ibid. 2. c

Adam & Eua quanta scientia præditi creati fuerint. 693.
2. a. b. cur ea scientia instructi fuerint. ibid. 2. d. eis indita spe-
cies intelligibiles quæ & quales fuerint. ibid. 2. f. non acce-
perunt species de Angelis, nec eos quidditatiuè cognoue-
runt. 694.1. c. Habitu fidei & scientiam supernaturalium
acceperunt. ibid. 1. d

Adamus in seipso non vidit diuinam essentiam. 694.1. c.
Adamus Deum cognouit perfectius per ea quæ facta sunt,
quam nos cognoscimus. ibid. 1. f. Non accepit speciem à
Deo, qua Deum abstractiue cognosceret. ibid. 2. a. Sapien-
tia tamen insigni donatus fuit. ibid. 2. b. Adam & Eua fue-
runt creati in felicitate contemplatiua huius vitæ. ibid. 2. d.

Adam & Eua in statu innocentie potuisse decipi quæ ra-
tiones asserunt, quæ negent. 695.1. d. e. Errore quo &
quali primi parentes decipi potuerunt. 696.1. d. e. Adamus
peccatum suum veniale, id est, facile se à Deo veniam confe-
quenturum, iudicauit. ibid. 2. a. Ad peccatum quantum ho-
minibus nocuerit. 698.1. c. d. Adam & Eua in iustitia origi-
nali conditi sunt. 700.1. d. e. Adam & Eua non habuerunt
eam immortalitatem quam beati habebunt. 701.1. e. Ada-
mus cur ante peccatum uxorem non cognouerit. 706.1. c.

Adamo non peccante in prima tentatione eum in gratia
cum omni posteritate permanfurum qui asserant. 707.2. c.

Adamum in innocentie statu post primam tentationem
superatam decidere iterum potuisse & posteros eius, est com-
munior sententia. 708.1. b. Adamus suis meritis confirma-
tionem in gratia posteris mereri non potuit. ibid. 1. e. Ada-
mus si in gratia petuisset, posterioribus meruisset solum, vt
in iustitia originali nascerentur. 708.2. b. Adamo non pec-
cante posteris Christum venturum pœ creditur. ibid. 2. e

Adamo non peccante non constat qui & quot prædestinati
essent. 710.1. d

Adam & Eua plenissimam habebant libertatem ad de-
clinandum omnia, quibus à naturali & supernaturali sine
poterant auerti. 719.1. c. Adamo quæ prima gratia data sit.
720.1. c

Adamum non creatum fuisse in gratia post Concilium
Tridentinum est error in fide. 720.2. f. Adamus non peccauit
ex inaduerentia, nec Eua. 620.2. c

Adamo non peccante illi soli nati essent, qui prædestinati
essent, Scoti sententia. 708.2. f. Scotus sibi ipsi obiicit argu-
menta & dissoluit. 709.1. b. c. Adamo non peccante eos solos
nascituros qui nunc sunt prædestinati est improbabile. 710.1. b

Vide innocentia in statu. Iustitia originalis.

Equale, equalitas.

Equale dicitur quasi per negationem maioris & minoris.
500.1. d

Equalitas quantitatem exigit & distinctionem inter ea
quæ dicuntur equalia. 500.1. c

Equalitas duplex, vna secundum quantitatem propriam,
& secundum quantitatem impropriam altera. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Equalitas equalis. 500.1. f

Index rerum.

Aequale vt relatiuum est, inaequalis comparationis quodnam sit. *ibid.* 2. c. Aequalitatis & similitudinis relationes esse in Deo reales Scotus asseruit. *ibid.* 2. d. refellitur. 502. 1. b. Aequalitatis & similitudinis rationes non esse reales sed rationis qui sentiant. 501. 1. d. Aequalitatis relationes cur in creaturis sint reales, in Deo non. 502. 1. d. Aequalitas conuenit Filio vi productionis, tamquam quid consequens productionem. *ibid.* 2. c. Aequalitas non est perfectio simpliciter. *ibid.* 2. d.

Aeternitas, Aeternus, Aeternum.

Aeternitas non purè significat durationem diuinam, sed addit negationem principij & finis. 51. 2. f. Aeternitas est duratio interminabilis, & aeternum est extra terminum ac sine termino durationis. 73. 2. c. Aeternitas triplex esse secundum se totam, secundum nihil sui actus & secundum se totam, & secundum nihil sui actu vel potentia. 73. 2. f.

Aeternitas in hac postrema significatione est interminabilis vitæ tota simul & aeterna possessio. 74. 1. b. vel clarius, est duratio tota simul & interminabilis omnino. *ibid.* 1. d. in Aeternitate esse successione quibus rationibus suadeatur, & de ea Aureoli sententia. *ibid.* 1. c. Gabriëlis item de ea & omni duratione sententia. 74. 2. d. Aeternitas est formalis duratio, formaliterque existit in Deo. 75. 1. a. de aeternitate Gabriëlis sententia reuocatur, quia secundum illum aeternitas non esset tota simul. *ibid.* 1. d. in Aeternitate diuina neque partes, neque successio vlla reperitur. *ibid.* 1. c. Aeternitas qua ratione sine vlla sui mutatione, sine vlla sui varietate tempore coexistit exemplo demonstratur. 75. 1. c. d. ex aeternitate Deus non habuit relationem presentiae ad res creatas, & ex tempore habuit coexistentiam cum tempore. *ibid.* 2. c. Aeternitas quamuis non habeat tempus præteritum & futurum, habet tamen coexistentiam tempori præterito & futuro. 76. 1. a.

Aeternitas existit heri, & aeternitas existet cras sine successione. *ibid.* 1. b. Aeternitas est duratio qua Deus coexistit diei hesterno, & coexistit diei crastino. 76. 1. b. c. Aeternitas eadem est qua Deus tempori imaginario coexistit tempori vero. *ibid.* 1. c. Aeternitas est maior tempore, non propriè & formaliter sed virtute. *ibid.* 1. c. Aeternitas est essentia ipsa diuina apprehensa secundum rationem existentis atque durantis in se formaliter. 77. 2. d. Aeternitatis ratio consistit in apprehensione vniuersitatis eius quod est omnino extra motum, sententia hæc D. Thomæ variè explicatur. 76. 2. c.

Aeternitas in Deo solum habet rationem mensuræ secundum apprehensionem nostram. 77. 1. b. c. Aeternitas pro duratione interminabilis est cessasse operatione intellectus. 77. 2. d. Aeternitas cum duratio sit infinita partibus carens, Deusque sit infinitus non videtur habere rationem mensuræ. *ibid.* 2. c. Aeternitas si ratione mensuræ habeat, est ens rationis. 78. 1. c. Aeternum formaliter significat durationem, & addit omni ex parte absolutam interminabilitatem. *ibid.* 2. d. Aeternitas habet latitudinem duratiuam infinitam, qua vniuersè coexistit omni tempori imaginario. 79. 2. c.

Aeternitas propriè est ita Deo propria, vt alteri rei, neque per diuinam potentiam conuenire queat. 80. 1. d. e. Aeterna impropriè licet alia à Deo esse potuerint, à parte tamen ante nihil præter Deum est aeternum. *ibid.* 1. c. Aeterna multa sunt à parte post, id est, nunquam habitura suam. *ibid.* 2. a. Aeternum sumitur in scripturis pro re longæ durationis, & quæ tandem licet habitura sit suam, nullus tamen ei præfigitur. *ibid.* 2. b. Aeternitas à tempore in quo differat. 81. 1. b. inter aeternitatem & æuum quæ sit conuenientia. 83. 2. c. inter eundem est discrimen quod aeternitas habet ex se coexistere cum omni tempore etiam imaginario, æuum verò non habet ex se, sed dependenter. *ibid.* 2. d.

Aeternitas participata est duratio visionis beatificæ hominis & Angelorum. 85. 2. f. Aeternitatis duratio quomodo omnia tempora comprehendat. 192. 1. d. in aeternitate nec præteritum nec futurum esse potest. 192. 2. c. Aeternitati omnia coexistisse vel fuisse in aeternitate non verè dicitur. 193. 2. a. sed sic in presenti omnia coexistunt aeternitati. *ibid.* 2. b. in Aeternitate non esse rei, quæ generatur, non præcedit esse eiusdem rei. 194. 2. d. in Aeternitate esse rei quæ generatur non prius existit, quam in tempore, sed simul. *ibid.* 1. e.

Aeternitas non est ideo tota simul, quasi attrahat, faciaturque, vt in seipsa res existant, antequam efficiantur. 198. 1. c.

Æuum.

Æui & aeternitatis discrimen. 83. 2. d. Æuiterna qua. 86. 2. c. Æuum duratio substantiæ Angelorum pertinet ad prædicamentum quando. 79. 2. a. Æuum latitudinem duratiuam non habet vt aeternitas. 79.

2. a. b. Æuum deducitur à Græco *αιών*, & significat periodum longam temporis & aeternitatem. 81. 1. c. sumitur & pro duratione rerum, quæ corruptioni obnoxia non sunt. *ibid.* 2. d. Æuum successione prioris & posterioris habere. D. Bonaventura asseruit, quod & similitudine illustrat. 81. 1. c. probatur hæc opinio rationibus. *ibid.* 2. c. Æuum durationem esse indiuisibilem & rotam simul sententia est D. Thomæ, & probatur. 82. 1. 2. a. Æuum sic describitur, est duratio rei create tota simul, naturalis & corruptionis suapte natura expers. 86. 2. c. Æuum Angelorum & animorū, specie differt ab æuo creaturum. *ibid.* 1. f.

Æuum si non habeat rationem mensuræ totum sunt æua, quæ sunt æuiterna. 83. 2. c. æuum si habeat rationem mensuræ datur vnum tantum æuum quod est tamquam in subiecto in supremo Angelorum. *ibid.* 2. d. Æuo tantum vno dato datur supremum Angelorum specie ab aliis differre, alioquin plura essent æua. *ibid.* 2. e. Æuum cur non sit in Deo sicut tempus in celo. 88. 1. f. Æuum in lucifero tamquam in subiecto existere non est inconueniens. *ibid.* 1. f.

Affectus.

Affectus tres in Deo sunt, Amor, gaudium, & odium, reliqui non nisi metaphoricè. 176. 2. f.

Agens, Agere, Actio, Actus, Actiones Dei.

Agens limitatum ad certum locum transire non potest actionem in locum distantem, quin prius aliquid in spacium interiectum producat. 67. 1. c.

Actio ex natura rei habet, vt exire non possit id quod dicitur nisi per medium, etiam si agens sit infinita virtus. 68. 1. b. Agens creatum ad actionem præteritæ presentiam ad spacium, & ad passum, agens increatum ad solū spacium. 70. 1. d. e.

Agens quod operatur ex determinatione suæ voluntatis, nulla facta mutatione operatur. 71. 1. a.

Actio qua Deus confert esse & conseruat Angelum per longum rēpū esse vna numero, & indiuisibilis & tota simul. 82. 1. f.

Actus vt sit supernaturalis necesse non est vt omnes illius causæ sint supernaturales, sed satis est vt sit aliqua. 82. 2. a.

Actus & habitus principiorum specie distinguuntur ab actibus & habitibus conclusionum. 16. 1. c.

Agens ex pluribus constatum non semper habet partes eiusdem rationis. 110. 1. f.

Agentia transeuntia non dicuntur esse perfectiora in seipsis dum operantur, quam sint ante operationem. 183. 1. f.

Actiones Dei ad extra, quas consequuntur relationes dominij, causæ, vniuersi, &c. denominatione ad extra dicuntur de Deo ex tempore. 148. 2. b. Agere Deum per intellectum & voluntatem, est agere notitia & voluntate, vt sint res quas producit. 153. 2. a. Agens liberum & naturale quomodo differat. 163. 1. d. Agere nullo coadiuuante cur omnem creaturam virtutem excedat, sitque Dei proprium. 171. 1. c.

Actionem per omnem producit aliquid immediatè tamquam terminus. 181. 1. a. Actio non est in vno subiecto, & nec minus per eam productus in alio. *ibid.* 1. f.

Actus primus est forma prior agentis, à qua informatur, actus secundus est forma posterior, qui actus loci habentur operationibus immanentibus. 183. 2. b. Actus idem numero in genere naturæ potest esse bonus & malus moraliter. 222. 1. b. c.

Actus qui carent libertate contradictionis, est spontaneus sunt, naturales tamen sunt. 223. 1. f. Actus peccatorum abulsi sunt liberi arbitrij, nec à Deo prouisi sunt. 231. 1. c.

Actus supernaturales liberi arbitrij, quibus se homo disponit ad fidem & gratiam vt pendeant à Deo & libero arbitrio. 316. 2. f. Actionum humanarum tria sunt genera, indifferenter, studiosè seu probè, & peccaminosè. 222. 1. d.

Actio numero vna & eadè potest esse indifferenter bona & mala resultat. 266. 1. b. Actionis huius ratio moralis bona vel mala resultat eo influxu quo in generatione naturæ productum. 266. 1. c. Actio cognosci non potest non cognito termino à quo essentialiter depèdet. 243. 2. a. Agere ex necessitate naturæ non agat 268. 2. b. Actionem aliquam per generalem concussum esse à Deo quomodo non pugnet cum eo actionem eandem vt à libero arbitrio est non esse à Deo. 169. 2. c. Actiones peccati quomodo Deus diligit & non diligit. 274. 1. d.

Actio transiens vera datur in Deo, qua Deus producit res creatas, quæque est in rebus creatis tamquam in subiecto & non in Deo. 351. 2. b. Actio causæ secundæ tota quoad omnes gradus est à Deo, & tota à causa secundæ. 266. 1. d. Actio quod sit huius speciei non proficitur à Deo sed à causa secundæ. *ibid.* 1. c. Actiones causarum naturalium quæ ratione in Deum referantur. *ibid.* 2. a. Actus moraliter bonus cum solo generali concursu elicitus, quatenus in nos & quatenus in Deum referendus. *ibid.* 2. d. in agentibus naturaliter determinano tribuitur auctori naturæ, in agentibus liberè, libero arbitrio. *ibid.* 2. a.

Index rerum.

AQUS nostri morales boni cur maximè in Deum referendi sunt, peccata nō iem. *ibid.* 2. f. Actio materialis peccati ut praecise est à libero arbitrio non potest esse volita à Deo. 248. 1. a

Actiōnes peccati licet ut à Deo sunt per generalem concursum ei placeant, ut tamen peccata sunt fundamentaliter & materialiter ei displicent, & ab eo non sunt. 269. 1. c

Actiōnes non emanare à substantia verum est in actionibus realibus non intentionalibus. 180. 1. b. in Agentibus corporeis necessaria est agentis coniunctio cum loco antè actionem non in corporeis. 150. 1. a. Agentis coniunctio cum spacio requiritur ad agendum immediate suppositi. 552. 1. c

Actio omnis aliquid producit. 377. 1. c. Actio est idem cum termino. *ibid.* 1. a. Actio transiens non est in agere sed in passio. 379. 2. b.

Actio immanens & transiens quomodo differant ex Aristotele 382. 1. b. Actio immanens cur confusè cognosci possit sine termino, transiens non item. 382. 1. d

Actio & passio quatenus inter se & à motu designantur. 412. 1. d. Actus notiones sunt relationes non actiones & passiones. 489. 2. d. Actio est motus ipse ut est influxus ab agente, & passio est motus ut est receptio patientis. 520. 1. f. Actiōnis numerice unitas variatur facta quatenusque variatione in quacumque parte causae. 767. 1. d. Actiōnes morales non habent suam bonitatem aut malitiam à differentia individualitate, sed à specifica. *ibid.* 1. f. Actiōnes quae in sua intrinseca ratione includunt, ut sunt à causa secunda, nullo modo possunt denominare Deum. 769. 2. b. Deus quatenus auctor & causa actionum & effectuum, qui naturae necessitate sunt, & causis secundis propriis sunt. 768. 1. b. Actiōnis malae species non est à Deo per suam influxum, sed à libero arbitrio. 771. 1. f. 2. a

Actus mali moraliter, & materialis peccati bonitas quatenus ad Deum auctorem referatur. 771. 1. a. b. actio quando non est in Deo, neque passio esse potest, quod contra Ganum ostenditur. 771. 2. a. Actio moraliter mala non est volita à Deo sed permissa: passio verò quae illam comitatur & volita & permilla. *ibid.* 1. a

Alius.

Alius, alia, aliud quomodo de diuinis personis dici possunt. 427. 1. d. e. Alius ut dicatur de personis diuinis & nō aliud. *ibid.* 1. f. Alius Deus est pater à Filio, falsa propositio, Alius est pater à Filio, vera. *ibid.* 1. a

Allegoria.

Allegoria aliter apud Rhetores, aliter apud sacros interpretes sumitur. 34. 1. c. Allegorici sensus nomine tres sensus spirituales notantur. *ibid.* 2. a

Almaricus.

Almarici error cuius fit mentio in c. *Damnatus*, est Deum esse omnium rerum essentiam, & omnia esse vnum. 552. d

Ambrosius Catharinus.

Ambrosij Catharini de praedestinatione & reprobatione sententia. 295. 1. f. impugnatur haec opinio. 296. 1. a. Catharinus à Soti calumnia vindicatur. *ibid.* 2. f

Amor, Amare, Amans, Amor Dei, Amor Deus.

Amor est in Deo, & hoc de fide est. 271. 1. c. Amat Deus omnia, quae sunt, aliter tamen ac homo. *ibid.* 1. e. Amor non est ex parte efficitur à bonitate rerum, amor Dei est causa bonitatis. *ibid.* 2. b

an Amaretur plus Christus Ecclesiae corpus quā suū. 273. 1. b. e. Amor distinguitur in amorem benevolentiae & concupiscentiae, & quis sit uterque horum. 272. 2. b. Amore benevolentiae & concupiscentiae Deus diligit res rationis expertes & damnatos. *ibid.* 2. d. e. Amor amicitiae quis sit proprie. *ibid.* 2. c

Amat Deus aequaliter omnia ex parte actus, sed non ex parte boni. *ibid.* 2. f. Amat Deus magis meliora. 273. 1. a. Amare Deus dicitur vnum plus alio duobus modis. *ibid.* 1. b

Amaretur plus Deus singulos puros Angelos quā singulos puros homines quo ad naturalia non supernaturalia. *ibid.* 1. a. a. Amat Deus plus innocentem quā peccatentem ceteris paribus. 273. 2. c. per Amorem amans est in re amata, & res amata in amante diuersa ratione. 387. 1. b

Amata res dicitur esse in amante per inclinationem, amans verò dicitur esse in re amata quia ad eam trahitur. *ibid.* 1. c. e

Amor liber creaturā non est necessitatis coniunctus cum amore naturali, quo Pater & Filius spirantur Spiritum sanctum. 447. 1. d. Amor in diuinis non solum est actus voluntatis, sed etiam terminus diligendo productus. 372. 2. f. in hac significatione sumitur personaliter, & dicitur Spiritus sanctus. *ibid.* & 473. 1. a. Amare in diuinis essentialiter & notionaliter sumitur. 473. 1. a. Amor amicitiae & concupiscentiae quid. 603. 1. b

Amores duo fecerunt duas ciuitates, Dei & diaboli. 616. 1. f. Amor sui quid. *ibid.* 1. d

Molina in D. Thoma.

Amor amicitiae est ratio & origo amoris concupiscentiae. 616. 2. d. Amor quomodo sit omnium virtutum complementum. *ibid.* 2. f. Amor proximi qua ratione vniuersam legem quae erga proximum est in se contineat. 617. 1. b

Vide Dilectio, Caritas.

Amphibia.

Amphibia quaedam, ut crocodili, equi marini, pedes habent. 690. 1. b

Angeli, Angeli boni, Angeli mali.

Angelis non minus quā hominibus finis ad quem conditi sunt, ignotus est naturaliter. 72. 2. a. b

Angelorum scientia, qua ratione à nostra specie differat. 15. 2. d. Angeli non sunt in loco per operationem. 70. 1. c

Angelus mouens primum mobile non mouetur per illum circulariter. 71. 2. d

Angeli suapte natura sunt immutabiles quoad esse substantiale. 73. 1. b. Angeli sunt suapte natura entia necessaria, si ad causas naturales referantur. *ibid.* 1. d

in Angelis non est potentia realis ad non esse. *ibid.* 1. d. Angeli ac cæli per potentiam diuinam possunt non esse, & ad id habent potentiam logicam. 73. 1. f

Angelus nisi conferretur per tempus verum aut imaginarium non potest esse bonus vel malus. 85. 1. c

Angelum non potest Deus producere nisi eum alibi producat, neque non coexistentem cum aliquo momento temporis. *ibid.* 1. c

Angelus specie impressa non indiget ad propriam substantiam cognoscendam, sed ad aliorum sic. 99. 2. a

Angeli dum coniuncti sunt spatio, specie non indigent, ut se cognoscant. 103. 2. a

Angelus potentiam passiuam naturalem habet ad existentiam in loco & ad motum secundum locum. 97. 2. c

Angeli motus omnis ad quamcumque partem fiat naturalis est. 98. 1. a. Angeli circumstantias aliquas circa mysterium incarnationis ignorauerunt. 100. 1. d

Angeli & Beati multa ignorant, quae Deus nouit. *ibid.* 1. c

Angelorum beatorum ad statum non videtur pertinere, quae anima cuique in tutelam demandanda sit. 116. 2. a. ut necesse non est hoc eos in Verbo videre, sic neque quae ad deorsum vite pertinent. *ibid.* 2. b

Angelus cuius Adam eius lapsum ignorauit, & multi alij multa à principio mundi ignorauerunt. 135. 2. d

Angeli in primo instanti suae creationis meruerunt. 172. 1. f

Angeli duratio cum mensuretur aeo, cur in ea non existant futura sicut existunt in aeternitate. 199. 2. a

Angeli multo certius in Verbo res creatas quā in seipsis cognoscunt. 240. 1. c

Angeli quomodo alij peccauerunt, alij non. 326. 1. b

Angeli boni peccare potuerunt, sicut & mali. *ibid.* 1. c

Angelorum ruina, quia per Christum reparanda non erat, longè fuit grauior ruina hominum. 340. 1. d

Angeli loquuntur ad se inuicem, sed non oris sono, sed mentis. 374. 1. c. Angelos fecit castitas, & qui eam seruauit angelus est. 33. 1. b. Angelos constare genere & differentia Durandus negauit. 37. 2. b. Angeli solo lumine naturali illustrati, nō possunt mysterium Sanctissimae Trinitatis agnoscere. 410. 1. e

Angeli cur sibi similes generare non possunt, sicut nec corumpi. 527. 1. c. 2. 2. 2. Graecè, idem Latine est, quod nuncius. 531. 1. b. Angeli concionatores & sacerdotes in Scripturis vocantur. *ibid.* 1. c. Angeli nomen ad significandas substantias incorporeas accommodatum. *ibid.* 2. e

Angelos esse Saducei negauerunt, & Philosophi malos nullos esse dixerunt. 512. 2. c. Angelos esse, est dogma fidei, tam bonos, quā malos. *ibid.* 2. d. e. quod probatur ex Scripturis. 532. 1. b. Angelos esse corporeos, qui assueverunt. *ibid.* 1. e

Angelos tres, qui Abrahā apparuerunt, carnem humanam assumpsisse, Tertullianus scripsit. *ibid.* 1. f. 2. a. Angelos corporeos esse, sed corpora alterius rationis, quā nostrum sit, plurimi Patres sunt arbitrati. 533. 1. a. b. Angelos incorporeos esse affirmandum est, cum communi Scholasticorum sententia. 534. 2. c. quod probatur. *ibid.* 2. e. Expenditur Concilium Lateranense, quod id definit. 535. 1. a. Explicatur Nicenum Concilium, in quo de eo fuit aliquid allatum. 535. 1. c. f

Probatur rursus ex Scripturis, & rationibus. 536. 2. a

Angelos incorporeos esse, habere tamen materiam & formam Auicebron credidit. 537. 1. c

Angelos non constare materia auctor probat. *ibid.* 1. f. 1. a

Angelos constare materia D. Bonaventura opinio reprobat. *ibid.* 2. c. Similis ferè Aureoli & Richardi opinio reuocatur, 537. 2. e. Angeli quot sint, ex Aristotelis sententia 538. 1. c. Reprehenditur Aristoteles. *ibid.* 1. d

Angeli in magno quodam numero sunt. *ibid.* 1. e

Angeli numero excedunt substantias materiales, ferè sine vlla comparatione. *ibid.* 2. b. quod intelligitur de speciebus, non de indiuiduis. *ibid.* 2. d. cuius rei ratio redditur. *ibid.* 2. d

Index rerum.

Angelos plures esse, quam homines, qui sunt, fuerunt, & erunt, quibus rationibus se videatur 539. 1. f. 2. a. sed pars negans probatur. ibid. 2. b. Incertum relinquatur, quid de ea re sit tenendum, & rationibus utriusque responderetur. ibid. 2. d. Angelos duos non posse esse eiusdem speciei, D. Thomas asseruit. 539. 2. f. Angelos plures esse possunt diuina virtute, sub eadem specie infima. 540. 1. d. Angelos plures eiusdem speciei esse cur Deus creauit voluerit. 541. 1. a. Angelos an differant specie Augustinus ignorat. ibid. 1. c. Angelos omnes eiusdem speciei Patres inuenerunt. ibid. 1. e. Angelos multos de facto, eiusdem esse speciei probabile est. ibid. 2. d. Angelos eiusdem speciei, ad diuersas choros, & diuersas hierarchias pertinere possunt. 541. 2. c. Angelos omnes non esse eiusdem speciei infima, est probabile. 542. 1. a. Angelos suapte natura sunt incorruptibiles. ibid. 2. b. Arguitur contra hoc. 542. 2. f. Angelos post die iudicii sunt futuri immortales, sicut & anima humana: & contrarium est error in fide. 543. 1. d. Angelos suapte natura corruptibiles esse, asserere periculosum est in fide. ibid. 1. d. Angelos immortales esse, non natura, sed gratia, quomodo intelligendum. 543. 2. c. d. Angelos non assumunt corpora secundum apparatus. 544. 1. d. Angelos assumunt & deponunt corpora. ibid. 1. e. in propriis corporibus qui apparuisse dicunt, reuertuntur. ibid. 1. e. f. Angelos seipsum diligit dilectione electiua & naturali. 603. 1. b. Angelos vnus quo amore diligit alterum angelum. ibid. 1. c. Angelos efficiuntur a Deo sunt, quod est de fide. ibid. 2. a. Angelos ab omni aeternitate a Deo non sunt producti. ibid. 1. c. d. Angelos ante mundum conditos esse Graeci Patres affirmant. 604. 1. a. b. & Latini quidam ibid. 1. c. d. Angelos creatos fuisse simul cum caelo empyreo, & terra, communis est Scholasticorum sententia. 605. 1. c. d. Graeci Patres aliqui, & Latini plurimi, huic veritati assentiuntur. ibid. 1. f. 2. a. Angelos post mundum corporeum factum peccauerunt in caelo. 606. 1. a. Angelos non fuisse conditos ante mundum corporeum, Concilia quae definiunt. 606. 1. d. an dicere Angelos esse conditos ante mundum corporeum, sit error in fide, dubitatur, & res soluitur affirmatiue. ibid. 1. f. 2. a. quod etiam magis confirmatur. 607. 1. d. Patres qui contrariam sententiam tenuerunt, excusantur ab errore. ibid. 1. f. 2. a. b. Angelos in caelo empyreo, vna cum illo creati sunt. 608. 2. b. Angelos ad mouendos orbis quoad deputati ibid. 2. c. Angelos statim ac conditi sunt, fuerunt beati beatitudine naturali, sed non supernaturali. 608. 2. e. f. Angelos fuerunt conditi in beatitudine supernaturali, infra beatam. 609. 1. c. Angelos ex suis naturalibus diligere poterunt Deum, dilectione supernaturali, sed gratia indigerunt, ut in Deum conuerterentur. ibid. 1. f. ab Angelo assumi corpus quid sit. 645. 1. a. Angelos an sit naturalis beatitudo moralis. 614. 1. f. Angelos & primum parentem non fuisse creatos in gratia, qui auctores affirmant. 609. 2. a. Contraria sententia quorum sit & vera iudicatur. ibid. 1. f. Angelos sine vlla praevia dispositione gratiam primam consecuti sunt. 611. 1. e. Angelos suam beatitudinem meruit, & contrarium asserere est periculosum in fide. 611. 2. c. Angelos non habere meritum praevium praemio opinio quorundam. ibid. 2. d. Angelos prius duratione beatitudinem meruerunt, quam eam sint consecuti. 612. 1. e. f. Angelos per opera quae consequuntur gloriam non possunt mereri beatitudinem. ibid. 1. a. Angelos quod inter se sunt perfectionis naturae, eo plus gratiae & gloriae fuisse consecutos quinam tradant & cur. 613. 1. e. Angelos quam gratiae portionem habuerint respondentem dispositioni quam merere gratiae. ibid. 1. f. Angelos quod perfectiones eo plus gratiae & gloriae consecutos esse certum non est. ibid. 1. a. Angelos vna cum visione beata habent cognitionem naturalem de Deo. 614. 1. b. Angelos beati peccare non possunt. ibid. 1. e. Angelos beati in beatitudine & praemio essentiali non proficiunt. 615. 2. f. Angelos suapte natura sunt capaces malitiae. 614. 1. c. Angelos praecipuum aliquid positum impolitum fuisse est probabile. 612. 1. a. Angelos in primo instanti suae creationis peccare non potuisse qui scribant. 613. 1. a. & qui affirmant eos peccare potuisse, quod probabilis est. ibid. 1. c. Angelos prima vitalis operatio non soli auctori naturae ascribenda. ibid. 2. b. Angelorum totum negotium tribus instantibus confectum est, ut vult Capreolus. 624. 2. a. Alij duobus tantum. ibid. 2. e. Angelos de nihilo sibi corpora assumpsisse ea quae hypostaticè sibi vniuersi Tertullianus & quidam alij asseruerunt, qui reuocantur. 544. 2. c. Angelos assumit corpus vniuersi illi, tamquam motor mobile, in quo appareat & representetur. 545. 1. a. Angelos non assumit corpus a fine Balaam, & Daemon corpus serpentis, vel arthropodorum & lamiarum corpora. ibid. 1. c. Angelos non posse assumere corpus vitium Durandi sententia reuocatur. ibid. 1. e. ut Angelos assumat corpus non necesse est, ut sit in eo definitiue. ibid. 2. b. ab Angelis corpora assumpta cuius naturae fuerint. 545. 2. c. ab Angelis corpora assumpta non fuerunt mixta perfecta sed imperfecta. 546. 1. a. Angelos erant, qui in corporibus assumptis personam Dei gerebant. ibid. 1. c. Angelos in corporibus assumptis exercere non possunt opera vita, sed quaedam his similia. ibid. 2. a. Angelos non indiget ore & lingua ad formandos sonos no-

stis similes. 546. 2. a. Angelos non verè comedebant cibos quos videbantur comedere. ibid. 2. e. Angelos non assumunt corpora proprie se, sed proprie nos ut nobis appareant. 547. 1. c. Angelos sunt in loco ex scripturis probatur. 548. 1. c. ibid. 2. c. Angelos non sunt in loco circumscriptiue. ibid. 2. c. Angelos non esse in loco per suam operationem asserit Durandus. 549. 1. a. sed per praesentiam ordinis suae substantiae ad locum absque vilo situ in eo, & ubique esse, quod definitiue ad locum. 1. b. c. Angelos sunt in loco definitiue. 549. 2. b. Angelos est in loco per applicationem suae virtutis ad locum quocumque modo ea fiat, sententia est D. Thomae. ibid. 2. d. iuxta hanc sententiam Angelos nusquam esse potest. ibid. 2. e. Angelos prius est in seipso, quam sit actio illius, & ipse in loco. 550. 1. b. in Angelis substantia non est relatio praesentiae substantialis ad locum, sed solum indistincta negatiue iuxta Caeteranum. 549. 2. b. Securus admittit illam relationem ad locum. ibid. 2. c. Angelos est in loco non solum per veram actionem exercentem, sed per omne id, quod se habet in actu. ibid. 2. d. Angelos in loco iuxta Capreolus. 550. 1. f. & 551. 1. a. Angelos tres status comparatione loci corpori Caeterano distinguit, quibus & quartus additur. ibid. 1. c. Angelos est in loco per praesentiam ordinis incompletè, & per praesentiam operationis completè iuxta Caeteranum. ibid. 1. c. d. de loco Angelorum quae sit sententia Caeterani & Durandi diuersitas. 551. 2. e. Angelum aut rem aliquam esse in retum natura, & nullibi esse implicat. 551. 2. d. Angelos non esse in loco per operationem in eadem auctor demonstrat. 552. 2. a. b. Angelum distare ab omni loco indistincta negatiue cum nullibi operatur fieri non posse demonstratur. ibid. 2. e. f. Angelos substantiam per actionem corpoream ac transeuntem esse in loco quanta absurda sequantur. 553. 1. b. c. Angelos est in loco per existentiam in loco, utramque ubi, quod in Angelo refertur ex collocactione substantiae in tali vel tali spacio. 554. 1. c. Angelos quae sit ratio existendi in vno potius loco quam in alio. ibid. 1. e. Angelos habet certam sphaeram in qua est totus, & in qua liber eius parte ibid. 1. f. Angelos substantia se restringit, ut dilatat ad imperium suae voluntatis intra suam sphaeram. ibid. 1. a. Angelos quae vi femoz ad maius, modo ad minus spatium applicet. 555. 1. b. Angelos relationem praesentiae habet ad spatium in quo est. 555. 1. d. Angelos praesentia est fundamentum & ratio fundandi eam relationem. ibid. 1. e. Angelos licet sit substantia indistincta, esse potest in spacio distincta. ibid. 1. c. Angelos sibi vendicat certam spatij sphaeram, maiorem vel minorem, in qua tota potest esse simul. ibid. 1. f. Angelos potest esse in vno solo puncto. 561. 1. b. Angelos substantiae nullus locus quantumcumque parvus repugnat. ibid. 2. a. Angelos spatium in quo esse potest, sphaera metiendam est. ibid. 2. c. Angelos non potest esse simul in multis locis, si voluerit quique sit maximus, in quo sit adequatè. 557. 1. c. Angelos potest esse in multis integrantibus vnum totum locum, in quo sit adequatè. ibid. 1. d. Angelos intra suam sphaeram non potest esse simul in pluribus locis, quia existit in spacio interiecto. ibid. 1. f. Angelos potest esse diuina virtute simul in multis locis. ibid. 2. d. Angelos plures, imò omnes, simul esse possunt in eodem loco. ibid. 2. e. Quod probatur. ibid. 2. f. Quod etiam verum est, si Angelos sunt in loco, ut vult D. Thomas. 558. 1. a. Angelos non mouetur localiter iuxta Durandum. 558. 1. f. 2. a. Angelos a quoque dicitur moueri localiter, nec aliud est motus Angelos quam diuersi contractus diuersorum locorum successiue. ibid. 2. b. Angelos moueri potest modo explicato, motu continuo. Vtraque sententia est D. Thomae. ibid. 2. b. Angelos motus, est continua acquisitio existentiae Angelos in alia parte spatij, auctoris sententia. ibid. 2. f. Angelos motus est operatio vitalis, & in quantumcumque partem fiat, est ei naturalis. 559. 1. f. Angelos motus quis violētus, & quis praeter naturam. ibid. 2. a. Angelos motum localem consequitur tempus spirituale ad praedicamentum quantitatis pertinens. ibid. 2. b. Angelos vis, quae seipsum mouet, est eidem naturalis. ibid. 2. c. Angelos moueri potest de loco ad locum successiue. ibid. 2. d. Angelos tranfire potest de vna sphaera, in aliam proximam, in instanti. ibid. 2. e. Angelos potest tranfire motu continuo, ab extremo, in extremum, per medium. 560. 1. d. Angelos tranfire posse suis viribus, ab extremo, in extremum, non transeundo per medium, affirmat D. Thomas. ibid. 2. a. Contraria sententia est amplectenda. ibid. 2. d. Angelos ab vna sphaera, in aliam proximam mutari potest in instanti. 561. 1. c. d. Contrarium huius conclusionis tenet D. Thomas, quod de ibid. 1. e. ibid. 2. d. Respondetur ad argumenta Diui Thomae. ibid. 1. d. Angelos potest mutatione discreta, mutari per sex sphaeras, in sex instantibus temporis. 562. 1. f. Angelos intelligere non est ipse substantia & essentia, sed quid ab eo distinctum. 563. 1. c. Angelos

Index rerum.

Angeli volitio non est substantia & essentia angeli. *ibid.* 1. c.
Angelus, D. Thomæ sententia, non habet intellectum agentem, & possibilem. *ibid.* d. c. Scoti autem sententia, utrumque habet, 564. 1. c. d. In angelo non est alia cognitio, quam intellectiva, 565. 1. c. In angelo motiva vis, est impulsus, quo angelus suam substantiam impellit, aut rem externam. 565. 1. f.
Angeli cur tam intellectus, quam membra appellentur. *ib.* 2. b.
Angeli non cognoscunt omnia per suam substantiam, sed ad id indigent aliquibus speciebus, quibus perficiantur. *ib.* 2. f.
Quod probatur. *ibid.* 2. f.
Angelos species à rebus accipere quinam sentiant. 569. 2. f.
Angelum per species cognoscere singularia, quomodo probet Scotus. 570. 1. c. angeli, ex Diui Thomæ sententia, non accipiunt species à rebus. 571. 1. a. angeli, ex cuiusque rei cognitione, comparant speciem memoriæ inferuentem. *ibid.* 2. a.
Angeli, si species à rebus non colligunt, à quacumque distantia quodvis obiectum percipiunt. *ibid.* 2. a. b.
Angelos non accipere species à rebus, probatur. *ibid.* 2. c. d.
Sententia hæc, ex D. Augustino, & D. Dionysio confirmatur. 572. 1. a. Species angelis infusa, non emanat ex eorum essentia. *ibid.* 1. d. angeli multarum rerum, quas Deus omnipotentia sua, potest facere, non habent species. *ibid.* 2. a.
Angelus species infuse, quomodo sint eisdem naturalis. *ibid.* 2. c. & hoc similitudinibus declaratur. *ibid.* 2. c. f.
Angelos à rebus corporeis species accipere, cum Scoto defendi potest. 573. 1. c.
Angelum non cognosci ab alio intuitivè, nisi quando non valdè distant, dici quomodo possit. 574. 1. c. In angelis dari species innatas, quas habeat difficultates. *ibid.* 2. a.
Angeli quo superiores & perfectiores, eo perpauciores, & vniuersaliores species intelligunt. 576. 1. c. Scotus est in contraria sententia, quam probat multis rationibus. *ibid.* 2. a. b. c.
Prior opinio, quæ est D. Thomæ, non videtur certa. 577. 1. a.
Quæ ratio, hæc D. Thomæ opinio defendi possit. *ibid.* 2. b. & Scoti argumentis responderi. 578. 1. a.
Angelus, si species habeat representantes infinita, elicere non potest actum intelligendi species adæquatum. 578. 1. f. 2. a.
Angelus per suam substantiam sine vlla specie intelligibili seipsum cognoscit. 579. 1. b.
Angeli substantia sufficienter coniuncta est suo intellectui ad intellectionem producendam. *ibid.* 1. c.
Angeli substantia duobus modis insit ad sui intellectionem producendam, mediata & immediata. *ibid.* 2. b. c. Angelum à sui cognitione nunquam desistere probabile est. 580. 1. c.
Angelum à sui cognitione nunquam posse desistere certum non est. *ibid.* 1. c. f. Angelum à cognitione Dei naturali nunquam desistere, quàm probabile. *ibid.* 1. c.
Angelos se mutuo cognoscere, & inter se loqui, & agere ex Scripturis constat. 580. 2. c. d. Angelus vnus cognoscit alium per speciem innatam ex sententia Diui Thomæ. *ibid.* 2. d.
Angelus per suam neque alterius substantiam alterum Angelum distantem non potest cognoscere. *ibid.* 2. f.
Angelus quivis alterum non distantem per ipsius substantiam intuitivè potest cognoscere. 581. 1. b. Angelus non potest in alterius substantiam aut animam illabi. *ibid.* 1. c.
Angelus inferior comprehendere potest superiorem. *ibid.* 2. a.
Angeli naturaliter Deum non cognoscunt, nisi ex rebus creatis quemadmodum & nos. 581. 1. a.
Angeli non cognoscunt Deum naturaliter quiddamque. *ib.* 1. f.
Angeli notitia quam de seipso format distincta ab ea est, quam de Deo naturaliter cognito format. *ibid.* 2. b. c.
Angeli quo pacto per discursus cognoscant. *ibid.* 2. c. de Angelorum cognitione Dei naturali Scoti sententia. 583. 1. a.
Angelus non fuit infusa species, quæ Deum supernaturaliter eisdem repræsentaret. *ibid.* 2. d.
Angeli cognoscunt res materiales. 584. 1. c.
Angeli cognoscunt singularia, quod est de fide. *ibid.* 1. f.
Angelorum custodia homines traditi sunt in particulari. *ibid.* 2. a.
Angeli ea quæ necessariò futura sunt cognoscunt. *ibid.* 1. b.
Angeli effectus futuros, qui pendet à causis, quæ possunt impediri sed ad vnū sunt determinata certò cognoscunt. *ib.* 2. c.
Angeli nequeunt certò cognoscere effectus futuros, qui à libero arbitrio dependent, conicere tamen aliquid de eis possunt. *ibid.* 1. f.
Angeli possunt per effectus cogitationes & affectiones cordium cognoscere. 585. 1. f. Angelos posse cogitationes nostras suis viribus cognoscere qui allerat, sed non de facto. *ibid.* 1. b. c.
Angeli de facto cogitationes & affectiones cordis nostri non intelligunt. 586. 1. e.
Angeli suis viribus cognoscere non possunt cogitationes & affectiones cordis. *ib.* 2. c. Angeli cur naturaliter cognoscere non possint cordis cogitationes. 587. 1. c.
Angelorum locutiones & illuminationes per signa externa sunt. *ibid.* 1. f. Angeli non habent notitiam intuitivam cogitationum aut volitionum aliorum angelorum. *ibid.* 2. a.
de Angelorum locutione D. Thomæ sententia. *ibid.* 1. b.
Angelos cognoscere posse cogitationes cordium, argumen-

Molina in D. Thom.

ta quæ probant refelluntur. 589. 1. b. c.
Angeli ex suis naturalibus mysteria gratiæ nequeunt agnoscere, non solum antequam fiant, sed etiam postquam facta sunt. *ibid.* e. f. Contrarium tenet Scotus quod probatur. *ib.* 2. a.
prior sententia D. Thomæ amplectenda est. *ibid.* 1. e.
Angelis non infunduntur species ad intelligendas res suæ naturæ supernaturales, sed solum ad alia intelligenda. 590. 1. a.
Angeli tam boni quam mali quæ mysteria gratiæ naturaliter possunt cognoscere. *ibid.* 1. d. angeli inferiores didicerunt à superioribus Christi mysteria. *ibid.* 2. a.
Angeli ignorauerunt resurrectionem Christi etiam postquam facta fuit. 591. 1. b.
Angelus beatus quæ beatus mediante lumine gloriæ intueri potest propriam visionem. *ibid.* 1. d. e.
in Angelis habitus acquisiti per actus concedèdi sunt. 596. 1. f.
Angeli non possunt simul cognoscere multa per modum multorum sed per modum vnus, sententia D. Thomæ. 596. 2. b.
Angeli & homines possunt simul cognoscere multa per modum multorum, non tamen aquè perfectè & intensè. *ibid.* 2. d.
quod probatur. *ibid.* 2. e. Angeli possunt simul ea omnia intelligere, quæ neque futura sunt contingentia, neque entia supernaturalia, Durandi sententia. 597. 2. a.
Angeli cognoscere simul nequeunt quæ per species quas habent repræsentantur. *ibid.* 2. e. Angeli prima cognitio & plerumque decursu temporis incidentes non sunt libera. 599. 1. a.
Angelos discurrere D. Thomas negat & cur. *ibid.* 1. c. Scotus & alij affirmant. *ibid.* 1. d.
Angeli cur per accidens aliquando discurrant. 600. 1. c.
Angeli per se non intelligunt componendo & diuidendo. *ib.* 2. f.
Angeli per accidens quando componant & diuidant. 601. 1. a.
Angelos discurrere & componere & diuidere quomodo necesse sit. *ibid.* 1. c. angelus complexionis contingentes quomodo cognoscit. 601. 1. e. in Angelis beati intellectu falsitas esse non potest. 602. 2. a. angeli voluntatem & liberum arbitrium habent. 602. 1. c. quod probatur. *ibid.* 1. e. in angelis est amor tum naturalis tum electiuis. *ibid.* 2. c. f. in Angelis non sunt actus surreptitij, vt sunt in nobis. 603. 1. a.
Angeli tam boni quam mali quatenus videant accidentia sine subiecto existere in Eucharistia. 591. 2. a. b. angeli qua ratione cognoscant corpus Christi in Eucharistia existere vel non. *ibid.* 2. d. angeli per visionem beatificam vident in Verbo mysteria gratiæ, sed alij plus, alij minus. 592. 1. b. c. Scoti contraria sententia producit & reicitur. *ibid.* 1. c. d.
Angeli quot & quanta hominibus beneficia contulerint ex Dionysio. 593. 1. e. angeli in vnaquaque hierarchia primi, medij & infimi ordinis sunt. *ibid.* 2. b. angeli multa quæ ignorabant ex mysterio Incarnationis secuta ab Ecclesia militante didicerunt. 593. 2. f. angelos à principio suæ beatitudinis vidisse mysterium Incarnationis in genere, est satis probabile. 594. 1. d.
Angelos omnes in via accepisse aliquam reuelationem Christi futuri non est improbabile. 595. 1. d. angelus nunquam est in potentia ad actum primum comparatione eorum quæ potest naturaliter intelligere, sed eorum quæ diuinitus ei reuelatur. 596. 1. b. angelus potest esse in potentia ad actum secundum, comparatione eorum quæ cognoscit naturaliter, sed comparatione visionis beatificæ semper est in actu. *ibid.* 1. c.
in Angelis fuerunt habitus spei & fidei & caritatis & gratiæ, qui in eis perseverauerunt, qui beatitudinem sunt adepti. *ib.* 1. f.
Angelorum negotium conclusum consummatumque est tribus moris seu durationibus. 627. 1. f. angelorum tres hæc moræ quales fuerunt tam in bonis quàm in malis. 626. 1. b.
Angeli quando lapsi & puniti sunt incertum omnino est. *ibid.* 1. f. angelorum mora in qua fuerunt in gratia responderet nostro tempori: & vnusquisque Angelus non vnâ tantum actionem meritoriam elicit. *ibid.* 2. a. angeli in prima mora elicere potuerunt plurimas actiones meritorias. *ibid.* 2. c.
Angelorum mora in qua peccauerunt duravit per tempus; & mali elicuerunt multos actus peccati, quorum vnus alium sequeretur. *ibid.* 2. c. angeli post primum peccatum recuperare non potuerunt gratiã amissam nec euadere damnationem æternam. 627. 1. c. angelis peccantibus. At Deus noluerit conferre redemptorem. *ibid.* 1. e. angelus Deus nullam fecit iniuriam dum certam eis viæ periodum statuit, in qua mereri aut demereri possent. *ibid.* 1. f. angeli multo plures perseverant in gratia quàm sint lapsi. 628. 2. e. angeli post primum peccatum penitere non potuerunt dolore naturali, D. Thomæ sententia. 631. 1. a. angeli post electionem alicuius obiecti respuere illud possunt, atque de electione dolere. *ibid.* 1. b. c. angelum posse mutare voluntatem quando non habet plenum iudicium qui dicant. 631. 2. e. angeli dum essent in via de peccatis dolere potuerunt benemoraliter. 633. 2. b. angeli superiores dicuntur purgare, illuminare & perficere, quæ tria vnus & idem actus sunt. 636. 2. f. angelos inter se loqui manifestum est. 637. 1. b.
Angeli vt loquantur ex Scoti sententia. *ibid.* 2. a. Eius sententia impugnatur. *ibid.* 2. d. angeli vt loquantur ex Diui Thomæ sententia. 638. 2. a. angelus secum & cum Deo potest loqui mentaliter. *ibid.* 1. c. angelus loquitur cum alio per signa & nutus spirituales. *ibidem* 2. d. angeli eruditè

Index rerum.

lingua conditi esse videntur. 619. 1. b. angelus potest loqui cum homine immutandocius imaginationem. *ibid.* 1. c. angelus non loqui potest cum alio aliis non audientibus si ad id attendant. *ibid.* 1. d. de angelorum loquutione Diui Thomæ sententia, ut sit probabilis. *ibid.* 1. d. e. angeli à quacumque distantia, loquentem angelum audire possunt. *ibid.* 2. b. angelus non potest mouere voluntatem alterius ex parte potentia sed ex parte obiecti. *ibid.* 2. f. angeli superiores de omnibus illuminant inferiores. 640. 1. d. angelorum ordo quid sit. *ibid.* 2. f. angeli similes in natura & gratia sunt eiusdem ordinis. *ibid.* 2. f.

Angeli Seraphim vnde dicantur, & Cherubim & Throni. 641. 1. c. angeli dominationes, virtutes & potestates quare sic dicantur. 642. 1. a. angeli, principatus, archangeli & angeli cur sic nomen habeant. *ibid.* 1. b. in angelorum chorum per merita qualiter homines adscribantur. *ibid.* 2. a. angeli quouisque creaturam corpoream administrant. 643. 1. d. e. angeli eiusdem ordinis præfati sunt diuersis speciebus rerum. *ibid.* 1. c. f. angeli non possunt efficere vera miracula. *ibid.* 2. d.

Angelorum locutio ut à nonnullis explicetur. 637. 1. d.

Angeli nequeunt formas immediate in materiam inducere. 643. 2. f. angeli applicando actiua passiuus mira possunt efficere. 644. 1. a. angelorum interuentu fieri possunt insolui effectus, qui miracula videantur. *ibid.* 1. c.

Angeli propria virtute non possunt miracula efficere. 644. 1. f.

Angeli possunt efficere nouos admirandisque effectus instar miraculorum. *ibid.* 2. b.

Angeli non possunt aliquid efficere aut infundere in intellectum possibilem, sed hoc solius Dei est. 644. 2. f.

Angelus non potest immittere species in hominis imaginationem. 645. 1. d. Angelus qua ratione possit euehere potentias ad melius cognoscendum. *ibid.* 1. f. 2. a. Angeli immutare possunt sensus nostros, eis variis modis deludendo. 646. 1. c. f.

Angeli qua ratione percutere nos possint cæcitate. *ibid.* 2. f.

Angelos non solum mitti, sed & in ministerium mitti dogma fidei est. 647. 1. e. Angeli non nobis ministrant, sed Deo in bonum nostrum. *ibid.* Angeli omnes ad nos vel ad nunciandum aliis aliqua ad bonum nostrum mittuntur. *ibid.* 2. b.

Angeli quatuor superiorum ordinum regulariter non mittuntur ad nos. *ibid.* 2. e.

Angeli superiorum ordinum, ad quædam magni momenti denuntianda mittuntur ad nos. *ibid.* 2. f. Non omnes superiorum ordinum, sed tantum aliqui ad nos mittuntur. 648. 1. b.

Angeli quomodo mouere possint humanam voluntatem. 645. 1. b.

Angeli assistere variè dicuntur. 648. 1. f. Angelus auctoritate propria alium non mittit, sed delegat. *ibid.* 2. b.

ab Angelis homines custodiri est de fide. *ibid.* 2. c. d.

Angelum custodem habere quemlibet hominem, licet non sit de hede, est tamen commune Sanctorum sententia. *ibid.* 2. c.

Angelus incipit custodire à natiuitate, & non ante. 649. 1. b.

Angelus post mortem custodire desinit, à morte tamen, vel in expiationis locum, si opus sit, vel in cælum, si in gratia homines decedant, eos deducunt. *ibid.* d. e.

Angeli custodiunt omnes merè viatores, etiam infideles. 649. 2. a.

Angelorum custodia sumquam homini auferatur, dum est in via. *ibid.* 2. c. Angeli diuersis vrbibus, prouinciis, regionibus, religionibus, & cœnobiiis deputantur. *ibid.* d. e.

Angeli & primis parentibus collata sunt media supernaturalia quibus æternam felicitatem promerentur. 718. 1. b. c. Condicio qua utriusque hæc media fuerint collata. *ibid.* d.

Vide Hierarchia.

Animus rationalis, Anima Christi, Anima brui.

Animi rationalis creatio & immortalitas efficacissima ratio probandi Deum esse. 40. 2. a. b. Animus hominis propter nobilissimas suas facultates conditus, animi autem causa corpus & omnia eius membra producta. 43. 1. d. e.

Animus rationalis cur virtute contineat animas pecorum & plantarum. 58. 2. c. f.

Animus rationalis neque secundum Philosophiam est mortalitas. 73. 1. c. d.

Animus rationalis non fit maior secundum se, dum informat plures corporis partes. 76. 1. d. Non maior est nec minor corpore quod informat. *ibid.* 1. c.

Animus humanus licet in corpore quanto & continuo sit, non est tamen quantus & continuus. 84. 1. d.

Animi humani creatio est debita materię iam disposita. 93. 1. c. Creatio eius est inter naturalia Dei opera. *ibid.* 1. c.

Animus humanus per potentiam actiuam generantis in materiam introducit, sed ea introductio prærequirit Dei creationem. 95. 1. c.

Animus separatum à corpore posse Deum naturaliter videre non est opinio Durandi, ut ei Scotus imponit, sed quædam alia. 108. 1. d. e.

Animam Christi scire omnia quæ Deus nouit, sententia quorundam reicitur. 130. 2. b.

Animam Christi non videt in Deo omnes effectus qui esse possunt. 131. 1. c.

Animam Christi scit quæ nouit Deus scientia visionis, & quædam quæ scientia simplicis intelligentię. 132. 2. c.

Animam Christi in Verbo videt omnia quæ sunt, fuerunt, & erant, & proinde infinita. 133. 1. c. & hoc certum est à principio suæ beatitudinis. 134. 1. d.

Animam Christi Scotus putat non videre actu infinita in Verbo, sed habitualiter videre etiam omnia quæ Deus nouit. 136. 2. c. Probabilior est D. Thomæ opinio, quæ animam Christi actu videre infinita asserit. 137. 2. b.

Animam Christi quo pacto videat infinita. 137. 2. b.

Animam Christi præter multorum scientiam, quæ Deum fit scientia simplicis intelligentię, habet plenissimam scientiam eorum quæ Deus scientia visionis nouit. 138. 1. d.

Animam Christi licet cognoscat actu infinita: ea tamen cognoscere solum per scientiam simplicis intelligentię dicenda est. 160. 1. b.

Animus rationalis in quo maximè à cæteris formis differat. 441. 1. f.

Animæ rationalis productio propriè est creatio. 441. 1. f.

Animæ equi nõ propriè fit, sed coproduitur cum equo. 441. 1. b.

Animæ brutorum non propriè creatur, sed de materia tamquam eorum subiecto coproduitur ad productionem totius. 441. 1. c.

Animæ rationalis est immortalis, forma corporis & vna in singulis, &c. 443. 1. d. e.

Animæ rationalis quomodo nunc maius, nunc minus corpus informat. 555. 1. a. animus rationalis licet sit indivisibilis, est tamen in loco diuisibilis 555. 1. d. animam nostram à corpore separatam species à rebus accipere, sententia Scoti est. 570. 1. c. animæ rationalis infusio debita materię ad eam disposita naturalis est. 571. 1. c.

Animæ separata se intelligit per suam substantiam non autem corpori coniuncta. 579. 2. d.

Animæ huius creatio infusioque non pendet ab hoc numero corpore. 709. 2. b. sed à sola diuina voluntate. *ibid.* 2. e.

Animantia, animalia.

Animantia quorum forma sunt diuisibiles, cum per nutritionem adueniunt nouæ partes formæ & materia sunt maiores. 51. 2. d.

Animalia producta fuerunt à Deo in magnitudine perfectæ. 684. 1. d. animalia terrestria reliquis præstant, & volantes piscibus. 689. 1. a. animalia actu à Deo producta sunt, non potentia. *ibid.* 2. e.

Animalia quæ per alias causas produci possunt, an à Deo sint producta. 690. 1. d.

Animalium species adulterinæ non sunt producta. 690. 2. b.

Animalia venenosa producta sunt. *ibid.* 2. c. Carniuora carnes comedere erant solita. *ibid.* 2. c.

Anni.

Annos duobus modis Hebrei computabant. 687. 1. d.

Annos à mense Septembris ad quos effectus Hebrei supputabant. 688. 1. c.

Antonius Cordubensis.

Antonij Cordubensis opinio de concursu generali Dei cum causis secundis, erroris arguitur. 184. 2. c. d. eiusdem tria signa nature in æterna determinatione libera voluntatis diuina, circa concursum vniuersalem voluntatis nostræ, certis que causis in tempore præstandum. 185. 1. b. eius sententia impugnatur. *ibid.* 1. f.

Appetitus, Appetere.

Appetendi & loco mouendi facultates homini cur dantur sint, & animalibus reliquis. 42. 1. e. ad has vires cognoscendi ordinantur. *ibid.* 1. e. appetendi vires in irascibilem & concupiscibilem diuiduntur. *ibid.* 1. f. appetitus licet plene quoad alios actus voluntati non pareat, quoad motum tamen animalium voluntati omnino obtemperat. 42. 2. a.

Appetitus duplex, alius est propensio sine actu elicitio, alius actus elicitus. 92. 1. c.

Appetitus pro actu elicitio parem naturalis partem liberè dicitur, pro propensione semper naturalis nominatur. 92. 1. a. appetitus naturalem in nobis esse ad beatitudinem in particulari communior est Scholasticorum sententia, quæ probatur. 92. 1. b. c. d. appetitus in nobis non esse ad beatitudinem in particulari, qui affirmet, & quibus rationibus. 92. 1. d. e.

Appetitus beatitudinis non potest esse naturalis, quin media & finis sint naturalia. 92. 1. c.

Appetitu sumpto pro propensione appetit homo videre, intelligere, &c. 93. 2. c. Appetitus naturalis ad videndum Deum si sit in intellectu, est potentia ipsa intellectus propensio ad videndum Deum. *ibid.* 2. f.

Index rerum.

Appetitus ad vltimum finem in particulari minus necessarius est in rebus arbitrio præditis, quam in aliis. 98.1.d

Appetitus naturalis non est in homine videre Deum, sed solum appetitus omnium cognitionum naturalium. 119.2. c.f. appetitus naturalis ad scientiam faciatur in Beatis, absque creaturarum cognitione. 132.2.a

Appetitus sensitivus cur in irascibilem & concupiscibilem diuidatur, & quæ sit veriusque sedes. 602.2.b. appetitus delectationis, ad quam virtutis aut vitij speciem pertineat. 616.2.b

Appetitus naturalis in intellectu & voluntate, non est aliud, quam appetitus ad intelligendum & volendum in communi. 95.2.b. appetitus intellectus & voluntatis secundariò non inclinant ad beatitudinem supernaturalem in particulari. ibid. 2.c. appetitus naturalis inclinat ad cognitionem & dilectionem Dei naturalem secundariò. ibid. 2.f. appetitus naturalis intellectus & voluntatis cognitione & amore naturali fieri nequit, sed solum visione diuinæ essentia, & amore Dei clarè vili 96.1.d. huius conclusionis ratio redditur egregia. 96.1.f. & 2.a

Approbatio.

Approbatio quid & quomodo ad intellectum spectet. 291.1.c. spectat etiam ad voluntatem. ibid. 1.d. vt reprobationi opponitur est, iudicium æternum, quo creatura rationalis felicitate æterna à Deo digna iudicatur. 291.1.c. approbatio prædestinatione nostro intelligendi more posterior est. ibi. 1.f. Approbatio est posita in iudicio & acceptatione, & proposito nobis vt dignis æternam vitam conferendi. ibid. 1.c

Vide Reprobatio.

Appropriari, Appropriarium.

Appropriari aliquid alicui personæ quid sit. 479.2.f. Appropriarium est attributum peculiariter accommodatum alicui personæ propter peculiarem aliquam rationem. ibid. Appropriari Patri potentia, Filio sapientia, Spiritui sancto bonitas, & cur. 480.1.a Appropriata vocantur propria personis & proprietates personarum. ibid. 1.b

Vide Notiones, Proprietates.

Aqua.

Aquarum congregatio vt sit facta à Deo. 680.1.a
Aqua cur minor terra. 539.1.c. quomodo ea maior sit. ibid.
Aqua sunt supra cælos. 658.2.b. ex aqua quare corpora cælestia sint condita, non autem ex alio corpore cælesti. 663.2.c. f.

Aquæ quæ super cælos sunt non sunt Angeli, & quæ infra, Demones, vt vult Origenes. 675.2.f. & 676.1.a. iuxta quosdam sunt primum mobile seu cælum crystallinum. 676.1.b. quæ sententia suadet. 676.1.a. b. aquæ elementares verè sunt supra cælos. quia hoc Scriptura dicit. ibid. 2.c

Aquæ quæ super cælos sunt non sunt primum mobile. 677.1.b. argumenta quæ contrarium suadent diluuntur. 677.2.f. & 678.1.a. aquæ illæ non deciderunt tempore diluuij vt quidam putant. 678.1.b. aquas cur in vnum locum Deus congregauerit. 678.2.c

Aquas eminentiores esse superficie terræ quibus rationibus suadeatur. 679.1.d. aquarum congregatio vt à Deo sit facta. 680.1.a. aqua non habet aliud centrū quam centrum vniuersi. ibid. 2.f. aqua in gattis cur efficiat figuram circularem. 681.1.c. non autem eum est grandior. ibid. 1.c

Aquas maris superiores esse terra, quæ rationes suadent diluuntur. 682.2.c. aqua pluuialis ortum habet ex mari maiori ex parte. 683.2.d

Vide Mare.

Arauscanum Concilium.

Arauscani Concilij caput explicatur. 744.2.a
Arauscanum Concilium & alia loquuntur de actibus credendi, &c. vt ad salutem sunt necessarij. 744.2.b.c

Arauscanum Concilium dicens fieri quædam in homine, quæ homo non efficitur explicatur. 792.2.d.c

Arbitrium liberum.

Arbitrii libertas non manet, si Deus per concursum efficacem illud ad omnes suos actus prædeterminet. 305.2.c. à libero arbitrio effectus prædeterminationis prima gratia, gratis augmentum, & gloria, vt pendant. 316.2.b.c

Vide Liberum arbitrium.

Argumentum.

Argumentum ab auctoritate quas vires in Theologia habeat. 30.1.a

Arius.

Arij error circa diuinas processiones, personas, & Christi tam humanitatem quam diuinitatem. 359.2.a. Arij errorem ante ipsum Platonicum tenebant, & Pontifices qui eum præcesserunt eum damnauerunt. 360.1.a. Arij sectatores præcipui, ibid. 1.c. Arij & Catholicorum in natura, essentiaque diuina diffidium. 419.2.a

Aristoteles.

Aristoteles videtur negasse malos Angelos esse. 531.2.c
Aristoteles putauit numerum Angelorum siue substantiarum separatarum esse iuxta numerum cælestium morum, nec plures, nec pauciores. 533.1.c

Aristoteles agnouit Deum cognoscere alia à se distincta cognitione. 533.2.f

Aristoteles & eius commentator crediderunt Deum agere ex necessitate naturæ. 257.1.2.b. Afferuit mundum habuisse esse à Deo, sine nouitate tamen essendi. ibid. 1.c. Putauit animam humanam à solo Deo produci, sed agente ex necessitate naturæ. ibid. 1.f

Aristoteles de creatione mundi quid sentierit. 516.2.b. Aristoteles cognouit creationem sine nouitate essendi. 519.2.a. licet animæ rationalis immortalitatem cognouerit, creationem tamen non. ibid. 2.b

Aristoteles errauit circa numerum intelligentiarum, & rationem cui innittitur eas inter se differre specie. 540.2.f

Ars syllogistica.

Ars syllogistica non innittitur huic principio, *Quæcumque sunt eadem re & ratione formali, vni tertio, sunt eadem inter se.* 413.1.f. Sed hoc, *Quæcumque extrema certis quibusdam modis connectuntur, sunt vni eodem cum media, certo etiam quodam modo connectuntur, & sunt eadem inter se.* ibid. 2.b

Arteria.

Arteriæ à sinistro ventriculo cordis originem trahunt, motusque constrictionis eius ventriculi spiritus vitales per arterias diffunduntur per totum corpus animalis. 42.1.b
Arteriæ pulsus qui tactu in animalibus percipiuntur vnde refulcet. ibid. 1.c

Asmodæus.

Asmodæus vocatum est demonium, quod Saræ Raguelis filia viros interfecit. 532.1.b

Assensus.

Assensus conclusionum Theologicarum omnes, aut serè sunt eiusdem speciei, inter eos verò quidam sunt practici, quidam speculatiui, nullus tamen simul est practicus & speculatiuus. 20.2.d

Assensus fidei principiorum omnium Theologie sunt eiusdem speciei. 16.2.f

Assensus mentis est actio, qua producitur conceptus copulæ, quatenus extrema inter se vnit, atque connectit. 17.1.d. assensus fidei Catholice & similiter fidei humanæ omnes sunt eiusdem speciei, ceteri verò specie distinguuntur, & cur. ibi. 1.c. f. Assensus conclusionum, quæ in Theologia ex solis reuelatis euidenter deducuntur, omnes ad vnam speciem infimam pertinent. ibid. 2.c. Assensus atque habitus theologicus, quando sit distinctus specie ab assensu atque habitu aliarum conclusionum. 18.1.b. Assensus fidei omnes sunt eiusdem speciei, inter eos quidam sunt speculatiui, quidam practici: nullus vtrumque. 20.2.c

Assistere.

Assistere sumitur tribus modis. 648.1.f

Astra.

Astra vim progressiuam non habere vnde dignoscantur. 92.2.f

Astra vt volunt quidam sunt partes densiores orbis, in quo affixa sunt. 687.2.d

Astra quomodo facta sint quarto die iuxta hanc opinionem. ibid. 1.e

Astrorum innouatio in die iudicij quomodo fiet. 687.2.a.b. 727.4 & 688.

Index rerum.

- 688.1.e
 Altra specie à suis orbibus distinguatur. 687.2.d
 Altra octavae sphaera non opus est, ut inter se omnia specie
 differant. 688.1.b
 Altra qualiter quarta die producta sint. 688.1.c
 Altra quorum signa sunt. 688.1.c

Attributa diuina.

- Attributa diuina proprie loquendo quæ sint. 46.1.f
 Attributa realia non sunt illa prædicata, quæ in Deo nega-
 tionem significant. 15.2.b
 Attributa diuina quæ perfectiones diuinæ simpliciter di-
 cuntur non sunt in Deo numero infinita. 125.1.a
 Attributorum habitudines in communi cognoscunt beati.
 126.1.b
 Attributorum cum in Deo sint vnum, cur diuersos conce-
 ptus formemus. 147.2.b
 Attributorum diuinorum diuersi conceptus diuinæ simpli-
 citati non derogant. ibid.2.d
 Attributa diuina quibus conceptibus & nominibus conci-
 piantur à nobis, & significantur in hac vita. 397.2.c
 Attributum diuinum pressius, pro suis illis perfectionibus su-
 mitur, quæ tanquam affectiones substantia & essentia diuina à no-
 bis concipiuntur. ibid.2.f
 Attributum diuinum appellari potest, quicquid de Deo vere
 prædicatur, sed prior acceptio est magis propria. 398.1.b
 Attributa diuina quæ non sunt, etiam de Deo dicuntur. ibi.1.c
 Attributa diuina inter se, & à diuina essentia distingui for-
 maliter affirmat Scotus. ibi.1.d quod probatur. 398.1.f. & seqq.
 Attributa omnia diuina secundum suas formales rationes
 sunt formaliter in Deo. ibid.2.f
 Attributa diuina, neque inter se, neque à diuina essentia
 formaliter distinguuntur. 399.1.a
 Attributa diuina non prædicari de Deo in abstracto, sed in
 concreto tantum, falsum & à Gilberto retractatum. ibid.1.b
 Patres, qui & quor attributa diuina cum essentia idem forma-
 liter esse & ex parte rei affirmant. ibid.1.d.e.f. Aristoteles idem
 asserit. ibid.2.a. Probatur etiam rationibus. ibid.2.d
 Attributa diuina cum inter se, tum à diuina essentia virtute
 & eminenter distinguuntur formaliter. 400.1.f. Hæc conclu-
 sio explicatur. ibid.1.c
 Attributa & essentia perinde se habent in Deo, ac si inter se
 ex natura rei distinguerentur. ibid.1.f. argumentis Scoti re-
 sponderat. ibid.2.c.d
 Attributa diuina ita distinguuntur ratione, ut distinctio non
 solum sit in conceptibus formalibus, sed etiam in rationibus
 ipsius formalibus apprehensis. 401.1.f
 De attributis diuinis cur viatores forment diuersos conce-
 ptus. ibid.2.a
 Attractionis motus quomodo in anima excitetur. 792.2.c
 Attributa distincti sunt conceptus obieciui comparatione
 conceptuum distinctorum formalium, quos de eis format via-
 tor. 401.2.d
 Attributorum distinctio non solum est rationis ratiocinan-
 tis, sed etiam rationis ratiocinatæ. ibid.1.c
 Attributa multa qua ratione in Deo sint. 402.2.a
 Attributum diuinum est idem cum conceptu obieciuo per-
 fectionis, quæ formaliter in Deo sit. ibid.2.e
 Attributum diuinum nomen est connotatiuum, & quid de
 formalibus, quod materiali significet. ibid.1.f. De attributis di-
 uinis quæ propositiones vere, & quæ falsæ. 403.1.b
 Attributa vt ex æternitate habuerint distinctionem ratio-
 nis comparatione intellectus diuini. 404.1.b
 Attributa diuina inter se, & cum diuina essentia, ita sunt af-
 fecta, vt de ratione intrinseca cuiusque, sint cetera. 404.1.f
 Attributa diuina, & essentia, ita inter se affecta sunt, vt om-
 nia sint vnum, & neque plus perfectionis sunt omnia, quam
 vnum quodque eorum. ibid.2.b
 Attributum vnumquodque diuinum sua ratione formali
 dicit infinitam perfectionem. ibid.2.d
 Attributa non dicuntur proprie sese mutuo includere, sed
 potius vnum esse rationem ipsam cæterorum. ibid.2.f
 Attributa diuina cur eadem sint cum essentia, quæ ratio po-
 tissima. 410.2.f
 Attributa non contrahunt essentiam, sed æquè latè patent
 ac illa. 411.1.a

Attritio.

- Attritio cur non possit esse contritio. 734.1.d
 Attritio adueniente charitate supernaturali & gratia, fit
 contritio. ibid.1.c
 Attritio & contritio quomodo differant ex Diuo Thoma,
 ibid.1.f
 Attritio & contritio qua maximè ratione ex offensa Dei
 excitantur bene moraliter. 731.1.a.b
 Attritionis vis, & quomodo Sacramenti virtute fiat contri-
 tio. 730.1.b

Attritionem quæ voluntatem peccandi excluderet, cum spe-
 venia, quomodo Concilium dixerit esse donum Spiritus Sancti.
 741.1.a
 Attritio, quæ accedente Sacramento Penitentia, sufficit ad
 iustificationem, debet habere coniunctam voluntatem non
 peccandi, & spē venia, & est donum Dei, & Dei donum. 741.1.b
 Attritio hæc, est donum Dei, eò quod oriatur ex donati-
 moris Dei, à Spiritu Sancto immisso. ibid.1.c
 Attritio eadem debet esse euecta ad esse supernaturale, per
 timorem Dei supernaturalem. ibid.1.f
 Attritio ex timore seruili sapè à Deo excitatur & admi-
 tur peculiari concursu, & est donum Dei. 742.1.a
 Attritionem & contritionem solo Dei concursu generali
 elici non posse, quomodo confiteretur. 743.1.f

Vide Contritio, Niniuite.

Auctor.

Auctor dici potest non solum Pater ratione Filij, sed etiam
 Filius ratione Spiritus Sancti. 441.2.b
 Auctor operis imperfecti ab Ariano errore vindicatur, quoniam
 illi tribuit Sixtus Senensis. 443.1.f

Audire.

Audire, est percipere signum alterius factum ad aliquod sig-
 nificandum, &c. 638.1.c
 Audire in Angelis quid sit. 639.1.a
 Audire cordis liberæ arbitrij quid sit. 639.1.b
 Audire sponsæ est currere post sponsum in odorem vnguen-
 torum illius. ibid.1.f

Auerroës.

Auerroës quid senserit non multum curandum, cumque sibi
 esse contrarium non mirum est. 151.1.c
 Auerroës perperam affirmavit Deum non cognoscere malum
 & alias priuationes. 153.1.a

Vide Aristoteles.

Augustinus.

Augustini sententia notanda. 164.2.a
 Augustini sententia explicantis dictum Pauli, non esse vo-
 lentis, &c. declaratur. 737.1.a.b
 Augustini de prædestinatione sententia in Gallia possi-
 mum perturbationis fidelibus causam dedit. 800.2.a
 Augustinus cum aliis Patribus de prædestinatione vbi con-
 sentiat. 801.1.b.c
 Augustinus pro eodem reputat, genitum & Filium, genitorem
 & Patrem. 803.1.d

Aucenna.

Aucennæ error, qui putauit etiam creaturas creatas
 522.1.d

Auxilia Dei.

Auxilia Dei supernaturalia ad mouendum liberum arbitrium,
 alia efficaciam, alia inefficacia quidam dicunt. 218.1.b
 Auxilia gratiæ non habent ex sua natura vt sint efficiacia,
 vel non, sed id pendet ex libero arbitrio. 217.1.a
 Auxilium efficax quod bonorum omnium causam, & non
 præditum, peccatorum faciunt, quamuis spontaneum relin-
 quant, arbitrium tamen liberum tollunt. 217.1.c. & restat
 223.2.d.e
 Auxilia quibus ad iustificationem adiunguntur à Deo, esse
 non habent, vt efficaciam sint, sed id pendet ex libero arbitrij
 consensu. 224.1.c
 Auxilia quibus quis in gratia confirmatur, non tollunt libe-
 ræ arbitrij. 236.1.c
 Auxilia sufficientia ad salutem Deus non denegat faciendo
 quod in se est, sed non donat semper auxilia, quibus facillime
 iustificationem & salutem consequimur. 239.1.c
 Auxilia maiora Patribus legis scriptæ concessit Deus, quam
 Patribus legis naturæ, & plura in lege noua, quam aliis lege
 naturæ. ibid.1.f
 Auxilium duplex quidam constituunt, aliud efficax, aliud
 sufficiens, sed inefficax. 302.1.f
 Auxilium quod sit efficax, vel inefficax, non putant tribuen-
 dum libero arbitrio, sed Deo. 303.1.a
 hæc diuisio Auxilij quasi contraria libertati nostræ respi-
 citur. ibid.1.c
 Auxilium nullum esse sufficiens, sed inefficax. ibid.1.d
 Auxilium vt aliud sit efficax, aliud sit inefficax, ex volun-
 tate arbitrij. 303.1.f
 Auxilium vnum diuinum comparatione liberi arbitrij
 & ceteris

Index rerum.

& nunc spectati est efficax, aliud verò minime. ibid. 2. b
 Auxilium efficax quodnam sit. 304. 2. d
 Auxilium efficax & inefficax pendet à consensu liberi arbitrij. ibid. 2. c
 Auxilium efficax, qui sua culpa eos qui non conuertuntur, non accipere afferunt, quomodo vel sibi contradicant, vel libertatem tollant. 305. 1. f. 306. 1. a
 Auxilia ad salutem necessaria nulli Deus denegat, sed non pro ratione vsus liberi arbitrij, sed pro sua libera voluntate. 325. 7. a
 Auxiliis quibus vnus iustificatur & saluatur, alius non iustificatur, nec saluatur. 329. 1. d
 Auxiliū particulare quo homo indiget, vt efficaciter Deum diligat super omnia, diuersum est ab eo quo iustificatur. 717. 1. c
 hoc Auxilium appellatur auxilium quotidianum. ibid. 1. c
 Auxilium speciale confert, vt assensus fidei etiam quoad substantiam actus elicatur. 722. 1. b
 Auxilium gratiæ præuenientis actus fidei exigit, qui est ad iustificationem necessarius. ibid. 1. f
 Auxilia gratiæ præuenientis Deus semper confert conanti ex suis naturalibus efficere quod in se est. 726. 1. a. b
 Auxilia particularia à quibus opera nostra habent vt sint ordinis particularis, gratiæ appellari consueverunt. 774. 2. c
 inter Auxilia ista, quæ non compentur ibid. 1. d
 Auxilium quotidianum quo ad perseruandum in gratia indigemus, quæ includat. 774. 2. f. & 775. 1. a
 Auxilij sufficientis diuino in efficacem, & non efficacem, probatur, sed ita vt non tollat libertatem. 779. 1. f
 Hæc diuino ab effectu pendet, qui simul à libertate arbitrij pendet. 780. 1. a
 Auxilia quibus ad iustificationem præuenimur, in nostra postum est potestate efficaciam aut inefficaciam reddere. ibid. 1. b
 Auxilia quot & quanta conuersionem nostram adiuuant. 780. 1. f
 Auxilium efficax quidam in potestate liberi arbitrij esse negant respicere. ibid. 2. f. Hoc resistitur.
 Auxilium efficax qui negant in arbitrij facultate esse respicere, libertatem tollunt, quamuis spontaneam relinquunt. 782. 1. d
 Auxiliis duobus datis æqualibus fieri potest vt vnus conuertatur, & alter non: hoc de quibus sit intelligendum. ibid. 2. f

B.

Beati, Beatitudo.

Beati ante diem iudicij vident diuinam essentiam, quod definitum est à Benedicto, esse de fide. 91. 1. b
 Beatitudinis perfectæ est appetitum videndi Deum satiare. ibid. 1. f
 ad Beatitudinem non est naturalis appetitus in particulari, sed capacitas ac non repugnantia. 93. 1. f
 Beatitudo in visione potius quam in amore posita est auctoris sententia. ibid. 2. b
 Beatitudo sempiterna est vltimus finis noster omnino supernaturalis. 95. 2. c
 Beatitudo supernaturalis in visione, amore, & fruitione Dei consistit. 96. 1. d
 Beati non vident Deum visione increata, qua Deus seipsum videt, sed creata. 98. 2. d. e
 Beati intrinsecus diuinam essentiam formant verbum atque imaginem diuinæ essentia, quæ inadæquate eam representant. 100. 2. c
 Beati reipsa non vident per speciem impressam diuinam essentiam, sed per ipsam quæ subit vicem speciei intelligibilis. 101. 2. f
 Beati diuina potentia intueri possunt Deum sine specie, & sine concursu essentia in ratione speciei. 101. 2. d
 Beatitudo nostra cur soli Deo tribuatur. 102. 1. d
 Beatum videre diuinam essentiam posse, & eius intellectum ad eam visionem non concurrere implicat contradictionem. 107. 1. b
 Beatus diuina potentia potest sine lumine gloriæ videre diuinam essentiam. 109. 1. c. cuius rei ratio redditur.
 inter Beatos vnum perfectius videre Deum quam alium est de fide. 113. 2. f. contrarium error est Iouiniani & Lutheri.
 114. 1. a
 Beatitudo sempiterna cur Mansio dicatur. 114. 1. d
 Beatitudo eo maior quæ merita sunt maiora: fieri tamen potest, vt maioribus laboribus minor beatitudo, vel æqualis respondeat. ibid. 2. c. d
 Beatitudo quomodo sit summum bonum, ea tamen in individuo vna maior est alia. ibid. 2. f
 Beati æqualiter conantur elicere visionem beatificam quando lumen gloriæ & intellectus sunt æqualia, non autem

quando sunt inæqualia. 118. 1. a
 Beati qui pauciores habent gradus beatitudinis inexpectatum habere appetitum probatur. ibid. 1. d
 Beatitudo in quocumque gradu explet appetitum Beatorum rei varia à Doctoribus ratio assignatur. 118. 1. d. Vera autem ratio eius redditur.
 119. 1. c. f
 inter Beatum magis & minus nullum est discrimen in obiecto, sed in modo illud possidendi. ibid. 1. d
 Beatitudo in quocumque gradu sit, efficit summam cum diuina ordinatione conformitatem. 119. 1. e
 Beati non habent appetitum qui plene non sit expletus, sed velleitatem, si ita ipsorum merita postulant. ibid. 2. a
 in Beatis appetitus substantia quo propendit in sua corpora, non erit expletus ante resurrectionem. ibid. 2. b
 Beati alij alijs sunt beatiore essentialiter, beatitudo tamen ipsorum non est essentialiter perfectior. 110. 2. c
 Beati quomodo Deum comprehendere dicantur à Paulo. ibid. 2. f
 Beati nihil formaliter eorum later que sunt in Deo, nihil tamen eorum comprehendunt. 121. 2. a. b
 Beatus videt quoduis attributum Dei, & modum cuiusque attributi, non tamen omnino. 121. 2. b
 Beati vident creaturas in essentia diuina tamquam in re cognita. 123. 1. a
 Beati vident omnia quæ formaliter in Deo sunt, licet singula plus aut minus penetrent. 125. 1. c
 Beati licet vident omnia attributa diuina, Deum tamen non comprehendunt. 125. 2. b
 Beati vident omnia, quæ sunt formaliter in Deo licet non quoad respectus ad creaturas in particulari. ibid. 2. c
 Beati ignorant quando futurus sit dies iudicij. 126. 1. a
 Beatos diuina potentia intueri posse essentiam sine personis, aut vnā personam sine alia asseruit Scotus. 126. 1. c. d
 Beati nulla ratione videre possunt essentiam, quin personas & attributa vident, aut è contrario. 127. 1. a
 Beatus si per impossibile essentiam videret non visus personis esset simpliciter beatus. ibid. 2. c
 Beati saltem præcipui ex ipsis penetrantes diuinam essentiam vident in specie creaturas aliquas, quæ per potentiam ipsi esse possunt. 129. 2. d
 Beatos in Verbo videre omnia quæ Deus ipse videt quidam dixerunt, quæ opinio est periculosa. 130. 1. a. b
 Beatorum de scientia sententia Durandi explicatur. ibi. 2. e.
 hæc deinde probatur. ibid. 2. f
 Beati vi visionis beatificæ non vident complexiones rerum & futura contingentia. 131. 1. f
 Beati non omnes rerum naturas in Deo videre possunt, vt vult Durandus. ibid. 2. b
 Beati nesciunt futura contingentia, nec cogitationes cordium, sed id est proprium Dei. 132. 1. b. c
 Beatos vi visionis nullam complexionem contingentem, nullumque effectum in actu videre est probabile. ibid. 1. d
 Beati vident naturas communes, & complexiones necessarias. 132. 1. f
 Beati pro quantitate luminis gloriæ plures aut pauciores species possibiles in Deo vident. ibid. 2. d. e
 Beati eas cogitationes cordium, & futura contingentia vt minimum vident, quæ ad cuiusque statum pertinent. 133. 1. b
 Beati non vident cogitationes cordium, & complexiones contingentes ex vi solius luminis gloriæ, sed Deo ostendente simul illis determinationem liberam suæ voluntatis. 134. 2. b. c
 Beatis quomodo hæc ostendantur. ibid. 2. f
 Beatis hæc occulta sunt naturaliter, nisi Deus peculiari modo influat in visionem. 135. 1. a
 Beatus quis in Verbo videt omnia quæ ad ipsum pertinent. Propositio hæc Diui Thomæ explicatur à Caietano dupliciter. ibid. 1. e. d
 Beatos quosuis in Verbo videre omnia quæ ad ipsos pertinent, Christo excepto & Beata eius Matre, opinio est tam certa, quam pia. 135. 1. f. 2. a
 Beatorum maiorem gloriam non arguit videre plura contingentia futura, sed sic plures naturas rerum, pluresque complexiones necessarias. ibid. 2. d. e
 Beatus qui plura videt, quæ ad suum statum, quam illo beator, cur ab illa non superet illum. 136. 1. a
 Beatiore nihil later de naturis & complexionibus earum necessariis quæ minus beati nouerunt. ibid. 1. b
 Beatorum singuli cognoscunt in proprio genere omnes effectus, qui diuina potentia esse possunt, non verò omnes collectiuè. 140. 2. b
 Beati formare nequeunt diuersos conceptus intuitiuos diuinorum attributorum, sed vnum tantum simplicissimum conceptum. 147. 2. c. abstractiuos tamen conceptus diuersorum conceptuum in proprio genere formare possunt.
 ibidem 2. f
 Beati vt sumus in nostra postum est potestate, sed non vt sumus. 163. 2. d
Beatitudo

Index rerum.

Beatitudo non est finis Dei, sed creaturarum rationalium, ac premium per propria merita, cooperante gratia, obtinendum. 311.2.a

Beatitudinem consequi vel non consequi pendet à nostra libertate. 316.1.c

Beatos, etiam animam Christi non posse cognoscere infinita actu, qui arbitrentur, & cur. 136.1.d

Beatum in Verbo, quodcumque eorum quæ eminenter sunt in Deo intueri posse, si ad illud attenderit eodem putant. ibi.1.f

Hæc opinio reicitur. 137.1.b

Beati videre possunt infinita cum luminis gloriæ certa copia, & cum quacumque minore non possunt. 137.2.c

Beati quo lumine gloriæ intuentur vnum indiuiduum, intuentur infinita alia possibili sub eadem specie. 139.1.d

Beati alij à Christo infinita videre possunt. ibid.1.c

Beati vident preces quæ ad eos funduntur, siue in Verbo, siue in proprio genere. ibid.2.f

Beati alij à Christo & Beata Virgine, nec preces nostras, nec alia quæ ad eorum statum pertinent, vident in Deo statim à principio suæ beatitudinis. 140.1.c

Beatitudo in quo consistat, & quomodo Deus sit perfectè beatus. 356.2.c

Beati visione beatifica non formant distinctos conceptus de diuinis attributis. 402.1.b

Beati mysteria gratiæ, quomodo & quatenus cognoscant. 392.1.f.2.a

Beati cur sint extra viam merendi, cum miles possit mereri equum, quo militaturus est. 612.2.f

Beati vnde habeant vt peccare non possint. 631.2.b

Beatitudo naturalis contemplatiua beatitudinem morale supponit. 608.2.f

Beatitudinem nulli purè creature, nisi ex propriis meritis Deus conferre cur statuerit. 611.2.b. à beatitudine nullus omnino casus est. 612.1.a

Beatitudo reddit hominem impotentem ad peccandum. 615.2.d

Beatorum gaudia accidentalia propriè non cadunt sub meritum. 614.1.a b. beatorum gloria corporis & aureolæ cadunt sub meritum. ibid.1.c

Beatitudo moralis in Angelis an sit illis naturalis. 614.2.f

Beati quo sensu dicantur malis nostris compati. 635.1.f

Beatis Deus confert qualitates qua immortales & impassibiles erunt, & damnatis qua immortales, sed passibiles erunt. 704.1.c

Beatitudo moralis an sit angelis naturalis. 614.1.f

Benedicere.

Benedicere Dei est beneficiere. 690.1.c

Benedictio dulcedinis est gratia Dei, qua fit in nobis vt nos delectet & capiat quod præcipit Deus. 786.1.d

Bestia.

Bestiarum feritatem vt Deus homini subiecerit. 707.2.a

Bonum, bonus, bonitas: bonus Deus, bonitas Dei.

Bonum in commune est passio entis, quæ entitati perfectionem addit. 59.2.a

Bonum & perfectum in quo differant. ibid.2.c

Bonum est ex integra causa, malum autem ex multis singularibusque defectibus. ibid.2.c

Bonum & perfectum nihil aut parum differunt. ibid.2.d

Bonum non est propriè passio entis, sed ita dicitur, quod ab ente sit distinctum, & cum eo reciprocetur. ibid.2.e

Bonum & pulchrum idem sunt iuxta D. Dionysium. 60.1.c

Bonum morale est, adæquatio est conformitas cum recta ratione, atque adeo cum lege Dei est consiliis. 60.2.c

Bonum morale duplex alterum ex actu virtutis elicitio, alterum sine actu, vt cum quis non furatur. ibid.1.f

Bonus ac iustus vt aliquis dicatur duo necessaria sunt, declinare à malo & facere bonum. 61.1.a

Bonum etiam idem est quod conueniens, & tunc formaliter dicitur relationem conuenientis. ibid.1.d

Bonum hoc modo est formale obiectum voluntatis. ibid.1.c

Bonum & malum pro conuenienti & disconuenienti non pugnant inter se, nisi vt simile & dissimile. 61.2.a

Bonum vt idem est quod conueniens, non idem est quod bonum transcendens. ibid.1.c

Bonum vt conueniens prædicatur de omni entitate reali. ibid.1.f. Et non solum de ea, sed de omnibus iis, quæ eius quomodo causæ sunt etiam si sint entia rationis. 62.1.b

Bonum vt conueniens latius patet, quàm bonum transcendens. ibid.1.d

Bonum ita sumptum conuenit pœnæ dampni damnatorum non sensus. ibid.2.a

Bonus est Deus per essentiam & proinde sua bonitas. 614.d

Bonitas Dei est causa omnium quæ sunt. ibid.2.e

Bonum summum Deum esse demonstratur. 614.a

Bona plura sunt secundum numerum Deus & orbis, tamen maius bonum. 614.b

Bonum vt contentiens dividitur in honestum, vtile, & delectabile. 62.2.c. hæc Bonorum tria genera, quomodo ex bono conuenienti emanant. ibid.2.d

Bonum est obiectum voluntatis formale, quod formaliter terminat volitionem, appetibilitas verò est ratio sub qua terminat. ibid.2.f

Boni ratio non semper habet adiunctam rationem finis. 63.1.b

Bonum & finis non sunt idem formaliter sed in fundamento. ibid.2.d

Bona per essentiam creatæ res non dicuntur, sed per participationem. 64.1.c

Bonus solus Deus est per essentiam bonitate perfectus. 64.1.a. & bonitate etiam quæ perfectam & imperfectam comprehendit. ibid.1.d

Bonum cognitum quo maius est, eo magis determinatur voluntas quoad speciem actus. 64.2.c

Bonum vnumquemque Deus esse vult, neminem tamen cogit. 169.1.d

Bona Deus præscit & prædestinat, mala præscit & non prædestinat. 159.1.c

Bona opera moraliter facta ab existente in peccato faciente vt peccator citius ad Deum conuertatur & admittatur. 350.1.c

Bona transcendenti non opponi potest malum transcendens. 352.2.c

Bonum est causa mali non per se sed per accidens. 350.1.c

Bonum Augustinus nihil reputat nisi quod ad vitam æternam conducit. 744.1.2.b

Bonum ad quod amissam libertatem dicit Augustinus & restauratam per Christum, id est, quod ad finem supernaturalem conducit. 751.2.c.d

Bona omnia moralia pertinent ad Deum si in caritate faciunt. 752.1.b

Bonitas Dei est radix prima, cur Deus velit alia à se, non tamen sola. 254.1.d

Bonum Deo an sint creaturæ, quasi perfectionem illius augeant. 251.1.d

Bonitas naturalis materialis peccati, etiam vt ab arbitrio prouenit, quo pacto in Deum referatur. 267.2.d

Bonum est ex integra causa, malum ex particularibus defectibus. 268.1.b

C.

Cælum, Cælum empyreum.

Cæli vim non habent ad producendum indiuiduum aliquius speciei rerum perfectarum. 39.1.d

Cælos à Deo fuisse creatos demonstratur. 403.d

Cæli non possunt esse causæ efficientes horum inferiorum. 44.1.c

Cæli vnde habeant vt non sit potentia ad non esse. 71.2.d

Cælum empyreum esse qui tradunt. 659.1.a

Cælum empyreum fundamentum habet in Serpente. ibid.1.d

Cælum triplex ex Scriptura constituendum, æthereum, subterreum & empyreum. ibid.1.c

Cælum empyreum non est figuræ sphericæ sed quadratæ. 659.2.c

Cæli empyrei qui & quot Patres meminerint. ibid.1.d

Cæli perituri non sunt, sed in melius commutandi & proficiendi. 660.1.c.f

Cæli quidem manebunt, sed non eodem specie qui modo sunt. 660.2.b

Cæli cur etiam boni à Deo dissoluendi sint. ibid.

Cælum empyreum non ab ardore sed à splendore dicitur quod statim repletum est Angelis. 661.1.f. Rationes eorum qui cælum empyreum negant, refutantur. ibid.2.c. cur cælum empyreum, etiam si immobile à nobis statuat. ibid.1.d

Cælum empyreum cum sit lucidissimum, cur radios non emittat. 661.1.f

Cælum empyreum licet immotum in hæc insectiora instat. 661.1.b

Cælum empyreum increatum & æternum esse, Euphrosinus sentiens redarguit. ibid.1.c

Cælum productum est per generationem, non naturalem, sed supernaturalem, id est, a Deo factum. 664.2.b

Cælum & terram condita esse ante primum diem, qui refutant, & quibus rationibus. 669.2.b.c.d

Cælum & terra quomodo creata sunt primo die mundi. 670.1.a

Cælorum

Index rerum.

Cælorum de numero variæ opiniones. 677.1.f.2.a
Cæli in principio creati nomine solum empyreum Moyses intellexit. 658.1.d

Vide Firmamentum.

Caietanus.

Caietani error de peccato hominis & Angeli non est tutus in fide. 625.2.c
Caietanus temerè nimium epistolam ad Hebræos reiciens redarguitur. 351.2.d

Caluinus.

Caluini error de libero arbitrio. 163.1.e

Capacitas.

Capacitatem intellectus creati expleri, sicut & diuinam potentiam exhauriri contradictionem implicat. 130.1.f

Caritas.

Caritas erga Deum, erga nos & proximum virtutes sunt distinctæ ab aliis quæ circa eadem obiecta comparatione bonorum quæ eis volumus versantur. 617.1.c.d

Caritas spiritualis vitæ anima est. 795.2.a
Caritas nos vnit Christo quatenus Deus est, & non quatenus homo. ibid.2.c

Caritatis & gratiæ habitus non concurrunt efficienter ad vltimam dispositionem ad gratiam. 796.2.f

Caritatis & gratiæ habitus cur contritionem meritoriam reddant vitæ æternæ, & non gratiæ in primo iustificacionis instanti. 798.2.a

Caro, Carniuora.

Carniuora an à principio mundi ante lapsum Adami vescerentur carnibus. 690.2.c

Cherubini.

Cherubini vnde nuncupati. 641.2.d

Castitas.

Castitas absque speciali Dei auxilio diu seruari non potest. 648.1.a

Causa, Causa prima, id est Deus, Causa secunda.

Causa agens per intellectum datur necessariò, qua omnia ad suos fines dirigantur, quæ est Deus. 44.1.f
Causa datur supra totum vniuersum quæ ex se habeat esse, & à qua vniuersum conditum sit & gubernetur. ibidem.2.c

Causa quomodo habeat effectum & quæ sit vniuersa & æquiuoca. 58.2.d

Causæ duæ diuersæ rationis, si vna earum possit efficere effectum alterius, & aliquid amplius, hæc continet virtute aliam. 68.2.c

Causa prima perfectè cognita cur cognoscantur effectus omnes, non autem causa secunda. 124.1.c

Causas secundas nihil omnino operari, sed Deum in illis se solo producere omnes effectus qui sentiantur. 173.2.a. Hæc opinio reicitur. ibid.2.c

Causæ secundæ ex Scripturis etiam quæ libertate præditæ non sunt operari demonstrantur. ibid.2.c. Item rationibus. ibid.2.f

Causas secundas ita operari, vt Deus non alio influxu cum eis concurrat quam conferuando ipsarum naturas sentit Durandus. 174.1.c. Hæc opinio est falsa & minus tuta, & cum causis secundis Deum immediatè concurrere demonstratur. ibidem.2.a.b

Causæ primæ est proprium à nullius influxu pendere. ibidem.2.f

Causa prima per concursum generalem, & secunda per particularem agunt eadem numero actione. 175.1.b

Causarum secundarum effectus earum proprii sunt, licet Deus in eas influat. 177.1.c

Causa prima per generalem concursum, & secunda per partialem efficiunt vniam integram causam. 177.2.f

Causæ etiam si essentialiter subordinatæ sint, in producendo aliquo effectu non necesse est, vt superior moueat inferiorem. 178.1.c

Causa secunda etiam si supernaturalis sit, nihil efficere potest, sine concursu Dei generali. 181.2.c

Causarum concurrentium ad eundem effectum, quædam omnino eodem influxu influunt, quædam diuerso, quæ partiales causæ dici possunt. 182.1.c

Causæ secundæ perfectiores sunt, cum sunt in actu secundo, quam cum in primo. 183.2.a. Hoc intelligitur de agentibus per actionem immanentem. ibid.2.b

Causam secundam nullam Deus valet efficere, quæ sine concursu generali Dei possit producere actionem aliquam. 184.1.f

Causa secunda nihil producere nisi virtute primæ cur dicitur. 188.2.c.d

Causæ duæ dum concurrunt quarum altera sine altera non sufficit, satis est vniam non agere ex necessitate natura, vt effectus sit non necessarius. 189.1.c

Causarum agentium per intellectum & naturalium quodnam sit discrimen. 250.2.b

Causas aliquas esse quæ deuiant à diuina Dei est conueniens. 251.1.d

Causa libera qua ratione seipsam determinet. 256.1.c

Causa secunda non potest producere per se ens quatenus ens est. 517.1.d

Causa prima producit per se ens quatenus ens. ibid.1.e

Causa principalis cum simul cum inferiori concurrat, non prius attingitur effectus ab inferiori quàm à superiore. 526.2.a

Certitudo.

Certitudo est infallibilitas, & non solum cum dubitatione sed etiam cum opinione pugnat. 23.2.b

Certitudo licet sit in intellectu, obiectum tamen illius dicitur esse certum tamquam mensura certitudinis. 23.2.c

Certitudo duplex, altera obiecti, altera notitiæ. ibid.2.d

Certitudo obiecti extra suas causas posita tanta est, vt etiam si natura sua sit contingens, aliter tamen esse non possit. ibid.2.e

Certitudo obiecti non est æqualis in omnibus obiectis certis. 24.1.a

Certitudo notitiæ in infallibilitate iudicii est posita. ibidem.1.d

Certitudo notitiæ pendet ex certitudine obiecti tamquam ex sua mensura. ibid.1.c

Certitudo creata requirit vt obiectum sit certum & vè illud penetretur. ibid.2.c.f

Certitudo scientiæ diuinæ comparatione obiectorum secundariorum non pendet ab eorum certitudine. 24.2.a

Certitudo ex parte obiecti bifariam accipi potest. 26.1.c

Certitudo formaliter est in intellectu, in obiecto verò tantquam in causa. 25.2.c.d

Certitudo triplex. 23.2.d

Certitudo obiecti quid. 23.2.c. vnde oriatur. ibid.

Cessatio.

Cessatio legalium ab ipsius initiis Apostolis ignota, & Angelicam ab ipsis didicerunt. 594.1.a.b

Chorus.

Chori Angelorum an post diem iudicii mansuri sint. 642.1.c

Chori Angelorum quomodo à D. Dionysio Areopagita disponantur. 641.1.b. quomodo à D. Gregorio & D. Bernardo disponantur. ibid.1.c. omnium horum chororum nomina in scripturis inueniri. ibid.1.b

Chorus seu ordo Angelorum quid. 640.2.f

Chori Angelorum sunt nouem. 640.2.c

Christus Dominus & Deus noster.

in Christo non est compositio ex his, sed huius cum hoc. 54.2.d

Christus Deus & homo non est melior Patre & Spiritu sancto. 63.2.c. neque maior & perfectior. 64.1.f

in Christo admittimus scientiam infinitorum, & negamus scientiam illam in genere entis esse infinitam. 65.2.a

Christus in hostia consecrata necessariò mouetur ad motum hostiæ, quando tota hostia mutat locum. 71.2.c

Christus vt homo nouit quando futura sit dies iudicii. 139.1.f

Christus in hac mortali vita videbat Deum per essentiam. 141.2.d. Ante Christum nemo vidit diuinam essentiam, ideo eius ministerium excellentius reliquis. 142.1.c

Christus habuit à Patre præceptum moriendi pro generis humani redemptione. 234.2.f

Christi humanitati ratione assumptionis & vnionis quid debeat. 231.1.a

Christi humanitas supra naturam suam per nouum influxum sit dependens ad personam Verbi. ibid.1.c

Christi

Index rerum.

Christi humana natura consecuta est infinitam dignitatem ratione vnionis. 235. 1. c.
 Christi humanitas sibi ipsi relicta qualiter affecta fuisse. ibid. 1. f.
 In Christo viatore & comprehensore miraculum fuit quod à gloria animæ gloria corporis non redundaret. 235. 2. d. e.
 Christi humanitas quibus & quantis rebus ex natura sua egerit. 235. 1. f.
 Christus cur libertas ad transgredienda præcepta, & nonnulla alia relicta fuerint dum esset viator. ibid. 2. a. b.
 Christi voluntas capax fuit doloris & tristitiæ, & libera ad implenda & non implenda præcepta. 235. 2. c.
 Christus qua ratione fuerit viator & comprehensor. ibidem 2. e.
 Christus ob gratiam vnionis nulla ratione potuit peccare. ibid. 2. e.
 Christus cur peccare non potuit. 236. 1. a.
 Christus si spectetur vt viator, libertatem habebat ad non faciendâ, ea quæ ei præcepta erant. ibid. 1. d.
 Christi mors liberrima ei fuit libertate contradilectionis & contrarietatis. ibid. 1. e.
 Christi mors fuit laboriosissima & difficillima, & tamen promptissima. ibid. 1. c.
 Christi actus quo Patris præceptum impleuit, per auxilium efficacis non ita fuit præfinitus, vt illum non potuerit non elicere. 236. 2. a.
 Christi vita, & eius anima sanctissima melior est, & Deo carior tota vniuersitate creaturarum. 273. 1. c.
 Christus est causa finalis omnium creaturarum, etsi ad breue tempus pro nobis vitam suam obtulerit, non tamen nos eius vita meliores & Deo gratiores fumus. 273. 1. d.
 Christi humanitas in triduo non habuit bonum vnionis cum Verbo: hoc tamen dignitati & gloriæ eius non officit sed profuit. ibid. 1. f.
 Christus in quo sensu nobis meretur ex iustitia perfectissimam peccatorum nostrorum veniam. 275. 2. f.
 Christus in die iudicii in collatione præmiorum iustitiæ commutariæ modum seruabit. 276. 2. b.
 Christus est medium prædestinationis nostræ, & in ipso nos electi fumus. 289. 2. a. in Christi hominis honorem & gloriam Deus cæterorum hominum beatitudinem esse voluit. 308. 1. d.
 de Christo homine qualis à Deo ante omnem voluntatis actum instituta deliberatio. 310. 2. c. f.
 Christi incarnationem futuram etiam si Adamus non peccasset, quo fundamento Scorus statuat. 311. 2. b. fundamentum illud euertitur. ibid. 2. c.
 Christus est omnium prædestinatorum primus, & imago & exemplar. 312. 2. c.
 Christi redemptio qualis & quomodo ab æterno præuisus. ibid. 2. f. Prædestinatio & electio Christi hominis qualiter facta. 313. 2. c.
 Christi incarnatio licet à Deo volita sit per se, non tamen fuisse sine reparatione generis humani. ibid. 1. c. Incarnatio Christi nõ prius volita quàm reparaio generis humani. 314. 2. c.
 Christi prædestinatio prior cæterorum hominum prædestinatione. 315. 2. a.
 Christi anima, matrisque eius gloriosissimæ, singularibus Dei donis donata cur fuerit. 330. 1. e.
 Christi inter prædestinationem & cæterorum adultorum discrimen & conuenientia. ibid. 1. f.
 Christi aduentus cur à Deo dilatus tandiu sit, & genus humanum primæ innocentie non redditum. 338. 1. c. d.
 Christus non fuit causa nostræ prædestinationis quoad integrum eius effectum naturalem & supernaturalem. 339. 1. f.
 Christi ex meritis multa naturalia suam originem traxerunt. ibid. 2. c.
 Christus per sua merita non fuit causa nostræ prædestinationis quoad integrum supernaturalem eius effectum. 339. 2. d. fuit tamen quoad primam gratiam, & omnem aliam supernaturalem dispositionem. ibid. 2. e. f.
 Christum qui dicunt non esse causam fidei & reliquarum dispositionum primam gratiam antecedentium, redarguuntur. 340. 1. a.
 Christus fuit ruinæ generis humani per sua merita perfectus reparator. ibid. 1. d.
 Christus quatenus homo caput est totius Ecclesiæ militantis & triumphantis. ibid. 2. c. d.
 Christi meritis tribuenda sunt omnia bona à Deo vel particularibus hominibus, vel toti Ecclesiæ ante Christi aduentum collata. 341. 1. c. f.
 Christum causam esse nostræ prædestinationis simpliciter concedendum est. ibid. 1. f.
 Christus sua merita certis legibus applicanda nobis reliquit, & proinde illa infinita finito modo nobis applicantur. 341. 2. b.
 Christus omnia sua merita Patris voluntati applicanda subiecit. ibid. 2. c.

Christi prædestinatio in quo sit nostræ conformis & vniuersa. ibid. 2. f.
 Christus appellari solet liber vite & cor. 349. 2. d.
 Christum verum esse Deum Patri confubstantialiorem ceteri testamento demonstratur, & primo ex Iob. 351. 2. f.
 Christus redemptor per communicationem idiomatum vicitur ab Abraham & Iob temporibus. 361. 1. f.
 Christi diuinitas probatur ex Psalmis. 363. 2. c. d. Item ex Proverbijs, Esaiæ, & alijs item locis. 364. 2. b.
 Christus cur Admirabilis, Confiliarius, Deus, fortis, & alius nominibus ab Isaiâ dicatur. 364. 2. b.
 Christus verus Deus & Filius Dei naturalis & Patri confubstantialis ex nouo testamento ostenditur. 368. 2. f. & 369. 1. a. b. Item ratione efficacissima 369. 2. c. Item ex Ecclesiæ definitionibus. 370. 1. b. & 370. 2. d.
 in Christo duas esse naturas, & vnam substantiam, in quo sensu Patres dixerint. 413. 1. d. e.
 Christus genitus ob carnem, ingentus, quia creatura non sit ab Ignatio dictus. 441. 1. c.
 in Christo est ratio personæ naturæ diuine, & ratio personæ naturæ humanæ, non tamen duæ personæ. 459. 1. f.
 Christum fuisse ab æterno verum esse dicere, licet in tempore homo fuerit. 510. 2. d. e.
 Christus in instanti conceptionis omnem gratiam accepit, nec ei postea additio facta est. 513. 1. d.
 Christus quo pacto missus. 514. 1. d.
 Christus post resurrectionem verè comedit. 546. 2. f.
 Christi corpus in Eucharistia quomodo in loco esse dici possit. 547. 2. d.
 Christus quotidie perducit suum corpus ad hostias consecretandas, & efficitque illud præfens non transiens per medium. 560. 1. f.
 Christus in Scripturis dicitur Angelus, quia in communicando scientiam, superioribus Angelis sit similis. 577. 2. f.
 Christus verus Deus est, eo quod secreta cordium cognouit. 586. 1. 2. b.
 Christus demonibus innotuit quantum voluit, voluit autem quantum oportuit. 590. 1. a.
 Christi Domini priuilegium, quod fuerit viator, & comprehensor. 612. 1. c.
 Christus non habuit Angelum custodem, sed ministrum. 649. 2. b.
 Christo Redemptore qui sit vt egeamus, & quomodo etiam post Christum passum nostra cooperatio sit ad salutem necessariam. 714. 1. f.
 Christus Redemptor vt promeremur nostram salutem omnino est necessarius. 718. 1. d.
 Christus nobis à Patre obtinuit, vt quoties quod in nobis faceremus, auxilia gratiæ nobis præstaret. 726. 1. b. à quo beneficio Christi, nullus quantumuis grauis peccator est exceptus. 726. 2. d.
 Christi gratiam illi minuunt, qui libertatem peccandi in quacumque occasione & tentatione adimunt. 735. 2. c.
 Christus vt dicatur pulsare ad ostium peccatorum. 792. 2. f.
 Christo quatenus homini vnimur fide, spe, & charitate, in genere causæ formalis. 795. 2. b.
 Christus resurrexit die Dominica. 884. 2. c.

Chrysostronus.

Chrysostronus credidit electionem qua primò acceptamus bona, eaque facere decernimus, esse priorem Dei gratia. 787. 2. a. b.
 Chrysostronus in hoc errare potuit. ibid. 1. d.
 ab errore excusatur. 787. 2. c. In homilia de Adam & Eva, eadem docet quæ alij Patres. 788. 1. 2. b.

Cæte.

Cæte vox est Latina, & instrumentum incisorum significatione. 362. 2. b.

Cogitationes.

Cogitationes & volitiones Dei naturaliter sunt occultæ Beatis, nisi peculiariter eis manifestentur. 125. 1. d.

Cognitio, Cognoscere, Cognitio Dei.

Cognitio quam de Deo in hac vita per res creatas habemus, valde est enigmatica. 50. 2. c.
 Cognitio de Deo in altera vita habenda est quiddam, in hac verò est cognitio an sit. ibid. 2. d.
 ad Cognoscendum non requiritur proportio Mathematica inter obiectum & potentiam. 91. 2. d.
 Cognitio naturalis substantiarum separatarum, ac positivum Dei est supremum bonum, ad quod supremus & nobilissimus.

Index rerum.

hinc appetitus inclinatur.
 Cognoscere est potentiam cognoscensum vitaliter exprimere
 imaginem in seipso rei cognoscens. 98.2.e
 Cognitionem esse, & per eam non exprimi imaginem obiecti,
 contradictionem implicat. 99.1.a
 Cognoscere formaliter per quid dicatur. ibid.1.b
 Cognitione essentialis ex eo non habet rationem Verbi, atque
 essentia diuinæ, quod non fit ab eo distincta. 100.2.c
 Cognoscenda rei, & cognoscens, triplex est essendi modus, &
 qui illi sunt. 105.1.c.d
 Cognoscenda rei quando modus essendi excedit modum natu-
 ræ rei cognoscens. necesse est, vt cognitio talis rei sit supra
 naturam rei cognoscens. Hæc propositio D. Thomæ explicatur.
 ibid.1.e.f
 Hæc tamen propositio ab auctore impugnatur. ibid.2.a
 Cognitione in Verbo qua beati creaturas in essentia Dei, vel in
 arte, vel sapientia diuina videntur, cur sic dicatur. 122.2.e
 Cognitione qua beati creaturas cognoscunt in ipsis, dicitur cog-
 nitio creaturarum in proprio genere, & illa cognitio in Verbo
 matutina etiam, hæc in proprio genere vespertina dicitur. 123.1.a
 Cognoscere aliquid in aliquo & cognoscere ex aliquo longè
 diuersa sunt. ibid.2.d
 Cognosci vnum ex alio quando dicitur propositio & quam
 vim habeat. ibid.2.e
 Cognitione infinitorum cur non implicat, sicut productio infini-
 torum. 138.2.c
 Cognitione per gratiam est longè maior, quàm quæ habetur per
 naturam. 144.2.b
 Cognoscere Deum solum res creatas in commune, quæ entia
 sunt, non verò quoad naturas generales specificas & singulares
 quorum sit error. 152.1.c.f
 qui error rationibus aliquibus stabilitur. ibid.1.f.a.b
 Cognitionem Dei non terminari in creaturis, sed in diuina
 essentia, quis asseruit, & quibus rationibus. 152.1.c
 huius rationibus respondetur. 156.1.d
 Cognitione propria atque distincta, Deus omnia alia à se etiam
 minutissima scit, quod est de fide. 153.1.a.b. probatur rationibus.
 153.1.d
 Cognoscit Deus alia à se non in rebus ipsis, sed in seipso. 154.1.b
 quæ conclusio fuse explicatur. ibid.2.e
 Cognitione Dei & Angelorum quantum differat. ibid.2.d.e
 Respondetur ad argumenta pro Auerrois sententia tradita.
 151.2.d.e
 Cognoscit Deus infinitam quantitatem actû. 156.2.e
 Cognoscit Deum mala & quomodo. 159.1.b
 Cognoscit Deum singularia, idque de fide est. 159.2.b
 Cognoscit Deum actû infinita quod & probatur multis ratio-
 nibus. ibid.2.d
 non Cognoscere infinita actû scientia visionis Deum quomo-
 do D. Thomas dixerit. 160.1.c.d
 Cognitione non est causa cur boni & mali sint homines sed vo-
 luntas. 167.1.b
 Cognitione vna & eadem intuitiua & abstractiua non esse po-
 test. 182.1.d
 Cognitione abstractiua diuinæ essentia potentia diuina dari po-
 test. 183.2.a
 hæc Cognitione si dicitur non erit naturalis sed supernaturalis.
 ibid.2.b
 Cognitione matutina & vespertina quomodo ab Augustino in-
 troduca, & quid sit harum vtraque. 601.2.d. quid deca D. Augu-
 stini doctrina sciendum sit. 601.1.a.b
 Cognitione & iudicium in homine vnde maius, & minus. 645.1.f
 Cognitionem mysterij Trinitatis Philosophi habuerunt à vi-
 ris Catholicis. 432.2.c
 Cognitione Angelorum ex Augustino triplex, vna quæ dies, se-
 cunda quæ manet, tertia, quæ vespere dicatur. 651.2.f. & 652.2.a.
 impugnatur illa sententia. 652.1.f

Columba.

Columba in qua Spiritus sanctus apparuit non fuit verum
 animal. 513.2.d. fuit similitudo ex ære ministerio Angelorum
 fabricata, quæ expleto ministerio esse desit. ibid.2.f

Complexio.

Complexio aliqua duobus modis contingens dici potest, alte-
 ro, quia si ad naturas rerum præcisè spectes, subiectum non magis
 sibi vendicatur attributum, quam contrarium. 189.1.c
 hæc contingencia non excludit fatalem necessitatem. ibid.1.f.
 altero qui excludit fatalem necessitatem, & quo fit indifferens
 talis complexio vt eueniat vel non eueniat ex eisdem causis, ex
 quibus solet euenire. ibid.2.a
 Complexiones contingentes futuras Deus cognoscit per de-
 terminationem, qua liberum arbitrium statuit, in hoc vel hoc re-
 rum ordine create vna cum comprehensione cuiuscumque liberi
 arbitrij per scientiam naturalem, qua certò scit quid tale liberum
 arbitrium sit facturum. 202.2.b
 Complexiones futuras veras vel falsas Deus plures non scire
 Molin. in D. Thom.

potuit, quàm sciuerit. 237.1.a

Comprehensio, Comprehendere.

Comprehensio duobus modis sumitur, vno vt opponitur infe-
 quationi, sicque est tentio eius quod insequabatur. 120.2.c
 Comprehensio sic sumpta, est vna ex dotibus animæ, sed in hæc
 acceptione est visio cum securitate numquam amittendi. ibid.2.f
 alio modo sumitur pro inclusione, vnde quia rem cognoscit,
 quantum est de se apta cognosci comprehendere eam dicitur.
 121.1.a.b
 Comprehendere diuinam essentiam nullum creatum intelle-
 ctum posse, est de fide. 121.1.d
 Comprehensio sequitur ex cognitione omnium creaturarum
 possibilem in Deo. 123.2.c
 Comprehensio Dei non habetur, si infinitas eius extensua in
 confuso cognoscatur: sed sic si distinctè habeatur. 124.2.a
 Comprehendere se Deum demonstratur. 151.2.e
 ad Comprehensionem rei non est necesse, vt id omne cognos-
 catur in esse futuro, quod sub illius potentiam cadit, sed in esse
 possibili. 218.2.a
 Comprehendere Deum vt se possit, satis est, quod penetret omnia
 ad quæ sua potentia, suus intellectus & sua voluntas se possunt
 extendere. 219.1.c

Conatus.

Conatus ad actum non est distinctus ab actu, vt præcisè ema-
 nat à potentia. 117.2.c.d
 Conatus ad beatitudinem, si potentia sunt æquales in beatis
 est æqualis. 118.1.a
 est inæqualis si potentia sunt inæquales. ibid.1.c

Concipere, Conceptus.

Concipere possumus in hac vita essentiam diuinam sine perso-
 nis & sine attributis. 127.c
 Conceptum commentatiuum, qui soli Deo conuenit in hac vi-
 ta nos formare possumus. 145.1.c
 Concipere non possumus perfectionem Deo propriam in hac
 vita nisi conceptu complexo. 145.2.a.b
 Conceptum absolutum, simplicem, atque adeo quidditatiuum
 Deo proprium formare non possumus in hac vita. 145.1.f
 Conceptus nomen est connotatiuum, & quid significet.
 402.2.b.c

Concilia.

Concilii qua ratione Spiritus sanctus ita adfit, vt cooperati-
 onem Prælatorum ex gat, & Doctorum qui in eis sunt. 744.1.f
 Conciliorum posteriorum cur definitiones exactiores, & di-
 lucidiores esse soleant. ibid.2.a

Conclusio.

Conclusionem semper sequi debiliorem partem præmissarum
 non est semper verum. 8.2.c

Concurfus Dei.

Concurfus Dei generalis in causam secundam, est influxus Dei
 quo immediatè cum causa secunda in illius effectum est actionem
 influit. 176.1.a
 Concurfus Dei generalis ad causam secundam est necessarius,
 quia omnis res creata pendet ab immediato influxu Dei. ibid.1.d
 Concurfus Dei generalis & particularis causa secunda quo-
 modo vnus cum altero non sint superflui. ibid.2.b
 Concurfus Dei generalis determinatur à particulari concurfu
 causarum secundarum. ibid.2.c
 Concurfus Dei generalis & particularis causa secunda ab in-
 uiticem pendet, vt in rerum natura existant. ibid.2.e
 sunt vna numero actio. ibid.2.e
 Concurfus Dei particularis effectum alterius speciei solet
 producere. 177.1.b
 Concurfu Dei generali cessante cessat actio, & cessante concur-
 fu causa secunda cessat ille. ibid.1.c
 Concurfus generalis Dei, & solis quomodo differant. ibid.1.d
 Concurfus Dei generalis qualis, & vt à Deo emanet. ibid.1.e
 Concurfus Dei generalis ita præstito est causa secunda, ac si ip-
 se ex necessitate naturæ ageret paucis exceptis. ibid.2.e
 Concurfum Dei duplicem, ad omnem actionem naturalem,
 quæ mala non sit quidam statuit, & quis ille concurfus sit.
 178.1.d
 Concurfus hi duo quomodo distincti sint. ibid.2.b.c
 Impugnatur hæc sententia. ibid.2.d
 Concurfus Dei generalis ad omnes actiones peccaminosas est
 necessarius. ibid.2.e
 Concurfus Dei generalis distinctus necessarius est ad singulas
 actiones numero. 179.2.c

Index rerum.

Concurfus Dei generalis non eft influxus ad ignem, fed cum igne ad actionem, qua p[ro]ducitur calor. 180.2.c. argumento quodam hoc impugnatur fed diluitur. 182.2.b.c. & alio. 183.2.a.b

Concurfus Dei generales qui & quot requirantur in conatu aperiendi oftium. 184.1.c

Concurfus generalis Dei, non eft influxus in caufam, vt mora agat, fed eft immediatus in effectum. 184.2.b

Concurfus Dei generalis cum caufa operante per actionem immanentem eft influxus cum caufa, quae agens, in ipfammet, quae patiens. 184.1.f. & 2.a

Concurfus Dei generalis cum caufis fecundis ad actus earum naturales, differt a gratia praeueniente liberum arbitrium ad actus supernaturales. 184.2.b

Concurfus Dei particularis ad opera supernaturalia liberi arbitrij, non eft caufa efficax eiusmodi operum. 186.1.a

Concurfus Dei generalem cum libero arbitrio non recte explicare demonstratur eos, qui videntur exemplo praceptoris ducuntur manum difcipuli ad characteres fingendos. 186.1.f

Concurfus vniuerfali non prius Deus concurrit ad effectus quam caufa fecunda, aut e contra, fecus de auxilio gratiae praeuenientis. 187.1.d

Concurfus generalis fi in communi fpectetur potest dici prior natura, quocumque influxu caufa particularis, fecus fi in fingulari. 188.2.a

Concurfus generalis cum caufa fecunda, non eft influxus Dei in caufam, fed in effectum, vna cum caufa fecunda. 188.2.a

quod de mente Caeterani & Scoti elle oftenditur. 188.2.a

Concurfus efficax ad actus liberi arbitrij non malos, non elle neceffarios oftenditur. 222.1.c

Concurfus Dei non magis requiritur in aliquo actu qui eft moraliter bonus, quam in eodem actu, qui eft peccatum. 188.2.c

Concurfus Dei ad actus non malos non eft efficax, ex fe, fed id pendet ex libero arbitrij confenfu. 227.1.a

Concurfus Dei generalis non eft ad caufam naturalem, fed cum caufa ad effectum. 228.2.f

Concurfus Dei ad actiones Petri indifferentes non eft ad arbitrium, fed cum arbitrio. 228.2.f

Concurfus generalis Dei indifferentis eft in fe, & pendet a libero arbitrio. 229.1.a

Concurfus Dei vniuerfalis non eft naturalis, fed vere liber. 766.1.a

Concurfus Dei vniuerfalis eft vna actio cum concurfu caufe fecunda. 766.2.f

Concurfus generalis & particularis vna actio sunt habens speciem a concurfu particulari. 767.1.a

Concurfus generalis quo viribus arbitrij producitur materiale actus virtutis aut peccati, producitur actus in genere moris. 768.1.f

Concurfus Dei generali & particulari liberi arbitrij eodem numero produci potest actus virtutis & vitij. 768.2.c

Concurfus Dei generalis etiam opus eft ad actus iustificacionis eliciendi praeter auxilia gratiae. 775.2.d

Concurfus Dei generalis ad actus supernaturales eft eiufdem rationis cum eodem concurfu ad actus naturales. 777.2.c.d

Concurfus Dei generalis ad actus naturales differt a gratia Dei praeueniente ad actus supernaturales, duobus modis, & quibus. 784.1.a.b

Coniugium.

Coniugij lex 691.2.b.c

Coniunctio.

Coniunctio Dei cum rebus duobus modis accipitur, vno, pro contactu, altero pro relatione praefentiae. 692.2.d

Conscientia.

Conscientiae fingulorum fingulis hominibus in die iudicij manifeftebantur. 138.1.f

Confilium.

Confilium in Deo Theologi ita conftituunt, vt ab eo omnem imperfectionem fecludant. 289.1.f

Contingentia futura.

Contingentibus de rebus extra fuas caufas pofitis haberi potest certa cognitio. 23.2.f

Contingentia futura in fe incerta sunt, fed vt funt diuinae cognitioni, funt certiffima. 24.1.c

Contingentia Deus cognofcit, cognita prius libera fuae voluntatis determinatione, & non neceffario, fed libere. 156.1.a

Contingentium cognitionem pendere a libertate arbitrij noftri, quomodo non fit absurdum. 156.1.a

Contingentium futurorum fcientia pendet ex determinatione libera voluntatis Dei. 158.1.a.b

Contingentiam rerum tolli fi Deus ageret ex neceffitate na-

tura, quomodo Scotus afferuerit, & quibus rationibus. 158.1.a

Huius opiniois quae funt fundamenta. 158.1.a

Contingentia non tollitur ex eo, quod Deus ex neceffitate natura operatur. 158.1.a

Contingentia eft in iis rebus quae mediate vel immediate a libero arbitrio pendet. 159.1.a

Contingentia radix, quae cernitur in eo, quod primo res, deo producta funt, vel in eo, quod confequenter quae a Deo fequuntur, foli tribuenda eft diuinae voluntati. 159.1.a

Contingentia rerum tollitur a sublato libero arbitrio, & 159.1.a

Contingentia radix prima, fed remota eft diuina voluntas proxima autem liberum arbitrium, & appetitus feientis beftiarum. 191.1.b

Contingentes plurimi effectus emanant a caufis naturalibus, quorum tamen radix, non funt caufe naturales, fed vna ex tribus. 191.1.c

Contingentes effectus funt innumerabiles, fed vna ex tribus caufis naturae, cum caufis naturalibus, & voluntate diuina. 191.1.d

Contingentia effectuum caufarum naturalium voluntatem diuinam quando reducit. 191.1.d

Contingentia radix an alia proxima dari poffit. 191.1.d

Contingentia effectuum ad ordinem gratiae fpectantium partim in humanam aut Angelicam, partim in diuinam voluntatem, tamquam in radice, fundenda eft. 191.1.d

Contingentia cur in nobis non fit fcientia, ficut in Deo. 191.1.d

Contingens, vt aliquid poffit elle, fati e[st] vt elle poffit, & non e[st]. 191.1.d

Contingentia Deum certo noffe, ed quod illi omnia funt praefentia, quibus rationibus D. Thomas confirmauerit. 191.1.d

Contingentia certo futura ad Deum non propter rationes ideales quae in Deo funt, iuxta D. Thomam dubitatur, & refoluitur. 191.1.d

Contingentia Deum certo noffe ex earum praefentia in fe aeternitate Diuus Thomas ex hoc capite non folam afferit, fed aliunde. 191.1.d

Contingentia Deum certo noffe, non ex praefentia rerum omnium, fed ex altitudine fuae fcientiae, demonftratur. 191.1.d

Contingentium Deum habere cognitionem Scripturae confirmat, nec fuerunt nec erunt vnquam. 191.1.d

Contingentia certo futura Deus praecognouit ante decretum fuae voluntatis, per fcientiam quodammodo naturalem, & etiam potefit, quod res hoc vel illo modo creare velit. 191.1.d

Contingentiae radix, qua Deusa certo futura nouit, non e[st] exiftentia eorum in aeternitate. 191.1.d

Contingentia certo futura Deus nouit ex fola determinatione fuae voluntatis, iuxta Scotum. 100.1.c. reprobatur. 191.1.d

Contingentia certo futura Deum noffe ex determinatione diuinae voluntatis vt difcipulis Diui Thomae ex ipfo Diuo Thoma afferat 200.2.d. refutatur. 191.1.d

Contingentia rerum aequae libertas arbitrij optime conuenit cum certa & immutabili voluntate Dei atque fcientia. 206.1.c

Contingentiam fcientiam Deus non accipit ab ipfo rerum euentu. 206.1.c

Contingentia futura Deus in fe cognofcit, tamquam in obiecto primario, & in earum caufis tamquam in obiecto fecundario. 202.1.f. & 219.1.a

Contingentium fcientiam in Deo elle ex Scripturis oftenditur. 202.1.f.

Contingentia quae Deus futura praenouit, & nunquam eorum euenient, non poffunt ad praefinitiones Dei referri. 212.1.b

Contingentia quaedam funt tantum ad diuinum arbitrium referenda, & quae. 212.1.b

Contingentia quaedam funt, quorum radix e[st] diuinum arbitrium, pendens tamen ab alio. 212.1.b

Contingentia alia funt, quorum liberum arbitrium e[st] radix e[st] fuae proxime, fuae remotae. 212.1.b

Contingentium futurorum Dei cognitio ad fcientiam fcientiam fcientiam fpectat. 212.1.b

Contingentia futura propria virtute cognofcere folam Deo e[st]. 212.1.b

Contingit multa fcire, cogitare autem non. Hoc ex Aristotelis dictum. 212.1.b

Vide Futura contingentia.
Conitio.

Conitiois actus quomodo a voluntate per auxilium de particulari eliciatur. 212.1.b

Conitiois tota efficientia ab auxilio gratiae proficifcitur, eam tamen per vitam fuam naturalem arbitrij cooperatur. 212.1.b

Conitio, & attritio, vt a Deo & ministro Ecclefiae efficiatur. 212.1.b

72.1.1.d.c

Conitiois forma e[st] caritas supernaturalis & gratia. 212.1.b

Conitio non exigit dilectionem Dei efficaciam, fed ablatam. 212.1.b

tam. 212.1.b

Conitio non requirit dilectionem Dei fuper omnem, fed fenfu qui exprimitur e[st] actum. 212.1.b

Conitiois fati e[st] propositum non peccandi detinetur, & thaliter. 212.1.b

Hoc propositum quale e[st] de bono. 212.1.b

Index rerum.

Hoc propositum elici posse viribus naturæ cum solo concursu Dei naturali ostenditur. 738.1.c.f
 Contritionis actus & quiuis alius supernaturalis non soli gratiæ cooperari respondet quoad actus intentione. 777.1.b
 Contritio cur interdum minus percipiatur ab eo, qui eam habet illi utroque. 788.2.b
 Contritio est vitima dispositio ad gratiam Dei obtinendam. 792.2.b

Vide *Assitio, Dilectio, Charitas.*

Conuersio.

Conuersionem ad nostram duo sunt necessaria, auxilium gratiæ superuenientis & concursus liberi arbitrii. 217.1.b
 Conuersio Pauli, Magdalene & Iatronis ita à Deo facta est, ut in eorum potestate fuerit non consentire. 233.2.b.c
 Conuersiones illæ raræ sunt, & ad eorum exemplar aliæ non sunt adueniendæ. 233.2.f

Cör.

Cordis ventriculi dexter & sinister, & quomodo in eo spiritus vitales generantur. 41.1.f

Cornelius Iansenius.

Cornelius Iansenius malè dixit Iocum illum: *Ex Agypto vocavi filium meum*; spiritaliter de Christo non esse intelligendum. 35.2.c

Corpus, Corpus humanum.

Corporis humani admiranda fabrica Deo soli, vel maxime tribuenda. 42.1.c. Semini tamen illum tribuere potentiam diuinam magis ostendit. 42.1.c.f
 Corporis humani vires omnes sunt propter operationes intellectus & voluntatis sola vi generandi excepta. 43.1.c.f
 Corporis humani fabricæ ratio vnde sumenda. *ibid.* 1.f
 Corporis cæterorum animalium ratio vnde petenda. *ibid.* 2.b
 Corpora ab Angelis assumpta cuius nature sint. 545.2.c
 Corpora quæ ab Angelis assumuntur non solent esse mixta perfecta. 546.1.a
 Corpora in quibus Spiritus, sanctus visibiliter apparuit, nec à Spiritu sancto, nec ab Angelis fuerunt assumpta. 546.1.c
 Corpus idem Deus transmittere potest à loco in locum non pertransit medio, aut idem corpus in locis distantibus collocare. 67.2.a
 Corpus idem transferre per vim ex vno in alium locum distantem Deus non potest, nisi eodem corpore per spacium interiectum traducto. *ibid.* 2.b
 Corpora obediunt Angelis ad motum localem. 644.1.a

Costa.

Costam carne contextam Deus abstulit ab Adamo ad Euan fabricandam. 691.1.c
 Costam ex qua Eva formata est, habuit Adamus vltra eas, quas habent cæteri homines. 693.1.c

Creare, Creatura, Creator.

Creare aliquid in parte natura nullum corpus potest. 39.2.f
 Creare pertinet ad rem corporis expertem. 40.1.b
 Creator rem eaducatum non modo eas per intellectum & voluntatem, sed etiam liberè produxit. *ibid.* 1.d
 Creatura omnia non possunt esse perfecta Dei similitudo, sed tantum vestigium. 46.1.c
 Creatura omnia, vt à Deo prodierunt, in Deo sunt vnum 57.2.a
 Creatura Deo similis esse potest in natura analogica seu ente. 59.1.a
 Creatura intellectualis præter communem aliis Dei similitudinem duplicem aliam habere potest, naturalem & supernaturalem, & quæ illa. 59.1.b
 Create res Deo similes esse possunt, non Deus illis. *ibid.* 1.c
 Creati Deus cuncta affecta perfectione quam natura eorum postulat. 60.1.f
 Creaturæ propriè sunt in Deo tamquam in causa, metaphoricè tamquam in speculo. 123.1.c
 Creaturarum existendi modus in Deo tamquam in speculo, quomodo differat à modo, quo videmus res repræsentatas in speculo. *ibid.* 1.d
 Creaturæ potius habent rationem speculi ratione creaturæ. *ibid.* 1.f
 Creaturas cognoscere in seipsis, & cognoscere illas in Deo longè diuersa sunt. 123.2.a
 ex Creaturarum omnium cognitione non rectè colligitur comprehensio diuinæ essentia Dei, quam Deus ratione. 124.1.f
 Creaturarum quedam potentius videntur in diuina essentia, quam alia. 132.1.a. Creaturarum cognitio in Verbo quæ sit. 134.2.c
 ad vnam Creaturam attentio in Verbo non minuit attentionem ad aliam. 138.1.f. 139.1.a
 Creaturæ quæ videntur in Deo per diuinam essentiam videntur. *Molinæ D. Thom.*

ur, se ad modum speciei intelligibilis habentem. 341.1.b

Creaturæ quod viles sint vt in eis omnia bonitas & potentia splendet, non cedit in vtilitatem Dei, sed in ipsammet creaturarum. 255.1.c

à Creaturis non pendet magnificentia & liberalitas, quæ in Deo sunt. 255.1.f

Creaturæ omnipotentia communicari non potest. 354.1.a.

Creare multis modis sumitur & quibus. 357.2.c

Creatura res dicitur, quæ proximè vel remotè de nihilo facta est. 357.2.c.f

Creatio propriè sumpta est, productio rei non de aliquo subiecto, quod vel intrinsecum illi sit, vel ab eo pendat in suo esse. 358.1.a

vel Creatio, est factio seu productio rei de nihilo. *ibid.* 1.b

Creaturæ propriè sola subsistentia. *ibid.* 1.d

Creaturæ etiam accidentia & forma equi sic a Deus per se subsistentia efficeret. *ibid.* 2.f

Creati propriè sunt Angeli: concretata; quæ eorum naturam sequuntur accidentia. *ibid.* 2.a

Creata sunt corpora simplicia, concreata eorum materia & forma. 518.2.c

Creata non sunt propriè rerum species, quæ post primam diem productæ sunt. *ibid.* 2.d

Creati non dicitur sed generari, quod in stomacho ex speciebus sacramentalibus producitur. 519.1.d

Creationem esse velle diuinum, quo Deus tamquam principio immediatè res producit quidam asserunt. 520.1.a.b

hoc reicitur. *ibid.* 1.d

Creata sunt omnia à Deo necessario. 520.1.c

Creationis actio non est in Deo, sed in creaturis. 520.1.d

Creatio non est propriè mutatio, sed est influxus realis & absolutus, quo creaturæ emanant à Deo. 521.1.a

Creatio est vera actio Dei conferentis esse creaturis. *ibid.* 1.b

Creatio est creatura, vt creatura dicit id quod cõcreatur. *ibid.* 1.d

Creaturæ atque effectus relationis ad creatorem solum distinguitur formalitè à re creatæ. *ibid.* 1.f

Creare propria virtute duobus modis intelligitur. 521.1.c

Creata omnia à Deo sunt. 522.1.c

Creaturas creasse qui senserint. 522.1.d

Creaturam aliquam à Deo creati posse, quæ postea creare possit aliqua Durandus censuit. 522.1.c

quod probatur. *ibid.* 1.f. Creandi vis nulli rei conuenire potest, quæ non sit Deus. 523.1.c. quod probatur. *ibid.* 1.d. Durandi argumenta refutantur. 523.1.f. 524.1.a.b.c

Creare potest creatura vna cum Deo quomodo. 524.2.a

Creatura quomodo possit annihilare, sed non creare. *ibid.* 2.c

Creaturam tamquam instrumentum attingere posse creationem alicuius rei qui asseruerint, & quibus rationibus. 525.1.a

Creatura neque vt instrumentum creare potest. 525.1.d. cuius rei potissima causa redditur. 526.1. & respondetur contrariis argumentis. *ibid.* 1.e.f

Creare est proprium toti sanctissimæ Trinitati, & non alicui personæ, quod est de fide. 527.2.a de creatione rerum Henrici de Gandauo sententia 528.1.c.d. quanta absurda contineat. *ibid.* 2.a.b

Creatio in sola hominis generatione admisceatur ratione animæ rationalis. 529.1.b.c

Creatura nulla est purus actus & cur. 538.1.a

Creatione præse sumpta præter Angelos Deus simul creauit, cælum empyreum, terram & aquas solum. 657.1.d

Credere.

Credere aut non credere in arbitrio est voluntatis humanæ. 723.1.f. Credendi initium est à Deo per gratiam præuenientem 723.2.a. Credere est opus Dei & liberi arbitrii. 730.1.c

Culpa.

Culpa vbi non adest, iusta pœna infigi non potest. 753.1.c

Culpa vna alterius præcedentis culpæ interdum pœna est. 772.1.d. Culpa licet non sit pœna, qua à Deo aliquis affligitur, ea tamen alterius culpæ interuentu infigitur. 772.1.

D

Dæmon.

Dæmonis est suadere, sed nostrum est persuasiones eius per legis obseruantiam superare. 169.1.c

Dæmones esse quæ mirabilia opera demonstrent. 532.1.b

Dæmones quomodo esse de cælo lapsos scripserit Lactantius. 532.2.b

Dæmones in immunditiam carnis lapsos esse quinam scribant. 533.1.c.d

Dæmones habere corpora aërea ridenda sententia est. 535.1.c

Dæmones potentiores & inferiores differunt specie. 542.1.b

Dæmon licet in imaginatione aut appetitu sensitivo aliquid agat, nihil tamen in intellectu & voluntate potest agere. 581.1.c

Dæmones esse probatur ex sacris literis. 583.1.b

Dæmonum arte quæ futura prædici possint. 585.1.a

Dæmones quæ & quanta de Christi mysteriis cognouerint, & quæ non. 590.1.d

Dæmones incarnationis mysterium, & humanitatem Christi sine proprio supposito cõstare quatenus cognouerint. 591.2.e
Dæmones quomodo discurrant. 600.1.f
Dæmones circa cogitationes cordium, & futura contingentia errant frequenter. 601.2.b
Dæmon iam non est beatus beatitudine naturali, etiam contemplatiua, & cur. 609.1.a
Dæmones quomodo in beatitudine supernaturali infra visionem Dei conditi sint. 609.1.d
Dæmones in gratia creatos esse ex Scripturis probatur, & Patrum testimonio. 614.2.d
Dæmonis quale fuerit peccatum sententia D. Thomæ, quæ quatuor conclusionibus explicatur. 614.2.d
In Dæmonibus mansit integra naturalis cognitio. 618.2.f
In Dæmonibus nullus mansit habitus supernaturalis. 619.1.a
In Dæmonibus mansit aliqua cognitio supernaturalis. 619.1.b
Dæmonum penam esse æternam certum est, & contrarium error in fide. 630.2.e.f
Dæmones in malo obstinatos esse, habere id ex sua natura Dignus Thomas tradit. 631.2.b
Dæmones edere possunt apparentia siquæque miracula. 644.1.b
Dæmones non sunt natura mali. 612.2.b.c
Dæmones obstinati sunt, quia Deus statuit nunquam cum eis concurrere ad actum penitentis. 633.1.e
Dæmonis obstinatio est alia causa, sed impia. 634.1.a
In Dæmonibus est dolor seu afflictio, ut dicunt simplices actus voluntatis. 634.1.a
In Dæmonibus nullum propriè gaudium est, etiam cum res ex eorum voto succedunt. 635.2.b
In dæmonibus non est læticia propriè, sed complacentia in euentu pro votis. 635.2.e
Dæmonum aliqui sunt in aère caliginoso vsque ad diem iudicij. 636.1.a
Dæmonum sicut omnium damnatorum post diem iudicij, locus erit infernus. 636.1.b
Dæmonum aliqui sunt in inferno. 636.1.c
Dæmones in hoc aère qua ratione inferni pœnis cruciuntur. 636.1.d
inter Dæmones ordo est pessimæ prelationis. 642.2.d
Dæmones subiacent bonorum Angelorum potestati. 643.1.a
Dæmones qua ratione varias tentationes & cogitationes immittere possunt. 645.2.b.c
Dæmones qua ratione varias apparitiones in sensibus internis efficiant. 645.2.e
Dæmones qua arte effecerint, ut socij Diomedis in aues mutati viderentur. 646.2.c
Dæmones qua arte efficiant, ut homines bestiarum apparerent. 647.1.b

Vide Diabolus, Lucifer, Angelus.

Damnari, Damnaui.

Damnatur nemo pro re, quam si viueret, gesturus est. 172.2.f
Damnatur multi, qui minora crimina, quam prædestinati commiserunt. 300.1.a.b
Damnati multi sunt, qui non perseuerarunt in gratia, quam acceperunt. 303.1.e
Damnati multi sunt, quos Deus pluribus iuuat auxilijs, quam plurimos, qui in caelis degunt. 329.2.c
Damnatorum penam aliquando finiendam, errorem esse in fide demonstratur. 630.2.e
Ambrosius & Hieronymus de ea re quid senserint. 631.1.b
Damnati cur in malo obstinati. 633.2.a
Damnati nullum bonum actum moraliter elicere possunt. 633.2.c
Damnatorum vermis quisnam sit. 634.2.b
Damnatorum dolorem pertinere ad penam damni, qui opinentur, & quibus rationibus. 634.2.c
Hunc pertinere ad penam sensus probatur. 634.2.d
Respondetur contrarijs rationibus. 635.1.e
Damnati omnes iam nunc pœnis æternis cruciantur. 636.1.d
Damnatorum corpora cur in medijs inferni flammis non corrumpantur. 678.1.a

Vide Infernus, Ignis.

De, & Ex.

De & ex præpositiones, in quo differant. 453.2.d.c

Delusio.

Delusio, error & præstigijs quo pacto differant. 646.1.d

Derelictio.

Derelictio Dei duplex, dispensatiua, & finalis, seu desperatiua. 359.2.c

Deuotio.

Deuotio essentialis, & vera quædam est, & alia sensibilibus consistit vtraque.
Deuotio si germana & vera sit, est quædam illustratio diuina, & vultus in seipso suos.
Deuotionis sensibilibus donum cur sapè etiam dilectis subreptatur.
Datur potius incipientibus, quam perfectis.

Deus.

Deus duplicem habet habitudinem ad res creatas. 192.1.a
Deum esse dupliciter sciri potest, & quomodo. 192.1.a
Deus per eandem cognitionem formaliter est, intellegitur & eminenter. 192.1.a
Deus gloriosus, & deus vultus, id est, ab expositione, ordine & administratione dicitur. 192.1.a
Deum esse, infernum esse animis nostris quinquam Philosophis tradiderunt. 192.1.a
Deum esse per se notum esse quomodo verum esse possit. 192.1.a
Deum esse non est per se notum. 192.1.a
Dei nomine non intelligimus quæcumque rem præcellentem, sed eam à qua tamquam à prima causa omnia dependunt. 192.1.a
Deum esse quamplurimi homines ignorarunt, & de Deo ignorantia aliqua inuincibilis haberi potest. 192.1.a
Deus abundè hominibus prouidit, vt diuinitatis notitiam habeant. 192.1.a
Deus est colendus, propositio est æternæ veritatis, quomodo per se nota sit. 192.1.a
Propositio hæc, Deus est, cur per se nota non sit. 192.1.a
Deum esse à priori demonstrari non potest, sed à posteriori. 192.1.a
Deum agere per intellectum, voluntatem liberèque arbitrio pollere demonstratur. 192.1.a
Deum creasse cœlestia corpora demonstratur. 192.1.a
Deum esse non est solum de fide, sed fundamentum omnium credendorum. 192.1.a
Deum esse demonstratur quatuor efficacissimis rationibus, quarum Prima est, quod nulla rerum que intra orbem lunæ continentur, habeat esse ex se, & proinde ab alio, qui non potest esse tandem nisi Deus. 192.1.a
II. Ratio ex creatione materiarum primarum deducitur. 192.1.a
Deum habere esse à se non ab alio probatur. 192.1.a
III. Ratio ex creatione animi rationalis formatur. 192.1.a
IV. Ratio ex prouidentia, & gubernatione diuina, quæ in omnibus creatis elucet. 192.1.a
Deum esse & varia eius attributa ex quatuor supradictis rationibus quomodo colligantur. 192.1.a
Deum posse condere plures mundos, atque omnipotentem esse demonstratur. 192.1.a
Deus est infinitæ entitatis, perfectionis, bonitatis, & sapientis. 192.1.a
de Deo conceptum realem, absolutum, & proprium formatur in hac vita non possumus. 192.1.a
Hæc cognoscendi triplex est via, & Prima est, casualitatem. 192.1.a
II. Via est eminentia. 192.1.a
III. Via est remotionis. 192.1.a
de Deo potius cognoscimus quid non sit, quam quid sit. 192.1.a
Deum non esse corpus conclusio est de fide. 192.1.a
in Deo non est compositio materiarum & formarum. 192.1.a
Deus non est idem cum sua essentia, vel natura. 192.1.a
Deus atque S. Trinitas simplex omnino est. 192.1.a
in Deo idem sunt essentia, & esse existentis. 192.1.a
de Deo scire possumus quid sit in commune, non penetrando peculiarem modum esse diuini. 192.1.a
Deus non est sub aliquo genere, Nominales tamen quædam asserunt erroris non damnandi. 192.1.a
in Deo accidens aliquod esse non posse est de fide. 192.1.a
Deum vt mutabilem, sic & proficentem dicere nefas est. 192.1.a
Deum omnino simplicem esse est de fide. 192.1.a
Deum componi cum re aliqua, aut Deum actuare aliquid, materiale est impossibile. 192.1.a
esse simplicem proprium est Dei. 192.1.a
Deus in nullius compositionem venire potest. 192.1.a
Deus non solum est perfectus, sed etiam perfectissimus, & de fide est. 192.1.a
Deum esse perfectissimum, qua ratione demonstratur. 192.1.a
in Deo sunt perfectiones rerum omnium, non formaliter, sed eminenter. 192.1.a
Deus est formaliter sciens scientia sua, & eminenter scitans. 192.1.a
Deus ex infinitate suæ essentiarum habet, vt sit in omnibus. 192.1.a

MOLLINA
ID. VII

Index rerum.

rebus. 66.1.b
Deus secundum eam substantiam, est rebus omnibus praesens. ibid. 1.b
Deus in rebus omnibus immediatè creat, & conseruat aliquid. ibid. 1.d. Deum qui opinatur praesentem non esse necessarium ubi operatur, errat grauissimè. 67.1.d. Ex Dei operatione immediatè in aliquo loco praesentia Dei optimè colligitur. ibid. 2.c. Deus prius fuit praesens spatio, in quo mundum condidit, quam ipsum mundum condere. 68.1.b
Deus est extra caelum in spatio infinito, & ante mundi constitutionem fuit in spatio, in quo mundum creauit. 68.1.e
Deus idem corpus transmittere potest à loco in locum non pertransito medio. 67.1.e.f
Deus ita est in loco, ut loco non contineatur, sed existentia illius superat, exceditque omnem locum. 68.2.c
Deus si non esset extra mundum in spatio infinito esset mutabilis. ibid. 2.d
Deus non est extra caelum, tamquam in loco aliquo posituo, aut tamquam in re alia reali. 69.2.a
Deus est extra caelum in infinito spatio per immanentem suam naturam. ibid. 2.a.b
Deus non est alibi, à contactu & actione, qua immediatè ibi operatur, sed à relatione praesentiae, qua antecedit omnem operationem diuinam. 70.1.c
Deus prius est praesens in spatio, in quo operatur, quam ibidem operatur. ibid. 1.c.d
Deus ex infinitate suae essentiae ante omnem actionem habet esse ubique. ibid. 1.e. Deum prius est operari ad extra quam esse in rebus creatis. ibid. 1.f
Deus est in omni loco repletius, efficienter, sed non formaliter. 70.2.b.c. Deum esse in rebus omnibus per potentiam, praesentiam & essentiam quid sit. ibid. 1.d
Deus est in sanctis nobilissimo modo, per caritatem & gratiam. ibid. 2.e
Deus est alius etiam modis in sanctis & rebus aliis. ibid. 2.f
Dei quomodo proprium sit esse ubique. 71.1.b
Deum esse immutabilem est de fide. ibid. 1.d
Deus cui non mouetur motus rebus in quibus est. ibid. 2.a
Deus creando ex tempore, cur non mouetur. ibid. 2.e
Dei proprium esse immutabilem, est de fide. 72.1.c
Deus est aeternus quod & probatur. 79.2.e. & de fide esse demonstratur. ibid. 80.1.a
Deum vnum tantum esse de fide est apertissimè. 89.1.c. quibus hoc rationibus demonstrari possit. ibid. 1.1. & 2.a. & a. h. c. h. u. s. u. s. ibid. 1.d.e
Deum vnum esse Philosophi qui & quot asserunt. 90.1.c.d
Deus non solum vnum esse, sed etiam maximè. ibid. 1.e
Deus cui videri non possit oculo corporeo, per nullam potentiam. 96.1.b
Deus tam sine concursu speciei intelligibilis, quam sine concursu suae essentiae potest efficere visionem beatificam. 104.1.a
Deus consequitur non facere solus, quod per causam secundam potest efficere. 107.2.c
Deus sine causa secunda efficere nequit esse actum, qui inuoluitur ut sit à causa secunda. 109.1.c.e
Deus est ab intellectu humano, neque angelico, videtur non possit naturaliter. 112.1.f
Deus omnibus creaturis quas condidit inuisibilis est naturaliter, sed non quas credere potuerit. 112.2.e. in Deo nihil est magis diuinum, quam ipse substantia, intellectus & voluntas. 113.1.e.f
Deus compeniat inaequalitatem virtutum naturalium eorum qui sunt aequales meritis suo influxu, ut in gloria sint aequales. 117.1.f.a
Deus dicitur seipsum comprehendere, non positiuè, sed negatiuè. 121.1.b. Deus tantum se cognoscit, quantum valet et gno sci. ibid. 1.f
Deus est speculum voluntarium & si vult videtur, si non vult non videtur. 122.1.b
Deus quomodo creaturas tamquam speculum repraesentare dicitur. 124.1.b. Deus ut Deus est qui beatus. 127.2.c
Deum quomodo cognoscemus in altera vita. 129.1.a
Deus in se & ex se omnium rerum cognitionem habet. ibid. 2.a
Deus magis se repraesentat quam creaturas. ibid. 2.c
Deus scientia libera plenissime scit complexiones contingentes. 131.1.f. non tamen per dictamen rationis practicae, ut vult Durandus. ibid. 1.f. Deus per scientiam naturalem scit per suam potentiam possibilem, deinde liberè vult aut permittit hanc aut illam. ibid. 2.b
Deum per sola naturalia videre non possumus, licet ex effectibus illius, praedicata aliqua de eo possumus cognoscere. 144.1.f. est de fide. ibid. Deo scire in hac vita possumus quod sit, non autem quid sit. 145.2.f. & 146.1.a
Dei qua ratione non sit nomen diciturque ineffabilis. 146.1.d
Deus naturam diuinam in se significat, in nobis tamen non efficit, ut in illius conceptum, secundum se deueniamus. ibid. 1.e
Deus verus cogitatur quam dicitur, & verus est quam cogitatur hoc quomodo sit intelligendum. 146.1.a
Deus seu Graecè *θεός* vnde dicitur, & hoc nomen esse naturae. 149.1.a

Id nomen est à diuina prouidentia impositum. ibid. 1.b
Deus non est nomen vniuersale, nisi quoad modum significandi. ibid. 1.d
Deus nomen est communicabile tribus suppositis diuinis, quae non sunt multa. ibid. 1.e
Deus nomen est incommunicabile multis, quae sunt multa secundum nomen rei, quae dicitur illis esse communis. 149.1.c
improprie tamen est communicabilis. ibid. 1.f
Deus in qua significatione analogica tribuatur falsis diis, & in qua vniuoce sed falsa. 149.2.a
Dei notitia creuit in Ecclesia per incrementa temporum. 150.1.e
Deus ita quiescit ab omni opere, die septimo, ut nunquam cesset res conseruare, & cooperari causis secundis. 174.2.c
Deus qua ratione mediis causis secundis dicatur agere. 175.1.a.b
Deus qua ratione, cum causis secundis operetur. D. Thomae sententia. ibid. 1.f
Deus immediatè concurrat cum causis secundis, in earum operationibus immediatione suppositi. ibid. 2.f
Deus comparatione effectuum causarum secundarum, cur prima causa non inuenitur. 187.1.f
Deus si ponatur omnipotens, & facere ex necessitate naturae sequitur contradictoria. ibid. 2.e
Deus non est causa contingens sed libera. 189.2.e
Deus non potest efficere, ut ea quae liberè in aeternitate voluit vel seuit, ea postea noluit vel nesciat. 205.1.e
Deus postquam determinauit suam voluntatem, non potest efficere, ut eam non determinauerit. 206.1.d
Deus cum creat, liberè creare dicitur, quia liberè creare tali tempore ab aeternitate determinauit. 207.2.f
Deus qua ratione mentiri non posse dicitur. 211.2.c
Deus nequaquam iniustus dicendus etiam si nullum praemium pro Christi meritis & nostris redderet. 226.1.b.c. Pacto autem stante, de praemio nostris meritis & Christi soluendo si non redderet esset mutabilis. ibid. 1.c
Deus cognoscit enūciabilia, sed simplicissimo intuitu. 226.2.e
Deus intelligendo non format enūciationes, nec plura scit vno tempore quam alio. 229.2.a
Deo qui respectus rationis aduenire possunt ex tempore, & qui non. ibid. 1.f. & 238.1.a
Deus modum fabricandi res ex sua essentia elicit. 243.1.a
Deum esse omnipotentem, & agere ex necessitate naturae implicat contradictionem. 247.2.b
Deus ita nouit omnia accommodare finibus à se praefixis, ut salua libertate etiam malo vsu liberi arbitrij ad fines attingendos utatur. 264.1.f
Deus non potest complacere in actione peccati, prout à libero arbitrio contra legem emanat, neque praecipere, neque ad illam mouere aut inclinare. 267.2.b
cuius rei ratio redditur. ibid. 1.c. Deus potest praecipere actionem aliquam, quae in se peccatum continet, sed adhibita circumstantia quae facit illam actionem non esse peccatum. ibid. 2.e
Deus nulla ratione nulli est debitor, reddit tamen debita nulli debens. 276.1.d
Deus in statu etiam naturae corrupta, vult omnes homines saluos fieri. 309.2.c
Deus antequam quicquam liberè voluerit qualiter contemplantus. 310.2.c
Deus non praeuidit absolute totum generis humani, antequam de incarnatione Christi cogitaret. 311.1.b
Deus in principio quales Angelos, & homines creare decreuerit. 313.1.d.c
Deus qualiter ante omnem actum suae diuinae voluntatis contemplantus sit. 313.1.a.b
Deus actu vniuoce ac simplicissimo diuinae suae voluntatis quid statuerit. 313.1.d
Deus homines, & Angelos omnes condidit, ut homines beatitudinem assequerentur. 337.2.c
Deus per filium suum, genus omne hominum redimere & saluare decreuit. 338.1.a
Deus primo voluit saluare omnium, deinde voluit relinquere quilibet in manu consilij sui. ibid. 1.d.c
Deus cui voluerit conferre subsidia plura Jacob, & posteris eius quam contulerit Esau, & posteris eius, fuit ex diuina ipsius voluntate solum. 345.2.d
Deus ut non efficit homines peccatores, ita non facit vasa irae & contumeliae. 347.1.c
Deus est omnipotens, quod est de fide. 352.1.d
Deum esse omnipotentem quid sit, & quomodo res duobus modis esse possit. ibid. 1.f
Deus est omnipotens ita ut perse, vel per causam secundam possit omnia quae esse possunt, facere. ibid. 2.c
Deum ita esse omnipotentem, ut quodcumque facit per causas secundas ille immediatè faciat, non credidit Aristoteles, & id Scotus, & Gabriel negant, lumine naturali demonstrari posse. 352.2.d
contra vtrumque autem id clarè demonstratur. 352.1.c
nisi quando inuoluit effectum esse à causa secunda. ibid. 1.c
Deus potest efficere quicquid spectata natura effectus non inuoluit. 352.2.d

Index rerum.

- uoluit contradictionem. ibid. 1. c.
Deus mentiri nō potest, peccare, & ad peccatū mouere. ibid. 2. c.
Deus nihil insipienter stulte ve facere potest. 355. 2. f.
Deus ex eternitate sua attributa quomodo cognouerit. 404. 1. b.
In Deo sunt formaliter essentia, & relationes. 400. 1. f.
In Deo supra omnia digna admiratione, quid dignissimum. 406. 2. d.
in Deo omnia sunt vnum, vbi non obstat relatiuorum oppositio. 407. 1. c. Diuinitas eue essentia personarum diuinarum nominetur. 419. 2. a.
in Deo non est triplicitas. 426. 1. d.
Deum esse vnicum, solitarium, aut singularem non est dicendum. 427. 1. b. in Deo esse & posse sunt idem. 429. 2. c.
in Deo quaternitatem esse rationum formalium virtute inter se distinctarum, quæ sint tantum tres res, est concedendū. 464. 2. d.
in Deo quam quaternitatem non reperiri Concilium dixerit. ibid. 2. c. Deus, aut hic Deus generat, perinde est ac dicere, omnis Deus generat. 466. 1. d.
Deus, aut hic Deus non generat, perinde est ac dicere, nullus Deus generat. ibid. 1. d. Hæc propositio quare sit falsa. ibid. 1. f.
Deus generat, & Deus non generat, affirmans est verā, negans falsa. ibid. 2. b. Qui dicunt duas has propositiones esse subcontrarias, possēque ambas esse veras, recte agunt. ibid. 1. c.
Deus non generat, Deus non est Pater, Deus non est Filius, propositiones falsæ sunt, & lumine naturali pro talibus sese ostentant. ibid. 2. e. Deus comparatione prædicari quod non est secunda intentio pro quibus supponat. ibid. 1. f.
Deus vt homini subiecerit feritatem bestiarum. 707. 2. a.
Deus est sanctissima & gloriosissima Trinitas. Prædicatum hic verificatur de subiecto ratione indiuidui communicabilis & subsistentis nature diuinæ, cui conuenit, vt sint tres personæ diuinæ simul, & vnæqueque earum sigillatim. 467. 1. c.
Deum vnum, & non tres Deos, aut Deos tres personas diuinas esse probatur. 470. 1. c. d.
Hic Deus, indicando Patrem, est hic Deus, indicando Filium: hæc quomodo sit vera auctoris sententia. 477. 2. a.
Hic Deus ostendit indiuiduum diuinum. ibid. 2. d.
Hic Deus generat, ostendendo Patrem, quomodo sit vera. 477. 2. f.
Deus genitus est Deus generans, propositio simpliciter falsa, & quomodo poterit esse vera. 478. 1. a.
Hic Deus generat, hic Deus generatur, hic Deus spirat, hic Deus spiratur, de indiuiduo tribus personis communi, quomodo propositiones veræ sunt. 478. 1. e. f. Hic Deus quatenus hic Deus non habet à quo producatur. ibid. 2. b. Deus generat Deum, propositio est vera. ibid. 2. c.
Deus non generat se, neque alium Deum, sed Filium, qui est idem Deus cum Patre. ibid. 2. d. Deus genitus Deum, qui non est Deus Pater, vera propositio. ibid. 2. e.
in Deo nihil rationem habet partis. 481. 2. b. in Deo præter essentiam & attributa absoluta nihil aliud est reale, quàm quatuor relationes. 488. 1. f. in Deo absoluta omnia non antecedunt relatiua. 592. 2. c.
Deus quoad ideas est causa exemplaris rerum omnium: item finalis. 517. 1. f. 2. a. Deus solus est rerum omnium Creator. 521. 2. c.
Dei solius proprium est creare. 523. 2. c.
Deus est prima causa multitudinis, ordinis, ac distinctionis rerum omnium. 529. 1. d.
Deus est bonum cui nihil mali potest esse permixtū. ibid. 2. d.
Deus numquam assumpsit corpus eo modo quo assunt Angeli. 546. 1. b. c. Deus duobus modis in loco esse dicitur, vno simpliciter, altero repletiuē. 547. 2. b. c. Deus in loco non esse, quomodo dicitur. 548. 2. d.
Deo soli conuenit immensitas & Vbiuitas contra Vbiuiterarios. 549. 1. f.
in Deo est sola relatio ad omne spatium, & ad omne corpus, & hoc est vbi Dei. 555. 1. f. 2. a.
Deus in infinito spatio, quod à centro vniuersi vsquequaque diffunditur, qua ratione sit. 557. 1. e. de Deo quæ consistunt non sunt in exempla afferenda, dum de Angelis loquimur. 563. 1. f. 2. a.
Deus potest efficere vt per speciem rei præsentis eandem rem, licet absentem, videamus. 575. 1. b.
Deus se solo producere & conseruare potest quod mediante causa secunda producit & conseruat. ibid. 1. d.
Deus naturaliter non cognoscitur ab Angelis, nisi ex effectis. 582. 1. b.
Dei cognitio intuitiua tam nostra, quàm Angelorum ratione est supernaturalis. ibid. 1. d.
Dei solus est iterata cordis cognoscere. 586. 1. f. 2. a.
Deus numquam à Patribus vnus, teste D. Dionysio. 593. 1. f.
Dei proprium est, nullo pacto discurrere. 601. 1. c.
Deus non frustratur à sua intentione, si nonnulli, quos saluare intenderat, peccant. 628. 2. e.
Dei iudicia ex casu Luciferi quàm sint formidanda. ibid. 2. a.
Deus nihil eorum, quæ semel creauit, redegit in nihilum. 658. 2. b.
Deus non assumpsit in mundi exordio humanam effigiem, & in ea loquutus est. 674. 1. c.
Deus non præcepit Angelis in principio, vt fieret firmamentum, &c. ibid. 2. a.
- Deus in principio cui non dixerit, fiat caelum & terra, sic dixit, fiat lux. 671. d.
Deus non obdurat, non excecatur, &c. duritiam opponendam cecitatem, sed quia peccatoris duritiam non tollit. 721. a.
Deus prolior dicendus non est ad puniendum, quàm ad miserendum. 721. c.
Deus non dat sua dona pro qualitate vnus liberi arbitrii, sed pro sua voluntate: vnus tamen illorum à libero arbitrio procedit. 731. 2. c.
Deus non est eius auctor, cuius est vltor. 782. c.
Deus est causa bonorum malorum autem aliam causam querere præter Deum debemus. 784. 1. f.
Deus auctor & inspirator est linguae Hebraicæ. 871. 1. d.
Deus auctor & insinuator fuit matrimonij primorum parentum. 871. 1. a.
Deus costam carne contestam abstitit ab Adamo & Eua fabricandam. 891. 1. c.
Deus quæter cessauerit ab omni opere suo die septimo. 892. 1. c.
Deus solus immortalis, quo sensu accipiendum. 841. 2. c.
Deus nūquam assumpsit corpus eo loco quo Angeli. 846. 1. b. c.
Deus præcipiens Abraham: vt filium suum interficeret, scilicet non præcepit. 765. 1. f.
Deus non est causa vniuersalis peccati & culpæ, sed ad actionem quæ materialiter peccatum denominatur. 765. 2. b.
Deus cur cum posset peccata impedire, non tentatur: homo verò sic. ibid. 2. c.
Deus malorum operum non est causa simpliciter, sed vniuersalis, ea sua causalitate, & concursu generali non intendens. 771. 2. e. f.
Deus non vult, vt actus malus fiat, sed vult permittere vbi nequitia liberi arbitrii profuatur. 771. 2. c.
Deus auctor est malorum peccatorum, sed non culpæ. ibid. 2. e.
Deus quo pacto puniat permitendo peccata. 772. 1. f.
- Diabolus.**
- Diabolus mox vt creatus est, in superbiam erupit. 606. 1. a. b.
Diabolus in quo sensu caritatem habere nequissime dicitur. 611. 1. f. 2. a.
Diaboli peccatum ex Augustino quale fuerit. 611. 2. b.
Diaboli non sunt naturaliter mali, quod est de fide. 612. 1. b. c.
Diabolus in primo instanti luce creationis non peccauit. ibid. 2. f.
Diabolus qua ratione falsas ecclias, & imaginationes efficitur posset. 646. 1. b.
- Vide Demon, Lucifer, Angeli.**
- Dicere.**
- Dicere Patris non est ipsum intelligere, sed est relatio dicentis ac producentis per intellectum exitus in Patre, ad rem productam & dictam. 388. 2. a. b.
Dicere quid in obliquo, & quid in recto includat. 394. 1. d.
Dicere proprie est formare Verbum qua ratione conuenit Patri, & improprie intelligere. 445. 1. b.
Dicere si iuratur merè notionaliter, solum Verbum Patris dicit, non se, neque creaturas. 475. 1. c.
Dicere duobus modis sumitur, vno pro producere ac generare Verbum, alio pro exprimere, & repræsentare res Verbo dictas, & quid discernimus sit. 474. 1. a. b.
- Dies.**
- Dies quibus mundus conditus est, non fuisse naturales, sed omnia simul à Deo condita quibus rationibus probatur. 612. 1. a.
Caietanus sex dies vnum tantum esse diem sexties repetitum per comparationem eorum, quæ sex diebus producta esse dicuntur asserit. 613. 1. a. b. refellitur. 1. d. de sex diebus mundi, Caietanus etiam. ibid. 2. a. refellitur. 654. 1. a. sex dies quibus mundus est fabricatus, veros dies fuisse non metaphorice rationibus probatur. ibid. 1. b. c. d.
Die Dominica mundum fabricatum esse vnde Patres colligunt. 855. 1. a. & 884. 2. d.
Dies naturales tres quomodo fuerint ante solis creationem. 656. 2. b. c.
Dies maiores minoresve, viginti quatuor horarum vbi sunt. ibid. 2. f.
Dies Hebræi supputabant à vespera in vesperam, & vnde hoc. 669. 2. c.
Dies primus comparatione Palestinæ fuit 24. horarum, non ita comparatione aliarum regionum. 670. 1. d.
hoc ita esse demonstratur. 671. 2. b.
Dier vnius supputatione quomodo vnus populus alterum cedat. 672. 1. d.
Die septimo quomodo Deus cessauerit ab omni opere suo. 692. 1. c.

Index rerum.

Dilectio.

Dilectio, ex, denotat emanationem ab aliquo tamquam a fonte & origine. 413.2.d
Dilectio, per, quid denotet in materia de processione Spiritus sancti. ibid. 2.e
Dilectio, solum, duobus modis potest accipi. 427.2.c

Dilectio.

Dilectio qua Deus seipsum diligit est naturalis. 493.2.c
Dilectio Dei efficax naturalis super omnia exigit observationem mandatorum omnium naturalium. 737.2.a
Dilectio Dei supernaturalis qua fit. ibid.
Dilectionis Dei duplex actus, unus voluntate inefficaci, & alter voluntate absoluta. 735.2.f. Prior elici non potest sine concursu Dei speciali, posterior fit. 736.1.a
Dilectio Dei efficax duplex: una per comparisonem ad finem supernaturalem, altera ad finem naturalem. ibid. 2.a.b
Dilectio Dei efficax, non est simplex actus, sed pendet ab actuali observatione mandatorum, & libero arbitrio, & dono aut auxilio Dei. 737.1.c.f
Diligere & essentialiter & notionaliter accipitur. 473.1.a
Dilectio Dei absoluta, & inefficax datur tam in statu naturae integræ lapsæ. 737.2.c.f

Diomedes.

Diomedis focij qua arte in aues commutati videantur. 645.2.c

Disciplina.

Disciplina aliqua duobus modis Physica dici potest, uno ex obiecto, aliter ex ipso lumine. 2.2.b

Discursus.

Discursus duplex est acceptio, & que propriissima fit. 599.2.f
Discursus duplex esse traditur & quis ille fit. 157.1.d. cum discursus secundo modo non semper coniunctus discursus priori modo spectatus. ibid. 1.c
Discursus nullo modo Deus. ibid. 1.f

Dispensare.

Dispensare in præceptis decalogi quo sensu Deus non possit. 765.2.a

Distinctio.

Distinctio rationis ratiocinantis & ratiocinatæ quantum sit. 401.1.a
Distinctio maior est inter patrem & paternitatem, quam inter Deum & Deitatem. 435.1.d

Doctores.

Doctores sanctorum unanimis consensus quando fidei dogma constituit. 29.2.c.f
Docti magis merentur dum assentiuntur fidei rebus quam rudis. 711.1.c

Dolor.

Dolor voluntatis, & tristitia quid sit. 634.1.c Ad hunc dolorem voluntas concurrat efficienter, & non passivè tantum. 634.1.f
Dolor in demonibus qualis. 634.1.c

Dominus, Deus.

Dominus creaturaturam eius Deus realiter dicitur, cum in eo relatio dominij sit relatio rationis. 148.1.f
Dominus non significat de formali quippiam intrinsecum personis divinis, sed respectum rationis qui accidentaliter ex tempore de illis verè affirmatur. 468.2.f

Donum.

Donum est res alienius, qui liberaliter eam alteri confert, aut conferre potest ad usum aut fruitionem. 474.1.c. quæ definitio explicatur. ibid. 2.c. definitur rursus donum ex Aristotele, datio irredibilibus. ibid. 2.e
Donum duobus modis sumitur, altero pro dato, altero pro cui competit dari. 475.1.a
Donatio cõparatione ad creaturas, tam Filio quam Spiritui sancto competit. ibid. 1.b. Pater ac Deus quomodo donationem cõparatione ad creaturas habere possunt. ibid. 1.c. d
Donum in divinis est eorum essentialiter, & convenit Patri, & notionaliter, & convenit Filio, & Spiritui sancto, sed magis proprie Spiritui sancto. 471.2.a
Dona status innocentie quos defectus tollent, quos non impediunt. 706.1.b.c

Dominatio.

Dominaciones unde appellati quidam Angeli. 642.1.a

Duratio, Durare, Duratio divina.

Duratio duplex, altera successiva rei, qua dicitur tempus, altera rei permanentis, qua res tanto, vel tanto tempore dicitur coexistere. 51.1.a
Durationes rerum vel consequuntur existentias rerum, vel idem profus sunt cum earum existentis. ibid. 1.c
Durare aliquam per horam, est existere quamdiu hora durat. 31.1.b
Duratio divina habet latitudinem durationum sine termino. 78.2.c
Duratio divina ut prior negationibus, quas ex se fundat, habet quod complectatur omne tempus, illique toti respondeat. 79.1.f
Duratio Dei nulla res alia est a se. 80.1.b
Duratio Angeli qua heri, cras & hodie durat, pendet à conservatione Dei. 83.1.f
Duratio Angeli tota simul est, quod non alia, atque alia duratione perdurabit Angelus in æternum. ibid. 1.b
Duratio Angeli, cur non requiratur novus pates, ut coexistat cum maiori vel minori tempore, tempus verò cur eas requiratur ut duret diutius. 84.1.a.b
Duratio Angeli ex parte posteriori est infinita negativè. 84.1.f. in Duratione Angeli non est virtus ad coexistendum cum infinita duratione temporis, sed ad coexistendum successivè. ibid. 2.b
Duratio una Angeli non est maior alia, si secundum se ipsas spectentur. 84.1.c
Durationes aliquæ dantur præter æternitatem, ævum & tempus, ex D. Thoma. 85.2.c. d
ex Scoti sententia non est constituenda alia Duratio præter tres dictas quæ probatur. 85.2.f. & 86.1.a
Duratio permanentis in operibus immanentibus, Angelorum est admittenda ab ævo, & tempore specie distincta, & alia ab his omnibus specie distincta in visione beatifica, tam hominum quam Angelorum. 86.1.a
Duratio motus Angelorum tempus est spirituale, specie distinctum à nostro tempore. 87.1.a
Durationes omnes, scilicet æternitas, tempus, ævum, & reliquæ quomodo differant. ibid. 1.b.c
Duratio visionis beatificæ, per anonomasiam appellatur æternitas participata. 87.1.c.d
Duratio substantiæ corruptibilis permanentis est, licet ratione motus & quietis talis substantia tempore mensuratur. ibid. 2.a
Durationes permanentes habent accidentia corporea permanentia. 87.2.d.c
Durationes omnes ad quæ prædicamenta referri debeant. 87.2.c
Durationes permanentes non habent rationem mensuræ. 88.1.a

E

Ecclesia.

Ecclesia non habet auctoritatem efficiendi aliquid de fide, quod antea non esset tale, sed solum fidelibus declarandi, quid de fide habendum sit. 81.c
Ecclesie alio modo adest Spiritus sanctus, & alio sacre scripturæ auctoribus. ibid. 1.d
ab Ecclesia aliquid definitum, quo discursu sciunt fideles de fide esse. ibid. 1.e
Ecclesia successione, & continuatione, est eadem cum Synagoga: imò, & militans cum triumphante. 365.2.f
Ecclesia nihil verè definit, sed ex reuelatis consilioque ac ratione ducta veritates decernit. 479.1.c
Ecclesia uniuersa à lapsu primorum parentum est unum corpus mysticum, cuius corpus est Christus: qua homo. 795.1.c.f

Ecclesie membra efficiuntur fide in Christum, & Christo unimur, sed caritate perfectè. ibid. 1.f

Ecclesiasticus.

Ecclesiastici liber quantæ sit auctoritatis apud Hebræos. 364.2.c

Echo.

Echo, efficitur à reflexione speciei à corpore denso. 568.1.f

Eclipsis.

Eclipsim qui patiuntur, non utuntur sensibus exterioribus. 546.1.b

Index rerum.

Effectus.

Effectus causæ liberæ, in eo instanti in quo est, potest non esse. 173.1.c
Effectus totus est à Deo, & à causis secundis, licet non à tota causa, sed vt à parte causæ. 178.1.a
Effectus aliquem certò futurum, & inuitabiliter non sunt idem. 286.1.d
inter Effectum enitabilem, & non enitabilem non datur medium. 286.1.e.f
Effectus omnis comparatione suæ causæ aut necessarius est, aut contingens. ibid.1.a
Effectus causæ secundæ qui non constat partibus à Deo, per creationem productis, & à causa secunda vnitis est diuersus numero pro diuersitate agentis, &c. 710.1.a
Effectus supernaturales quos Deus potest facere per causas secundas, non consequit facere per seipsam. 778.2.f

Electio, Eligere.

Electioem quorundam ante æternam prædestinationem quidam statuunt. 216.1.f.2.a. hæc electio reicitur. 215.2.c
Electio prædestinatorum non antecessit rationem mediõrum ad finem quam prædestinatio ex parte diuini intellectus dicit. 289.1.d. Eliget Deus prædestinatos complacendo sibi in mediõs, & sine beatorum præuisis. ibid.2.a
Electio duplex in Deo meditanda, vna qua elegit nos vt essemus sancti & immaculati, altera qua tales donis suis nos factos acceptat, vitamque nobis æternam largiri statuit. 291.2.a
Electio & prædestinatio hominum nulla fuisset nisi in Christo, & per Christum. 313.2.f
Electio ad beatitudinem non est in Deo ante prædestinationem. 314.2.c

Elias.

Elias & Enoch quali corpore modò consent, & cur non moriantur. 703.1.b

Ens, Esse.

Entia creata nulla primæ causæ comparata, necessaria sunt, sed multa sunt necessaria, si ad causas naturales solas referantur. 48.1.c
Ens omne de cuius intima essentia non est existere, creatum est. ibid.1.f
Entia omnia vel sunt substantia, vel accidens, nec datur medium. 52.1.c
Ens vt est concretum, essentia nomen est, diuiditurque in prædicamenta, & vt est concretum existentia, est participium, & idem est, quod existens. 52.1.b
Ens, vt est participium, quatuor modis dici potest, per se, & qui illi. 53.1.b.c
Ens omne reale perfectio aliqua est. 55.1.c
Ens & bonum non sunt synonyma. 59.2.c
Ens omne quomodo sit bonum. 60.1.a
Esse creatum est proprius effectus Dei, non solum quando primò producitur, sed etiam quamdiu postea conseruatur. 66.2.a
Esse illud producitur per se, quod non præerat in eo, ex quo producitur. ibid.2.c
ad Esse huiusmodi in omni re creata tandem deueniendum, quod sit à Deo solo primò productum, & perpetuò immèdiatè conseruetur. ibid.2.d
Entis diuisio in finitum, & infinitum, quomodo sit legitima. 508.1.c
Entis passio bonum & perfectum sunt vel ratione sui, vel ratione eius cum quo realiter est idem. 509.2.b
Ens creatum est, id quod habet esse non ex se, sed ab alio. 515.1.a
Ens omne est à Deo efficienter, quod est de fide. 516.2.a
Ens qua ratione sit proprius effectus Dei. 517.1.a.b
Entia rationis non alia essentia influxiue resultant, quam quo materiale realèue fundamentum ipsorum producitur. 768.2.a

Equus.

Equi anima non propriè sit, sed comproducitur cum equo. 519.1.b

Erasmus.

Erasmus multas habet interpretationes in nouo Testamento parum pijs, & Christiano homine indignas. 370.1.a
Erasmini assertio de significatione Verbi periculosa. 373.2.d.e

Error.

Error, delusio, & præstigiũ, quomodo differant. 646.1.d

Error in innocentia statu esse non potuit, quem primi parentes vitare non potuerunt.
Errores circa formarum productionem. 691.2.d
692.1.a

Essentia, esse, ens, essentia diuina.

Essentia propriè producitur, modus verò sub quo producitur, comproducitur cum essentia. 60.1.b
Essentia ab æterno habet quod illi attribuiamus rationem essentia, ex tempore tamen producitur, cum producitur sub existentia. 61.1.c
Essentia est perfectior existentia, quod & probatur. 62.1.c
Esse eminenter, quod creata habent in Deo, est ipsius Deus. 63.1.c
Esse illud est verius, id est, perfectius in Deo quam creaturis, non tamen propriè. 64.1.b
Esse seu continere aliquid eminenter est esse virtutis, & non formaliter tale. 64.1.c
Essentia ante productionem non erat in rerum natura, neque existentia, sed vtrumque accipitur à causa eminenter. 64.1.b.c
Essentia diuina sua immensitate attingit omnia spacia, sua cognitione omnia obiecta, & sua existentia conseruat rebus omnibus. 76.2.a
Essentia diuina absque alia coniunctione efficienter exprimit inuisibilem imaginem, effectique visionem Dei. 103.1.d
Essentia diuina non constituit intellectum beati ad videndum Deum in actu primo. 104.1.c
Essentia diuina cum Dei intellectu naturaliter & immèdiatè concurrit ad sui ipsius cognitionem. 104.1.c
Essentia diuina instar speciei intelligibilis concurrit immèdiatè ad visionem beatificam. 104.1.f
Essentia diuina concurrit in ratione speciei ad visionem beatificam qua ratione sit liber, & qua naturalis. 104.1.d
Essentia diuina non minus sufficiens est ex se ad subeundam vicem speciei intelligibilis, quam essentia angeli. 104.1.f
Essentia diuina vt sensu aliquo apprehendatur, diuina potentia fieri non potest. 104.1.b
Essentiam diuinam ex solis naturalibus nos non posse videre est de fide. 104.2.a
Essentiam diuinam videre quomodo sit naturale intellectui & lumini gloriæ coniunctis. 110.2.c
Essentiam diuinam videre connaturalè esse potest creaturæ diuina potentia. 112.1.a
Essentia diuina non solum est id quod personæ sunt Deus, sed est ipsum quod est Deus in se. 119.1.b
Essentia diuina penetrata in ea cognoscuntur creaturæ, quæ in illa sunt eminenter. 119.1.d
Essentia diuina plus repræsentat ea, quæ sunt in ea formaliter, quam quæ eminenter. 121.2.f
Essentia diuina sola sufficit ad explendum totum appetitum sine creaturarum cognitione. 132.2.c
Essentiam diuinam videntes non merentur. 138.2.a
Essentia diuina seipsam tantum repræsentat perfectissimè, non tamen sub ratione imaginis. 151.1.a
Essentia diuina intellectui diuino se adæquatè repræsentat, alijs pro ratione luminis gloriæ. 151.1.b
Esse diminutum quod res habere dicuntur à Scotto dum cognoscuntur, quodnam sit. 151.1.f
Essentia diuina sola est obiectum primarium adæquatum cognitionis diuinæ, atque medium cognoscendi creaturæ. 151.1.b
Ens communissimè sumptum est obiectum primarium & secundarium terminans cognitionem diuinam. 151.1.c
Esse quæ non possunt conseruari per vera entia realiter quibus conseruantur componi. 151.1.d
Essentia diuina quo pacto vera sit. 147.1.f
Essentia diuina meditanda est, tamquam radix relationum proprietatumque omnium. 388.2.c. Ea seipsam intelligente resultat relatio eius à quo alius, ex qua & essentia Patris constituitur. 388.2.d
inter Essentiam & relationem diuinam nulla est realis distinctio, sed virtualis tantum. 388.2.e
ex Essentia diuina quomodo resultat intellectus, & voluntas. 388.2.c
Essentia non generatur, sed per generationem & spirationem communicatur. 389.2.c
Essentia & intellectus non generant, & essentia, & voluntas non spirant. 391.1.d
Essentia, intellectus, & voluntas cur generare & spirare non dicantur, sed hoc sit suppositum. 391.1.b
Essentia diuina quomodo sit principium quo, procreationis Filij, & Spiritus sancti. 401.1.e
Essentia à relationibus nec relationes ab essentia ex parte rei distinguuntur. 406.2.a
idem cum Essentia est aliquid, vt Paternitas, quod non est idem cum alio, quod est idem cum essentia vt filiatio. 406.2.b
Essentiam multis communem idem esse cum relationibus. 406.2.c

Index rerum.

bus, est supra omnia que sunt in Deo admiratione dignissimum. *ibid.* 2. d
 inter Essentiam & relationes est in Deo virtute & eminenter formalis distinctio. 407. 1. c
 Essentia & relatio, comparatione intellectus diuini, ratione distinguuntur. 407. 2. c
 Essentia diuina est absolutum quid, nec includit relationem. 409. 1. b
 Essentia non est de intrinseca ratione relationis, sumptis relatione & essentia eodem modo. *ibid.* 2. a
 Essentia diuina non potest distribui complete, quid hoc sit. 413. 2. c
 Essentia generat, quare hæc sit falsa. 437. 1. f. & 2. a
 Essentialia in Deo nostro intelligendi more sunt priora personis ipsis. 442. 2. b
 Essentia diuina quatenus à Patre confertur Filio non potest dici donum. 474. 1. c
 Essentia generat, hæc quare sit falsa. 479. 1. d
 Essentia est res generans, essentia est res non generans, utraque vera, & cur. 479. 1. f. & 2. a
 Essentia est Deus non generans, falsa, & cur. *ibid.* 2. b
 Essentia non producit, quamuis ex essentia & relatione à nullo sibi comunicata persona Patris constituitur. 486. 2. b. c
 Essentia, seu natura est principium agendi, non proprietates personalis. 498. 2. b
 Essentia etiam si principium quo sit generandi, non tamen generat. 499. 1. a
 Essentiam diuinam, & attributa esse illimitata quoad perfectionem quid sit. 507. 1. c
 Essentialia omnia communia, eademque sunt Patri, Filio & Spiritui sancto. 448. 2. a

Vide Deum, & Naturam.

Eua.

Euz efformatio describitur. 691. 1. d
 Eua ex costa carne contexta formata est. *ibid.* 1. c
 Euz productio typus nascens Ecclesie. 691. 2. d
 Eua sexta die producta fuit. *ibid.* 1. e. f
 Eua intra Paradisum producta est. 692. 2. d
 Euam non verè fuisse productam ex Adamo quis sentiat & cur. *ibid.* 2. c. f. refellitur. 693. 1. b
 costam ex qua Eua fuit producta habuit Adamus vltra eas quas cæteri homines habent. *ibid.* 1. c
 Eua quomodo à Deo facta informata fuerit. 693. 1. a
Vide Adamum.

Eucharistia.

in Eucharistia quantitas specierum neque metitur, neque notam facit quantitatem corporis Christi. 82. 2. c
 in Eucharistia accidentia que erant in substantia panis post consecrationem independenteriam sortiuntur. 235. 1. b
 Eucharistia miraculum in oppido Scalabitano regni Lusitanie quale sit. 577. 2. a. b

Eugubinus.

Eugubinus cælum Emphyreum, & Angelos ab æterno creatos esse asserens, erroris redarguitur. 80. 2. d

Exemplaris.

Exemplaris de ratione non est vt sit distinctum à re cuius est exemplar. 243. 2. c

Existentia Dei, Existentia.

Existentiam de nullius rei essentia fluere posse tamquam illius passionem demonstratur. 53. 2. c. f
 Existentia est actualitas cuiusque rei per quam formaliter actu existit. 48. 2. a
 Existentia in rebus creatis ex natura rei distinguitur ab essentia. 49. 2. a
 Existentia solum foemaliter distinguitur ab essentia in rebus creatis. 50. 1. b
 Existentia rerum creatarum est modus quidam concomitans essentiam cuiusque rei prout est effectus causæ efficientis. 50. 2. b
 Existentia primò conuenit singularibus, & ratione eorum vniuersalibus. *ibid.* 2. d
 Existentia essentia prior est nature quam passiones carereque accidentia. *ibid.* 2. d
 Existentia est actualitas formæ immediate actiua, & præfians nature singulari actu existere. *ibid.* 2. d. e
 Existentiam & durationem idem esse qua ratione defendi valeat. 51. 1. c
 Existentia substantiarum est accidens pertinens ad prædicamentum quantitatis & quando. 51. 2. c

Existentia Dei quoad nostrum modum intelligendi prior est duratione atque æternitate diuina. *ibid.* 2. f
 Existentiam distinctam esse à duratione, esseque ens incompletum, & reductiuè ad prædicamenta pertinere defenditur. 52. 1. b
 Existentia modus realis cuiusque essentia cum ea efficiens vnus per se. 52. 1. d. c
 Existentiæ rerum modi sunt incompleti eiusdem generis cum essentia, quarum sunt existentia. *ibid.* 2. f
 Existentia non indiget alia existentia qua existat, sed seipsa coexistit ad existentiam subiecti. 53. 1. d
 Existentia est accidens nec incommodum est si substantia per accidens, quod sit causa formalis existendi existat. *ibid.* 1. f
 Existentia Dei in rebus præter immensitatem suæ essentia est, vel per contactum suæ actionis, vel per relationem præsentia. 69. 2. f
 ex Existentiæ Dei in spacio & creaturarum in eodem resultat existentia Dei in rebus creatis. 70. 1. f
 Existentia rerum non prius est in æternitate, quam in tempore, sed simul. 197. 2. c
 Existentia rerum nihil omnino confert scientia, quam de eis Deus habet. 198. 1. a

F

Facultas.

à Facultate loco mouendi quot & quanta hominibus & animalibus proueniunt. 421. 1. f

Fallacia.

Fallacia accidentis quænam sit. 415. 2. c
 Fallacia accidentis quomodo in syllogismis diuinis committatur. 414. 1. f. 2. a

Falsitas.

Falsitas posita est in discrepantia seu disconuenientia à prima regula inter cognitionem & obiectum. 250. 2. a. b
 Falsi & peccati rationem vt est à Deo nihil habere potest. 251. 1. a
 Falsitas & peccatum potest esse in rebus agentibus per intellectum & voluntatem. *ibid.* 1. a
 Falsitas & peccatum in effectibus causarum naturalium quomodo esse possit. *ibid.* 1. c

Fatum, fatalis necessitas.

Fatum quid & fatalis necessitas à quibus inducta. 160. 2. d
 Fatum quomodo à Patribus se reprobensum, & quomodo de fato Catholicè loqui possimus. *ibid.* 2. f
 à Fatali necessitate Plato voluntatem humanam exemit, quem sequuti sunt Stoici. 161. 1. b
 Fatum & fatalem necessitatem quinam hæretici induxerunt. 161. 1. c
 Fatum ab Ecclesia damnatum est. *ibid.* 1. f
 Fatum etiam Abailardus videtur statuisse, sed ab hoc errore liberatur. 162. 2. b
 Vicleffus, & alij de Fato quid senserint. *ibid.* 1. c. d
 Fatum qui adstruunt, Deum iniustum faciunt. 164. 2. a
 Fatum & iudicium generale simul esse non possunt. 168. 2. f
 Fatum dicendum non est ordo causarum & mediator diuinæ prouidentia, &c. 282. 1. c
 Fatum, est ordo causarum ita in agendo subordinatarum, vt effectus stantibus causis ita dispositis non possit non euenire. 334. 2. a

Feritas.

Foritatem bestiarum vt Deus homini subiecerit. 707. 2. a

Fides.

Fides supernaturalis horum trium, quod Deus sit, quod inquirentibus se remunerator sit, & quod mediator esset futurus omni tempore, necessaria. 51. 1. c
 Fides quomodo necessaria dicatur necessitate finis & quomodo necessitate præcepti. *ibid.* 1. d
 Fides explicita articulorum aliquorum symboli, & Sacramentorum in lege gratia necessaria. *ibid.* 1. e
 Fides Catholica duobus modis sumitur, vno modo præse, altero latè, & qui illi sint. 11. 1. d
 Fidei articulorum cognitio euidentis puro viatori communicari non potest. 12. 1. d. Hoc autem intelligitur de potentia ordinaria, nam de potentia absoluta potest. 12. 2. d & 13. 2. b
 Fides ex reuelatione qua ratione esse dicatur. 15. 2. d
 Quomodo differat à scientia infusa Adami. *ibid.* 2. c
 Fidei Catholice habitus est vnus infima speciei in omnibus fidelibus, & in singulis vnus numero. 16. 2. c
 Fidei

Index rerum.

Fidei omnes assensus comparatione etiam diuersorum principiorum Theologiae sub vna infima specie continentur. *ibid.* 2.f

Fidei supernaturalis actus generat habitum fidei naturalem. 18.1.c

Fides non est contra, sed supra naturæ lumen. 25.1.a

de Fidei rebus vnde fiat, vt dubitare possumus. *ibid.* 2.b

Fidei meritum vnde magnum. 25.2.c

Fides vt & Theologia virtutes sunt intellectuales. 26.2.c.d

Fides nostra non rationibus naturalibus, præsertim, circa mysterium sanctissimæ Trinitatis persuadenda est. 431.1.b

Fidei rebus vt assentiamur necesse est, vt credenda nobis proponantur, & vt doceamur à Deo esse reuelata. 720.1.b

Fidei rebus assentiri possumus actu naturali cum concursu Dei generali, quod probatur. *ibid.* 1.e.f

Fides eadem est tempore legis scriptæ & gratiæ. 720.2.d

Fides eadem est quæ fuit post Adami peccatum & nunc est, sed vno tempore magis est aucta quàm alio. *ibid.* 2.c

Fidei supernaturalis habitus quàm dispositionem sequatur, residet autem in intellectu, sed adiunctum habet alium infusum voluntati. 722.2.c

Fidei habitus cur coniunctum habeat voluntatis habitum supernaturalem. 723.1.b.c

Fidei habitus supernaturalis qua necessitate constituatur. *ibid.* 2.e.f

Fidei initium, id est, primum actum credendi vt oportet esse in nobis error. 724.1.c

Fidem qui non audierunt, cur ordinariè non conuertatur. 724.2.c

Fidem cur quidam audientium Euangelium recipiant, quidam non. 729.2.a

ad Fidem conuersio non ad solam præuenientem gratiam, sed ad liberum arbitrium & exteras causas referenda. 730.1.b

Fides quomodo ita sit donum, vt etiam in libertate arbitrij sit posita. 730.1.f.2.a

Fides qua ratione nostræ salutis initium sit & fundamentum. 736.1.c.d

Fidei, spei & caritatis habitus operatiui sunt, idque ex necessitate naturæ quantum est in se. 737.2.b

Filius Dei, Deus verus.

Filius vnde assimilatur Patri, & ab eo vnde distinguatur. 388.1.b.c

Filius habet à relatione vt sit Verbum, id est, imago vitalis per intellectum producta. *ibid.* 1.c

Filij productio actiua est, *Patrem intelligendo dicere Verbum.* *ibid.* 1.f

Filius vt generetur à Patre. 488.2.f

Filius cur vnum principium Spiritus sancti vnà cum Patre. 489.1.b

Filius cur sapientia genita dicatur, etiam si sapientia essentialis non generetur. 489.2.d

Filij supposito conuenit esse genitum non Deitati, aut attributis, quæ filio communicantur per generationem. *ibid.* 2.e

Filius producit à Patre per intellectum, quia Pater intelligendo dicit Filium suum Verbum æternum. 394.2.b

Filius vt procedat per intellectum & Spiritus sanctus per voluntatem non contra, satis est vt sit inter intellectum & voluntatem virtualis distinctio. 400.2.c

Filius esse alium à Patre dicendum est non aliud & cur. 427.1.c

Filius cur per generationem æternam à Patre habeat scientiam liberam, & alia quæ sunt eo ipso & filio posteriora. 446.2.d.c

Filius ratione filiationis distinguitur realiter à Spiritu sancto ratione inspirationis actiue, secundum quam ei opponitur. 459.1.b

Filius cur per modum naturæ produci dicatur, & Spiritus sanctus per modum voluntatis. 493.2.c

Filius non est genitus, neque de nihilo, neque de aliena substantia, sed de substantia Patris, quod est de fide. 494.1.a

Quod multis probatur. *ibid.* 1.c.d.e

Filius est de substantia, non conceditur, *Filius est de substantia Patris, conceditur, & cur.* 494.1.f

Filius generari ex substantia Patris tamquam ex materia, qui tradant & quibus rationibus. 494.2.d

Filius generatur de substantia Patris tamquam de principio consubstantiali ac formali. 495.1.a

Rationes priores refelluntur. *ibid.* 1.b

Filius constituitur in esse filij per respectum eius qui ab alio per intellectum. 497.1.f

Filij plures aut Spiritus sancti cur non sunt in diuinis. 499.2.a

Hoc rationibus non demonstratur, sed fidei Catholicæ innititur. *ibid.* 2.c

Filius est coæternus Patri & Spiritus sanctus Patri, & Filio, quod est de fide. 503.2.f

Filius est æqualis secundum magnitudinem Patri. 503.1.b

Filius est in Patre & è conuerso, quod est de fide. *ibid.* 2.c

Filius est in Patre, vt quid ab eo distinctum. 503.2.a

Filius est æqualis Patri secundum potentiam, quod est de fide. 508.1.b

Filius non genitus, quia non potuit, sed quia non oportuit, replicatur. 508.2.a

Filio non est melius, vt sit Pater, quàm vt non sit. 507.2.f

Filius quomodo ex tempore & ex æternitate à Patre dicatur. 511.2.b

Filius solus in diuinis propriè habet rationem imaginis. 448.2.a

Filio Dei duo nomina relictus propria, vnum *Filius*, alterum *Verbum*. 511.2.b

Filius non producit à Patre voluntate, vt rationem habeat liberi arbitrij. 491.1.c

Filius non in relatione similitudinis est Patri, sed in essentia. 448.1.c

Filius procedit à Patre cum voluntate, tamquam principio quo, sed intellectu. 491.2.c

Filij.

Filiorum peccata & æternam damnationem Deus permittit ob peccata parentum interdum. 773.1.a

Finis.

Finis quoad intentionem prior est medijs, quoad affectionem posterior. 2.1.b

Finem nostrum vltimum in visione diuinæ essentie consistere naturaliter nobis ignotum esse demonstratur. 7.1.b

Finem vltimum nostrum naturalem Deum esse lumine naturalis cognitionis cognouerunt Philosophi. 722.2.c

Finis vt se habet ad scientiam practicam, ita obiectum ad speculatiuam. 21.1.f

propter Finem agere non est ad finem tendere, sed per intellectum & voluntatem ipsum finem intendere. 44.1.c

ad vniuersi Finem res naturales sunt à suis formis inclinatae: hæc hanc inclinationem habent à Deo. *ibid.* 2.b

Finis non est de essentia boni, sed est ratio quadam illi operueniens ab eo formaliter distincta. 63.1.b

Finis duobus modis mouet voluntatem, vno per cognitionem sui: altero quia est causa actus voluntatis. 253.2.b

Firmamentum.

Firmamentum secunda die productum quos orbis conueniat. 677.2.c

Firmamentum optimè vocem *קוֹמָתוֹ* redditam esse ab interprete Latino editionis auctor probat. 677.2.d

Firmamentum significat extensionem corporis vel corporum solidorum in parte saltem superiori. *ibid.* 2.f

Firmamentum non significat aërem inferiorem. 678.1.a

per Firmamentum intelligitur aggregatum ex omnibus orbibus vnà cum igne & aëre. *ibid.* 2.d

Firmamentum creatum est de aquis, quæ erant primo die inter cælum & terram. *ibid.* 2.f

Firmamentum in die iudicij dissoluendum, & corrupturum est. 682.2.f

Hoc quomodo sit intelligendum. 682.2.g

Firmamentum in medio aquarum sunt corpora omnia simplicia ex quibus hoc vniuersum constat. 677.2.d

Firmamentum secunda die productum, quos orbis conueniat. 677.2.c

Firmamentum centum annis mouetur vno gradu, nec est vltima sphaera. 677.2.e

de Firmamento cur non dixerit Moyses, & *vidi Deum quod esset bonum*, sicut de alijs. 678.1.a

Firmamentum ex aqua productum fuit. 678.1.f

Flumina.

Flumina cur naturali motu in mare deuoluantur. 680.2.c

Flumina qua ratione è mari oriuntur. 681.2.b

Felicitas.

Felicitas tantum creaturis mente prædijs conuenit. 277.1.c

Femina.

Feminae omnes, quæ natæ sunt in sexu semineo, continentur. 702.2.c

Feminae sine vilo dolore, saluâque integritate in statu innocentie conceptissimæ, & peperissent. 704.1.d

Feminae tot essent in statu innocentie quot masculi. 706.2.d

Index rerum.

Fontes.

Fontes, puto eoque aptissimi locis Deus suppeditauit. 680.1.f
 Fontes ex aqua pluuiali accrescunt maxime. 683.2.c.f

Forma.

Forma subsistens eminenter continet perfectiones omnium inferiorum. 572.2.c
 Formarum circa productionem errores varij. 519.1.a
 Formae omnes comproducantur ab agente naturali, ad productionem rei substantialis, quae producitur ut quod, excepta anima rationali. ibid. 1.b.c
 Formae brutorum perfectiorum, licet sint indiuisibiles, sunt tamen corporeae. 531.2.a
 Formalis effectus addit aliquid supra formam, cuius est effectus, cum ea efficiens vnum per se. 52.1.c
 Formae substantiales idem faciunt, comparatione suorum effectuum formalium, quos materiae primae immediate tribuant. 52.2.c

Fortis.

Fortis cur Christus ab Isaia dicatur. 365.2.c

Fortuiti.

in Fortuitis euentibus locum non habent additiones & diminutiones temporum. 760.1.c
 Fortuiti euentus non sunt certi, sed pendunt a fortuna, sicut ea, quae a libero pendunt arbitrio. ibid. 1.f

Fructus.

Fructus ligni vitae quo modo conseruaret hominem natura lapsae in aeternum. 704.2.c
 Fructus ligni vitae instaurabat integre vim nutritiuam. 702.2.d.c

Futura, Futura contingencia.

Futura sunt in nunc indiuisibiles aeternitatis. 193.2.c
 Futura non ideo sunt, quia Deus ea futura prauidet, sed quia pro libertate arbitrij creati, sunt futura, ideo ea prauidet. 104.1.d
 Futura contingencia non sunt ex rei natura determinate vera. 210.2.a. Quod ea Deus cognoscat, prouenit ex altissima & eminentissima eius scientia. 205.1.c
 Futura contingencia, quae a libero arbitrio pendunt, cur a Beatis, atque ad eam ipsa Christi, antequam existant, certo cognosci nequeant scientia media. 211.1.c
 Futura contingencia, non quia sciuntur a Deo, ideo futura sunt, sed contra. 211.1.f. Hoc autem ex communi Doctorum Scholasticorum, & Patrum sententia confirmatur. 211.2.c.f
 Futura contingencia quare nobis non sunt determinate veritatis, sicut sunt in Deo. 215.1.c.d
 Futurorum contingentium certitudinem in Deo quidam statuunt ex praesentibus, quibus Deus statuit auxilium efficax, vel inefficax praebere. 216.1.d
 Futurorum tria genera necessario ponenda, futurum simpliciter, futurum merè possibile, & futurum ex conditione. 217.1.a
 Futurum ex conditione, seu medium, inter simpliciter & possibile probatur. 217.1.b
 Futura contingencia eo ipso indifferentia sunt, ut eorum vnum quodque aut fir, aut non fir. 218.1.b
 Futurorum in Deo contingentium esse in Deo praesentiam. 208.2.f

Vide Contingencia.

G

Gabriel.

Gabriel soli Deus reuelauit tempus incarnationis iuxta Bernardum. 640.1.c
 Gabriel fuit de Seraphinis vnus. 641.1.d

Gaudium.

Gaudia accidentalia beatorum an cadant sub meritum. 614.1.b

Generatio, Generare, Generatio in Deo.

Generationes reru ab aeternitate esse non potuerunt. 39.1.c
 Generandi vis admiranda ad speciem conseruandam collata animalibus, quam multiplex & varia. 42.2.c
 Generare, & generari in diuinis non est actio & passio, sed habitudo vnus personae ad aliam. 375.1.c.f
 Generatio duobus modis sumitur, vno latè, & altero presè, & quid sit in vtraque acceptione. 431.1.a
 Generatio terminatur ad totum compositum quod primò & per se producitur: ad existentiam vero tamquam ad id quod

comproducitur. 53.2.c
 Generatio non solum attingit existentiam, sed etiam essentiam. 53.2.c
 Generatum recipit a suo generate se producente existentiam & essentiam in actu entitativo. 64.1.b
 Generationes non sunt emanationes Angelorum, viuentiumque caeterorum a Deo, nec Adami Euaeque productio. 38.2.d
 Generatio non viuentibus propria non semper generationem non viuentibus communem includit. ibid. 2.f
 Generatio quomodo sit quid vniuocum: vel analogum potius. 383.2.f. & 384.1.a
 Generatio viuentibus propria duplex est, & quae illa. 384.1.d
 Generatio & caeteri actus naturales in diuinis quid. 486.1.b
 Generatio tanto perfectior est, quanto genitum producitur magis simile generanti. 499.1.a
 Generatio propriissime sumpta appellatur natiuitas, generantque ea generatione appellatur pater, & genitus filius. 284.1.f

Generatio actiua patris & passiuia filij, sunt relatio & habitudo eius, a qua alius per intellectum, & eius qui ab alio producitur. 388.2.b
 Generare in diuinis non est intelligere, sed intelligendo dicere, & ideo non conuenit essentiae, sed supposito. 395.2.c
 ad Generationem duo requiruntur: & generatio diuina omnium generationum est propriissima. 441.2.f
 Generatio longe aliter se habet in diuinis ac in humanis, & quid sit in diuinis. 486.1.a.b
 Generatio passiuia est respectus ille eius qui ab alio per intellectum, &c. 486.2.a.b
 Generatio actiua est, a quo alius per intellectum, &c. ibid. c
 Generatio actiua & passiuia: & spiratio actiua & passiuia relationes quaedam sunt, quod & probatur. 487.1.d
 Generatio actiua & paternitas & generatio passiuia & filiatione non distinguuntur nisi penes intellectum concipientem. ibid. 1.f
 Generatio filij est voluntate a Patre per concomitantiam, & spiratio spiritus sancti est a Patre & Filio voluntate per concomitantiam. 491.1.a
 Generatio filij est voluntaria, ut voluntarium idem est quod spontaneum. ibid. 1.c
 Generatio filij non est voluntate, ut voluntas habet rationem liberi arbitrij: & contrarium est haeresis Ariatorum. ibid. 1.e
 Generatio Filio non est voluntaria, nec libera, sed necessaria necessitate naturali. ibid. 2.d
 Generatio filij nostro intelligendi more antecedit volitionem diuinam tam Patris quam Dei qua Deus est. 491.2.f
 Generans & genitum in diuinis cur idem sint. 499.1.b

Genus, & Differentia.

Genus & differentia non sunt materia & forma, sed sunt instar materiae & formae. 537.2.a
 Genere & differentia non constare Angelos, nec accidentia Docendi opinio reprobatur. ibid. 2.b
 Genus interdum pro modo & specie sumitur. 690.1.b

Gilbertus Porretanus.

Gilberti Porretani error has propositiones non esse veras, Deus est vnus, Deus est vnus, damnatur. 47.2.c

Gigantes.

Gigantes, qui in sacris literis dicantur. 533.1.d

Gnostici.

Gnostici duos Deos posuerunt, & quidam alij. 515.2.a

Gratia Dei.

Gratiam ex libris D. Augustini quidam ad eum tanti fecerunt, ut liberum arbitrium omne, & meritum negauerint. 162.1.c.d
 Gratiam & liberum arbitrium conciliat Augustinus ibid. 1.d
 Gratia & liberum arbitrium vnum sine altero esse non potest. 169.2.b. Ita in omnibus seruanda est arbitrij libertas, ut excellat in omnibus gratia largitoris. 170.1.a
 Gratia praeuientis auxilio, ad quod Deus conuenit cum libero arbitrio ad opera supernaturalia adiungendus est conuenit Deus generalis, quo Deus immediatione suppositi in eadem influat. 181.2.d
 Gratia praeueniens motio quaedam est, qua liberum arbitrium excitatur, ut libero suo influxu cooperetur actus supernaturalis quibus ad gratiam gratum facientem disponatur. 184.2.b
 Gratia praeueniens auxilia interdum expetiuntur, qui ad fidem & penitentiam interius vocantur. 186.2.b
 Gratia praeueniens semper aut tempore, aut natura praeparat liberum arbitrium ad actiones supernaturales. 187.1.c
 Gratia praeueniens non imponit necessitatem libero arbitrio ut se conuertat. 18.2.c
 in Gratia confirmatio in quo posita sit, & ut in ea confirmati peccare potuerint. 234.1.c
 in Gra

Index rerum.

in Gratia confirmatum vnde certum fit labi nequaquam posse. *ibid.* 1.f
Gratia prima radix est & principium meritorum omnium subsequentium. 294.2.a
in Gratia confirmatorum certitudo vnde proueniat quod peccare non poterunt. 296.1.c
Gratia praeueniens est motus liberi arbitrij, quo à Deo mouetur & sollicitatur ad eliciendum bonum usum liberi arbitrij. 319.1.d
Gratia praeueniens non ita mouet liberum arbitrium, vt ipsum nihil agat. *ibid.* 2.b
Gratia praeueniens est donum Dei per Christum. 341.1.c
Gratia prima licet ex meritis Christi nobis conferatur, est tamen donum gratuitum comparatione nostri. 342.1.a
Gratia gratum faciens nobilissimus habitandi modus creaturae in via existentis cum Deo, & quae illa bona afferat. 511.1.f.2.a
Gratia & alia dona supernaturalia à Deo non creantur, sed generantur. 519.1.e.f
in Gratia cur creaturas rationales condi à Deo decens fuerit, non autem in beatitudine. 526.2.a
Gratiam cur per peccatum amissam non recuperamus siue nostra cooperatione, & eam habuissimus à natura si Adam non peccasset. *ibid.* 2.c
ad primam Gratiam dispositio vltima non emanat efficienter à prima gratia, sed à particulari auxilio. *ibid.* 2.f
in Gratia Adamum creatum fuisse demonstratur. 610.1.e.f
Gratia gratum faciens eiusdem rationis in statu naturae integre & lapsae. 698.2.d
Gratia quam renati baptismo assequuntur, cur iustitia originalis non dicatur. 700.1.d
Gratia apud Patres contra Pelagianos disputantes quid comprehendat. 715.2.f
Gratia habitualis non sufficit nobis ad perseuerandum in gratia, sed superaddito gratiae dono ad id indigemus. 716.2.b
sine Gratia dum Concilia & Patres opera non fieri posse dicunt qualia sint. 719.1.b
Gratia praeueniens in intellectu ad credendum, non est habitus, sed illustratio. 723.2.a
Gratia praeueniens ex solis Christi meritis, & Dei liberalitate conferatur. 724.1.b
Gratia non tollit, sed supponit ac perficit naturam. 724.1.d
Gratiam praeuenientem ad credendum Deus ordinariè non tribuit sine praeuia aliunde notitia eorum quae fides docet. *ibid.* 1.e
Gratia praeueniens ad penitentiam, quantum ab arbitrio eius, qui iustificatur, & ministri Ecclesiae pendeat. 725.1.c
Gratiam conferre Deus lege ordinaria ita statuit, vt semper suum locum libero arbitrio relinquere. 725.2.b.c
Gratia praeueniente quae non vocatur dum audiunt Euangelium, quomodo peccent ei non assentiendo. 729.1.e.f
Gratia praeuenienti solum tribuendum non est quod vnus concedatur & alter non: sed eorum libertati. 729.1.f. & 730.1.a
Gratia praeueniens, excitans, & cooperans ad iustificationem peracta cessat. 737.1.b
Gratia praeueniens ad contritionem quamnam sit, & ad attentionem. 741.2.f
Gratiam Christi illi mignunt, qui libertatem peccandi in quacumque occasione & tentatione adimunt. 753.1.c
ad Gratiam Dei spectantia magis ac magis successu temporis claruerunt & ab Ecclesia definita sunt. 743.2.a.b
Gratiae auxilia Patres aduersus Pelagianos vocant, quod mediantibus habitibus supernaturalibus impeditur. 755.2.b
Gratia non potest dari tantum incrementum in homine, quin possit deuenire ad maiorem gratiam, quod est de fide. 760.2.a
Gratia sine libero arbitrio non facit hominem habere vitam beatam, nec hoc sine illa. 762.2.f
Gratia praeueniens & liberum arbitrium vna sunt integra causa actuum qui ad iustificationem requirunt. 775.2.a
Gratia praeueniens res est distincta ab actibus ad quos excitat. *ibid.* 2.b
Gratiae duplex auxilium ad actus iustificationis libero arbitrio adiungunt Sotus & Vega. 776.1.c
Gratia praeueniens cum libero arbitrio sufficit. *ibid.* 2.b.c
Gratia praeueniens & coadiuuas sunt vna & eadem. 776.2.d
Gratia praeueniens est instrumentum Spiritus sancti quo operatur cum arbitrio actus iustificationis. 778.1.e
Gratia praeueniens vt cooperetur ad actus quibus iustificamur pender à cooperatione liberi arbitrij. 778.1.f.2.a
Gratia praeueniens & cooperans vna & eadem quomodo sit diuersimodè spectata. *ibid.* 2.a.b
Gratia si non est, cur Christus venit in mundum? si non est liberum arbitrium, cur Christus iudicat mundum? 780.1.b
Gratia eadem quomodo & praeuenientis & cooperantis rationem sortitur. 784.1.d
Gratia quoad id vnde praeuenientis rationem sortitur praeuenientia fluxum liberi arbitrij ad actum supernaturalem, quoad

id verò vnde accipit rationem gratiae cooperantis non itè. 784.1.a
Gratia praeuenientis rationem habent habitus fidei, spei, caritatis, & operationis actuum qui ab illis & arbitrio emanant. 784.1.a
Gratia praeueniens qua ratione gratia operans appellari conuenit. 785.1.d. & cooperans. *ibid.* 1.e
Gratia operans & cooperans ab Augustino qua ratione solumantur. *ibid.* 1.f
Gratia subsequens contra gratiam praeuenientem distinguitur, estque idem quod gratia cooperans Augustino. 786.1.b
Gratia subsequens est quacumque gratia, quae alteram sequitur. 786.1.b
Gratiae praeuenientis auxilia & illustrationes nonnullam experientia deprehendi demonstrant. 788.2.b. Cur saepe tamen gratiae praeuenientis motus non deprehenduntur. *ibid.* 1.e
Gratiae praeuenientis motus interdum debiles sunt. 788.2.c
Gratia sua interdum solum intellectum & voluntatem tangit, non autem partem sensitiuam deuotione afficit. 788.2.d
Gratia ac verus profectus vnde iudicanda. 789.2.c
Gratiae motus non cetera sunt signa, ex quibus homo se in gratia esse cognoscat. 789.2.f
Gratiae motus efficientes sunt simul ab intellectu & voluntate. 790.1.f.2.a
Gratiae praeuenientis affectus quo pacto concurrenter simul voluntate fiant. 790.1.f.2.b
Gratiae praeuenientis motus, totusque iustificationis dispositus, vt à Deo & à nobis procedat. *ibid.* 2.f
Gratiae praeuenientis motus actiones sunt vitales, & quo pacto fiant. 791.1.e
Gratiae praeuenientis motuum ordo. *ibid.* 1.f
Gratia praeueniens ex parte intellectus, & ex parte voluntatis quid sit. 791.1.b
Gratiae praeuenientis hi duo motus actiones sunt vitales, multumque pendent à libera voluntate. *ibid.* 1.d
Gratia praeueniens non est actus liberi arbitrij. *ibid.* 2.e
Gratia praeuenientis, motus ad spem & contritionem quomodo generentur. 791.1.f
Gratiae praeuenientis motus ad amorem quomodo generetur. 791.2.a
ad Gratiam vltima dispositio efficienter à gratia ipsa emanat secundum quosdam 795.1.e. Contraria tamen opinio communis est. 795.1.a. Argumenta quibus prior opinio confirmata est diluuntur. 795.2.f
Gratia quae vitiam dispositionem ad iustificationem antecedit, non est habitus caritatis & gratiae, sed auxilium & motio antecedens iustificationem. 797.1.b
Gratiam & praedestinationem cum libero arbitrio conciliandi ratio difficillima semper est habita. 800.1.f
D. Gregorij sententia, qui videt videntem omnia, quomodo non omnia videt, explicatur. 831.1.f
Grati.
Graeci ob errorem in Spiritum sanctum à Turcis in sermone reddat. 419.2.a
Graecorum quorundam error circa processionem Spiritus sancti. 410.2.d
Graeci Patres cur Spiritum sanctum procedere per Filium non ex Filio scribunt. 413.2.d
Graeci latius vocabulum *gratia*, h. e. causa, quam Latini, videntur. 441.1.f
H
Habitus.
Habitum vsus à libero pendet arbitrio, nosque habitibus vtimur quando volumus. 558.2.a
Habitus supernaturales facti sunt cum concursu Dei generali ad eliciendas actiones suas, quando voluerunt. 714.2.f
Habitus gratiae & caritatis, licet opera efficiat supernaturalia, non tamen impedit, quin ad vitia propè maneamus. 714.2.b
Habitibus cur vtimur quando volumus. 717.2.f
Habitus Angelis & primis parentibus iustus in primo instanti actus elicerunt. 722.2.a
Habitus acquisiti non cooperantur in primo instanti, in quo primò generantur, sed in continuatione actus. 727.1.f
Habitus caritatis & gratiae in instanti iustificationis non conuenit ad contritionem & dilectionem. 728.1.b
Habitus instanti originalis in vtroque appetitu relictos quales. 699.1.f.2.a. Habitum fidei vna cum notitia rerum supernaturalium accipere primi parentes. 694.2.d
Habitus caritatis & gratiae cur contritione meritoria reddant vitae aeternae, & non gratiae in primo iustificationis instanti. 798.2.a. Habitibus & actus principiorum specie distinguuntur ab actibus & habitibus conclusionum. 167.1.f
Haeresis, Haereticus.
Haeresis est tam error oppositus conclusionibus quae colliguntur ex articulis fidei, quam oppositus fidei articulis. 102.2.f
Hoc quomodo verum sit. 112.2.f
Haereticus assentiens articulo S. Trinitatis & Catholicis, idem faciens quomodo dissentiat. 14.2.f & melius. 131.2.f

Hetericus quomodo errori similis adhaereat, quam Catholicus veritati. 25.1.f
Heterici amissa fidei actum supernaturalium fidei elicere non possunt, sed naturalem sic. 72.1.a
Hetericus errans circa unum articulum habet assensum metum erga alios. 72.1.a.d

Hebraica lingua.

Hebraica linguae auctor & inspirator Deus est. 675.1.f
Hebraea lingua ab Heber nomen habet. 675.1.a

Hierarchia.

Hierarchia Angelorum & ordines pro ratione meritorum fuerunt constituta. 628.1.b
Hierarchia unde dicitur & quomodo dividitur. 646.2.a
Hierarchia nulla est in personis diuinis. ibid.2.a
Hierarchia dici potest multitudo angelorum & hominum, sub uno Principe Deo. ibid.1.b
Hierarchia duae cur diuidantur: una Coelestis, altera Ecclesiastica. ibid.1.c
Angelorum tres sunt Hierarchiae: suprema, media, & infima. ibid.1.d
Hierarchiae singulae habent tres ordines, quod est concursus Partum sententia. ibid.1.c
in tribus Hierarchiis qualiter nouem ordines angelorum collocentur. 641.1.b
Hierarchiarum, & ordinum angelorum distinguendi ratio. ibid.1.c.d
Hierarchiae angelorum post diem iudicii, qualiter perfecebunt. 642.1.c

Hieronymus.

Hieronymus, Deum hanc inferiora viliissima non satis distinxit cognoscere asserens, explicatur. 157.1.a.b. eius sententia Deus minutissimarum rerum prouidentiam habet. ibid.1.c
Hieronymi dictum, quo omnia a Deo facta esse ait, antequam fierent, nihilque ei nouum, explicatur. 199.1.d

Humanitas, Homo, Humanitas Christi.

Humanitas a Verbo assumpta, ens quoddam completum est. 52.2.d.e
Humanitas Christi sibi ipsi relicta qualiter affecta fuisse. 33.1.f
Humanitas Christi, quibus & quantis rebus ex natura sua egerit. 231.1.f
Homo ipse, & non Deus, est causa realis & positua peccati. 168.1.d.e
Homo initio aduersus omnes mundi iniurias, iustitia originali communitus. 280.1.a
Humanitas Christi cur non sit persona. 416.1.f
Humanitas Christi non subsistit per se. 421.1.f
in Homine imago Gloriosissima Trinitatis quo pacto sit. 43.2.b
hic Homo, si ponamus tres personas diuinas, eandem assumpsisse humanitatem, pro quo supponat. 467.1.e.f
Humanitas Christi, quod dependeat a supposito Verbi diuini, illique inexistat, prouenit ex influxu Gloriosissimae Trinitatis. 528.1.f
ad Humanitatis Christi generationem Beata Virgo concurrat, non ad assumptionem humanitatis. ibid.2.b
Homines plures saluandos esse, quam angeli concurrunt, qui teneant. 539.2.d
Homo in statu naturae lapsae, habet cognitionem in particulari, sui ultimi finis Dei. 544.1.b
Homines iusti quidam merito & praemio quosdam angelos excedunt. 613.1.a
Homines cur sint mutabiles, tam in bono, quam in malo semel suscepto: angeli non tem, sententia D. Thomae. 631.2.d.e
Homo totius naturae corporeae finis atque compendium. 691.1.a
Homines omnes natura sunt mortales, & immortalitas est supra naturam. 701.1.c
Homines in statu innocentiae quibus passionibus poterant pati, & quibus non. 701.2.a
Homines in statu innocentiae: cur esse ligni vitae indigerent. ibid.1.b
Homines in statu innocentiae immortales fuissent, & de statu innocentiae, transirent ad statum visionis beatificae. ib.2.c. de causa immortalitatis hominis in statu innocentiae, Secor opinio. 702.1.a
Hominis immortalitas ante lapsum, describitur ab Augustino. 703.1.a. de causa immortalitatis hominis, in statu innocentiae, D. Thomae sententia. ibid.1.c.f
Hominis in statu innocentiae felicitas describitur ab Augustino. ibid.1.f.2.a
Homo in statu innocentiae, qua ratione cibo indigeret. 703.1.d
Hominis immortalitas in statu innocentiae habuit causam donum habituale, illi statui collatum. 703.1.f. & 704.1.a

Molina in D. Thom.

Homines in statu innocentiae multiplicandos, sine commixtione; quidam scripserunt. 703.1.a. & contraria sententia vera est, & amplectenda.

Homines in statu innocentiae aequales non fuissent. 706.2.f

Homo habet dominium in omnia quae Deus eius causa creauit. 707.1.c

Homo idem esset, si eodem corpore & animo esset, a quibusque parentibus esset. 709.2.c

Humanae naturae quadruplex status describitur. I. in puris naturalibus. 713.1.b

Homo ad imaginem Dei esse cur dicitur. 713.1.b

Homines ascribuntur in angelorum choros pro meritorum qualitate. 714.1.b

Homines per Sacramenta quaerunt Spiritum sanctum dare dicantur. 714.2.c

Homo quibus angelum habet custodem. 714.2.c

Homines quot & quanta beneficia angeli contulerint ex Dionysio. 715.1.c

Homo in puris naturalibus qualiter constituitur. 715.1.c

Homo cur a fine naturali sibi proprio deuiet. 715.2.a

I. Status in quo primus parens ante peccatum fuit constitutus, quis, & qualis sit. 715.2.b

II. Status est hominis post peccatum, & ante gratiam recuperatam. 715.2.b

In humana natura lapsa, vires naturales tales remanserunt, quales essent, si homo in puris naturalibus creatus esset. ibid.1.d

In eo statu iustitiae originalis carentia, & carcerum donorum habent rationem priuationis, secus si in naturalibus prius conditi essemus. 715.2.c

IV. Homo per peccatum spoliatus est gratia, & vulneratus in naturalibus: hoc dictum quam vim habeat. 715.2.d

Homo salutem spiritualem amissam viribus suis recuperare non potest sine gratia. Propositio est qua Patres contra Pelagianos acerrime tuebantur. 716.1.c

Homines plus accepisse per Christi donum quam fuerit, & quod accepit Adam hoc quomodo intelligendum. ibid.2.c

Homo cum solo Dei concussu generali morale bonum operari potest, quod naturali fini sit accommodatum. 717.1.b

Homo quid ex D. Ambrosio. 691.1.a

Hominis productio. 691.1.b

Homo natura lapsae absque speciali auxilio seruari non potest legem aliquam particularem. 717.2.f

Homines natura lapsae non possunt diligere Deum dilectione naturali efficaci absque speciali Dei auxilio. 718.2.c

inter Hominem naturae integrae & lapsae quod sit discrimen ex D. Thoma. 738.1.f

Homo natura lapsae absque speciali auxilio seruari legem aliquam particularem non potest quae notabilem difficultatem contineat. 647.2.f

Homo natura lapsae sine gratia neque totam legem naturalem, neque partem eius notabilem difficultatem continere non potest. 648.1.c

Homo natura lapsae potest implere quodcumque praecipitur quoad substantiam, non tam in omnia sine speciali Dei auxilio. 751.1.f

Homo suarum actionum dominus est omni tempore & loco. 753.1.c

Hypostasis.

Hypostasis idem quod substantia dicitur, & sic nominatur id quod accidentibus subsistat. 420.1.c. idem est quod suppositum, & sic tres Hypostates in Deo dicuntur. ibid.1.d.e. tres Hypostates cur B. Hieronymus dicere reuerit. 420.1.f

Idea.

Idea in Deo dicitur essentiam diuinam cum habitudine rationis ad creaturam. 12.2.d. Idea non solum sunt in Deo, sed etiam idem sunt cum essentia diuina. 156.1.f. an per Ideas Deus futura contingentia cognoscat. 199.2.c. per Ideas certo representantur Deo altissimo quodammodo futura contingentia naturaliter, sed sub hypothese. 202.1.e.d. Ideas in quo sensu verum sit, esse rationem obiectiuam Deo futura contingentia cognoscendi ib.1.d. Ideas diuinas qui praesentare Deo dicuntur futura contingentia & inde certitudinem diuinae scientiae futurorum hauriunt, redarguitur 218.1.c. Idea solum representat rem in esse possibili & modum quo fieri possit. ibid.1.e in idea non representantur res in esse futuro, sed possibili. 219.1.b

Idea diuinae voluntatis & determinationis non datur, sed tantum creaturarum. 219.1.b.c. Ideas sunt rationes obiectiuas, quibus scientia Dei practica res creatas mouetur. 218.1.c

Idea nomen a spectando dictum, ratioque eius nominis declarat. ibid.1.f. Ideas primus Plato inuenit. ibid.1.b

de Ideis quid senserit Plato dubitatur, & probabilius existimatur id sensisse, quod ei tribuit Aristoteles. ibid.1.b

Idea ratio reddi potest. 239.1.a. Ideam quidam volunt speciem expressam, seu verbum, quo artifex in seipso efformat, eum modum quo res sit fabricanda. ibid.1.a

Index rerum.

hæc sententia non probatur. ibid. 1.c
Idea duobus modis surparur, vno pro exemplari, ad cuius imitationem agens per voluntatem & intellectum aliquid efficit, altero pro cognitione artificis, ad cuius imitationem effectus est producendus. 239. 1. f. 2. a
Idea nomen meritò fortitur essentia diuina, ad cuius imitationem res creatas producat. ibid. 1. c
Ideas D. Dionysius appellauit prædestinationes, diuinæque ac bonas voluntates & cur. ibid. 1. f
Idea nomen est connotatiuum, formaliter significans respectum imitabilis in reliqua ad effectum, & materialiter rem ipsam. 240. 1. c
Idea sumpta pro obiecto exemplaris, est res cognita ad cuius imitationem agens per rationem aliquid producit. ibid.
Idea in actu requirit, vt effectus ad ipsius imitationem producat: in potentia, vt effectus produci possit. ibid. 2. b
Idea pro artificis cognitione, est conceptio iuxta quam agens effectum producere intendit. ibid. 2. c
Idea sunt non solum comparatione aliorum artificum, sed etiam supremi Dei. ibid. 2. c
Ideas diuinas esse ipsasmet res producendas à Deo conceptas, ex æternitate, Scholastici quidam arbitrantur. ibid. 2. c
Ideas non esse ipsasmet res producendas, sed essentiam ipsam diuinam à Deo cognitam, quæ est exemplar sufficientissimum ad cuius imitationem res ipsas producat meliores, Theologi affirmant, quæ probatur. 241. 1. a. b
Ideam esse essentiam ipsam diuinam qui & quot Patres asseruerunt. 242. 1. a
Idea creaturarum propriissimè rationem habet essentia diuina, & non ipse naturæ rerum, comparatione intellectus diuini. 242. 1. c. hæc auctoris conclusio rectè probatur. ibid. 1. d. e
Idea diuinæ tanquam in obiecto primario in essentia diuina optimè constituuntur. ibid. 2. a
Idea in creatis artificibus esse solet, non natura rei cognoscendæ præconcepta, sed exemplar ab ea distinctum. ibid. 2. a
Idea rationem natura præconcepta habere possit, si Deus infunderet alicui notitiam illius eiusdem numero artefacti. ibid. 2. b
Idea rationem cur naturæ rerum præconceptæ in Deo habere non possit. ibid. 2. c
Ideis diuinis competit esse principis cognoscendi & efficiendi res, aliis verò non item. ibid. 2. d
Idea ad quam causam reducat. ibid. 2. e. f
Idea quæ sunt in mente artificis non sunt tales in mente diuina. 243. 1. b
ad Ideam perfectam necessaria non est perfecta imitatio. ibid. 1. c
Ideas plures in Deo non esse qui asserant, & quibus rationibus. ibid. 2. c. f
Ideas plures in Deo esse communis est Patrum sententia. 244. 1. b.
plures Ideas ex proprietate sermonis Patres posuerunt. ibid.
quod quomodo esse possit declaratur. ibid. 1. f
Idea est nomen concretum significans de formali respectum imitabilis. ibid. 2. b
Idea solum est in Deo, eorum quæ fuerunt, sunt & erunt pro exemplari, quo Deus esse vtatur ad agendum, & pro exemplari, quo Deus vti potest, sunt omnium rerum quæ esse possunt. 244. 2. d. e
Idea cognitio cur sit practica. ibid. 2. f
Ideas sunt in Deo distinctæ singulorum indiuiduorum substantiæ, sed non naturalium vniuersalium. 245. 1. a
Ideas dantur accidentiæ, quæ tum inter, se tum à substantia distinguuntur, & materiæ primæ. ibid. 1. b
Idea propria non est mali & aliorum entium rationis. ib. 1. e

Ignis, Ignis inferni.
Ignis inferni quo pacto animas separatas & dæmones cruciare possit. 526. 2. c
Ignis inferni immediatè agit in dæmones & animas damnatorum, eòsque cruciat. 573. 2. c
Ignis qui in die Pentecostes super Apostolos apparuit, non fuit verus ignis. 513. 2. b

Illabi.
Illabi in animam quomodo Dei proprium sit, & quid requiratur vt illabi dicatur. 581. 1. c
Illabi in animam Angelus non potest. 636. 2. f

Illuminatio, Illuminare.
Illuminatio Angelorum est manifestatio, qua vnus docendo alium veritatem ei occultam manifestat. 636. 1. c. f. Illuminatio pars loquutionis subiecta est. ibid. 2. b. Illuminatio presse sumpta, est illa quæ à Deo per superiores in inferiores Angelos deuatur. ibid. 2. c. d. Illuminationes Dei sunt illustrationes, quibus Deus in mentes hominum lumen & cognitionem per

se immitit. ibid. 2. f. Illuminare aliam Angelum qua ratione alius soleat, & qua idem ratione cum eo loqui, quorumdam sententia. 637. 1. d. Illuminare superiores Angelum inferior non potest. 640. 1. a. hoc tamen non certum omnino est. ibid. 1. b Illuminare homines duobus modis Angeli possunt. ibid. 1. c. d. Illuminare Deum & vocare non est aliud, quam in fluxu cooperari illo modo ad illas cognitiones, quibus voluntas excitatur. 785. 1. a Illuminatio Dei & vocatio multum pendet à libero arbitrio & conatu Ecclesiæ. ibid. 1. d

Imago, Imago in diuinis.

Imago est, similitudo seu quippiam simile ad alterius imitationem productum. 443. 1. a. b
Imago in diuinis cur personaliter dicatur, siue nomen proprium filij. 443. 1. c
Imago improprie de Deo, & essentialiter dici potest. ibid. 1. f
Imaginem Græci Patres Spiritum sanctum dei posse putant, sed melius Latini, qui hoc nomen filio filio tribuant. ibid. 1. d.
Imaginem solum filium quidam Græci Patres asseruerunt. 448. 2. d.
Imaginem Durandus improprie in diuinis esse dicens, & per appropriationem soli Filio accommodari redarguitur. ibid. 1. e
Imago Trinitatis in homine quo pacto sit. 441. 2. b
Imaginis rationem proprie solus Filius in diuinis habet. 448. 2. a
Imago & exemplar Christus est omnium prædestinationum. 311. 2. e

Immortalitas.

Immortalitas animæ ratio nalis. 543. 1. d
Immortalitatis genus duplex. 543. 1. b
Immortales per gratiam quo sensu dicantur angeli & anime. 543. 2. c
Immortalitatis donum est supra naturam. 701. 1. c
Immortalitas diuersa in statu innocentiz ab ea, quæ est in beatis. ibid.
Immortales quatenus homines futuri in statu innocentiz. 701. 2. c
Immortalitatem eam quam beati habebunt, Adam, & Eua non habuerunt. 701. 1. e
Immortalitas Dei & Angelorum & animæ nostræ qualiter differant. 541. 2. d. e
Immortalitatem efficiens in statu innocentiz qualiter eorum diffusa per totum corpus. 704. 1. f

Impassibilitas.

Impassibilitas qualis in statu innocentiz fuisse. 703. 1. e

Impossibilitas, Impossibile.

Impossibilitas moralis quidam est, & ea duplex est. 716. 1. a
Impossibile quomodo sit rectè semper agere, non autem bene aut sapius, quo exemplo optimè declaratur. ibid. 2. d
Impossibilitas non peccandi non est physica sed moralis, vt res certo quodam modo diu ac sapius non eueniat. 763. 1. e

Impotentia.

Impotentia ad resistendum tentationibus vehementibus qualis ex Anselmi sententia. 716. 2. d

Isane.

Inane id dicitur, quod caret eo ad quod in se habendum nature sua ordinatur. 668. 2. d

Incarnatio.

Incarnationis mysterij quo clarior fuit in orbe cognito, et etiam clarior cognitio adorandissimæ Trinitatis. 491. 2. b. c
Incarnatio & vnio hypostatica quomodo Angelos & dæmones statuerit. 511. 2. c. f
Incarnationis mysterium angelos beatos latuisse fuisse tradunt. 552. 2. b
Incarnationis mysterium innotuisse Angelis à suæ beatitudinis initio Augustinus tradit. 592. 2. d
Incarnationis mysterium à principio suæ beatitudinis Angelis innotuisse demonstratur. 594. 1. f. a
propter Incarnationem & mortem Christi omnia bona in hominum genus deriuata sunt. ibid. 2. b
Incarnatio Verbi an fuerit Angelis in via reuelata disputatur, & pars affirmans suaderit. 597. 1. d
Incarnationis mysterium Adam ante lapsum cognouisse qui scribant. ibid. 2. a
Incarnationem non futuram si Adam non peccasset conuincit. 598. 2. a
Incarnatio

Index rerum.

Incarnatio Christi non prius volita quam reparatio generis humani. 314.2.c
Incarnatio Christi licet à Deo volita sit per se, non tamen fuisset sine reparacione generis humani. 313.2.c

Individua.

Individua substantiarum constituuntur per differentias positius reales vltimò incommunicabiles. 540.1.c

Induratio.

Induratio est, denegatio maiorum auxiliorum, cum quibus si adhiberentur peccator conuerteretur. 272.1.d.e

Vide Reprobatus, Obduratio.

Infernus.

Inferni pœnis dæmones qua ratione in hoc aère cruciuntur. 636.1.d
Infernus qualiter à Deo sit fabricatus. 680.1.d
Infernus locus erit dæmonum sicut omnium damnatorum post diem iudicij. 636.1.b.c

Infideles.

Infidelium opera non esse veras virtutes quomodo dixerit Augustinus. 719.1.f
Infideles qua ratione Christi merito filij Dei esse possunt. 726.1.a

Infinus, Infinitus.

Infinus Deus non dicitur quoad durationem nec quoad quantitatem, sed quoad perfectionem. 64.2.c
Infinitum Deum esse conclusio est de fide. ibid.2.d
Infinitas Dei quibus rationibus probari possit. ibid.2.f & 65.1.a. nulla melior & efficacior eâ, quæ ex creatione rerum educitur. 65.2.b

Influxus.

Influxus diuersarum causarum ad vnam actionem quid sit. 321.1.b

Ingenitum.

Ingenitum & innascibile in qua significatione vocabula sint Patri propria. 442.2.c. vnde Patri hoc nomen sit tributum. 442.2.f. & 443.1.a
Ingenitum, quot & quanti doctores Patrem dicant. 443.1.a.b.c
Ingenitum etiam Spiritus sanctus in quo sensu dici possit ibid.1.c
Ingeniti acceptio qua petuere vtebantur Arianæ. ib.1.f.2.a
Ingenitum dici id potest & quod est non factum, sicque filius est ingenitus. 443.2.a
Ingenitum quidam Patres ob hæreticos vsurpare renuerunt. ibid.2.d.e

Innocentia status.

Innocentia in statu quales essent corporum alterationes. 703.2.c
In eo statu mulieres pariturae erant sine dolore, imò & salua integritate. ibid.1.c. non tamen sine apertione claustrij virginalis. 706.1.c
Innocentia in statu tot viri, quot feminae fuissent. 706.2.c
In statu innocentia licet seruitus non esset, politica tamen subiectio non deesset. 707.1.b
In Innocentia statu tota periodus cuiusque fuit via ad vitam æternam. 708.1.f
Innocentia status qualis. 713.2.b
Innocentia in statu homines cum solo concursu Dei generalis, implere poterant totam legem Dei naturalem. 715.1.c. & cum habitibus fidei, spei, & caritatis, & gratia operari suam salutem. ibid.1.c
In quo sensu homo dicatur equisse in eo statu, auxilio Dei in bono conseruantis. ibid.2.d
In eo statu multò facilius homines poruissent per suum arbitrium perseuerare, quam possimus modò. 716.2.c
Innocentia in statu homines solo concursu generali, potuerunt efficaciter diligere Deum, naturali & supernaturali dilectione. 736.2.c
In eo statu poterat homo unico actu apud se statuere præcepta omnia naturalia, & ea opere implere, quod contra Solomonem in D. Thom.

tum demonstratur. 740.1.d.e

Inspicilis.

Inspicilis cur alios ad videndum adiuuent, alios impediunt. 568.1.b.c

Instantia.

Instantia varia in Deo non conceduntur, quando vnum in Deo prius alio esse dicitur, sed ordo tantum ex natura rei. 493.1.a
Instantia Scoti reiciuntur. 503.2.d
Instantia angelorum qualia sint. 720.1.c
Instantes angelorum in quo meruerunt, non potest esse idem cum instanti, in quo præmium consequuti sunt. 625.2.b

Instrumenta.

Instrumentorum duo sunt genera, quædam habent integram virtutem ad agendum, quædam non habent. 175.2.a. hæc non egent applicatione. ibid.2.b
Instrumentum non esse est, vt per aliquid sibi proprium operetur dispositiue ad effectum principalis agentis. 525.1.f

Insula.

Insulae in medio mari clarè ostendunt aquas non efficere in se figuram rotundam. 682.1.b

Intellectus, Intelligere, Intellectio Dei, Intelligere in diuinis.

Intellectum extensione fieri practicum reici potest. 19.2.c
Intellectus humani præstantia duabus in rebus maximè elucet. 41.1.c
Intellectus humanus res quædam spiritualis est. ibid.2.a
Intellectus humanus phantasmatis indiget, ad res cognoscendas. ibid.2.c
Intellectus secundum suam rationem formalem, primò est propensio ad intelligendum in commune, & secundariò in particulari. 94.1.c
in intellectu non est potentia actiua ad beatitudinem, sed capacitas naturalis seu non repugnancia, vt per lumen gloriae, hanc habeant. ibid.2.d
Intellectus prius est in actu primo, quàm intelligat, sententia hæc Aristotelis quomodo intelligenda. 103.1.f
Intellectus noster qua ratione euehi possit ad clarum Dei visionem. 104.1.b.c
Intellectus creatus cur non possit naturaliter videre diuinam essentiam, sententia Scoti. 105.2.c
Intellectum angelicum non posse videre naturaliter diuinam essentiam, nulla ratio conuincit, sed sic nostrum. ibid.2.c
probabilis tamen ratio afferri potest. 106.1.a
Intellectus creatus ad videndam diuinam essentiam, creato lumine indiget. ibid.1.b
Intellectus beati efficienter in visionem diuinæ essentia influit. 107.1.f.2.a
Intellectus impotens in se ad visionem diuinæ essentia, eget lumine. 110.2.c
Intellectui qua intellectus est, non repugnat esse accommodatum ad videndum Deum. 112.2.b
Intellectus quicunque, etiam humanus, eleuari potest in clarum Dei visionem. 113.1.c
Intellectio substantia creatæ quomodo primò diuidi debeat. 120.2.a
Intellectio, quæ quoad substantiam actus non potest elici viribus naturalibus, non est vniuocè intellectio cum cæteris. ibid.1.f
Intellectus beatus videns Deum, potest cognoscere in eo omnia tam quæ facit, quàm quæ potest facere. 121.2.d
Intellectus eo potest cognoscere plures effectus, quò perfectus Deum videt. 122.1.a
Intellectus imperfectus vt dicatur. 130.1.f
Intelligere se Deum & per seipsum est de fide. 151.1.f. quod & probatur rationibus. ibid.2.a
Intelligere Dei est idem cum eius substantia. 152.1.a
Intellectus diuinus non habet rationem potentia generalia, nisi in eo, qui illum habet a se. 499.2.a
Intellectus speculatiuus se habet ad rem intellectam tamquam mensuratum ad mensuram. 245.1.f
Intellectus practicus est mensura eorum quæ arte fiunt: potest tamen dici mensuratum. ibid.2.b
Intellectus a solo iudicio cur verus aut falsus dicatur. 248.1.c
Intelligere, sentire & velle quid sint apud Scotum 376.2.f
B b b b Intelligere

Intelligere est vera actio. 378.1.b
 Intelligere essentiale Patris & dicere, vt differunt. ibid.2.b
 Intelligere est, intelligentem exprimere in se vitaliter imagi-
 nem obiecti quod cognoscit. 381.1.c.d
 Intellectus quomodo à D. Augustino memoria secunda
 nominetur. 385.1.a
 Intelligere diuinum essentiale, cur neque integram ratio-
 nem imaginis, neque Verbi forciatur. 387.2.c
 Intelligere Patris non est productio Verbi, sed relatio quæ
 intelligere præsupponit. 388.1.c
 Intelligere & velle essentialiter non sunt in Patre & Filio
 ipsæmet productiones actiuæ. 394.2.a.b
 Intelligere est quid absolutum: dicere autem est quid rela-
 tium. 395.1.d
 Intelligere quod est quid absolutum non est ipsa produ-
 ctio filij, sed dicere quod quid respectiuum. 395.1.f
 Intelligere non sumitur notionaliter in diuinis sed essen-
 tialiter. 473.1.b
 Intellectus & voluntas comparatione intellectiois & vo-
 litionis non dicuntur potentie nisi secundum nostrum intel-
 ligendi morem. 496.1.b.c
 Intelligere Angeli non est ipsius substantia & essentia, sed
 quid ab ea distinctum. 563.1.c
 Intelligere Angeli non est esse Angeli. 563.2.b
 Intellectus agens & passionis quid efficiant. ibid.1.c
 Intellectus agens fuit in Christo licet species omnium re-
 rum per scientiam infusam acceperit. 564.1.f. & cur. 565.1.a
 Intellectus agens & possibilis non sunt in Angelis, si Angeli
 species rerum infusam in sua creatione habuerunt, vt vult D.
 Thomas. 564.1.c
 Intellectus agens cur non sit in angelis cum sit in homine.
 ibid.2.c
 Intellectus quomodo se ipse actu intelligat. 569.1.c
 Intellectus concurrat efficienter tamquam pars cause ad
 intellectioem, non solum passiuè. 579.1.c. & in eo D. Tho-
 mas à calumnia Scoti defenditur. ibid.1.f.2.a

Ioannes.

Ioannes Apostolus fuerit à Christo plus aliis dilectus.
 273.2.b.

Iob.

Iob prophetis omnibus antiquior quam præclarè de mor-
 tuorum resurrectione, & Christi natiuitate sit vaticinatus.
 361.1.f. & 362.2.a.
 Iobi temporibus Christus redemptor per communicatio-
 nem idiomatum viuerebat. 363.1.f

Isaï.

Iudæorum obduratio oculis. 728.1.b
 Iudæi peccarunt non credendo in Christum tot signis ma-
 nifestatum. ibid.1.c

Iudicijs.

Iudicia Dei quàm sint formidanda ex casu Luciferi appa-
 ret. 628.2.a
 Iudicium generale & fatum simul esse non possunt. 163.2.f

Iustificatio, Iustificare, Iustificatus.

Iustificatio in adultis requirit assensum supernaturalem.
 3.2.d. Iustificatioem Deus exegit in omni lege assensum su-
 pernaturalem harum duarum propositionum, & quod Deus sit,
 & quod inquirentibus se remunerator sit. 3.2.f
 Iustificatiois initium in adultis est à Deo, sed accedere de-
 bet consensus liberi arbitrij. 723.1.b. non te iustificat sine te
 qui fecit te sine te, fecit nescientem, iustificat volentem. 725.2.a
 Iustificatus nullus potest Dei mandata seruare diu sine gra-
 tia. 738.2.f
 Iustificatur nemo nisi præuio bono vsu liberi arbitrij ele-
 uato ad supernaturale esse per gratiam præuenientem. 741.2.f
 Iustificatiois actus quomodo sint à tribus causis, à generali
 Dei concursu, gratia præueniente, & libero arbitrio. 775.2.e.f
 Iustificatiois actus an Deus possit cum solo generali con-
 cursu sine præueniente gratia excitare. 776.1.b.c
 Iustificatiois initium est à gratia præueniente. 776.2.c
 Iustificatiois doctrina dilucidius in Concilio Tridentino,
 quàm in quocumque alio tradita est. 778.1.c
 Iustificatiois exordium ita est à gratia præueniente vt li-
 beri etiam arbitrij dispositionem exigat, per gratiam adiuuan-
 tem. 778.2.b.c
 in Iustificatioe habitus supernaturalium virtutum Deus
 infundit. 779.1.a
 Iustificatio qua ratione à Deo suauiter fiat. ibid.2.b
 Iustificari homo potest in quocumque temporis momento,
 sufficit si gratia præueniens tempore antecedit iustificatio-
 nem. 781.2.c

Iustificatio variae acceptioes.
 Iustificatio impij est, translatio à statu leuatis eius in ius-
 tum gratia & adoptionis filiorum Dei per Iesum Christum. 794.1.a
 alia definitio que non est Iustificatiois in vniuersum. ibid.1.b
 Iustificatio non est sola remissio peccatorum sed iustifi-
 catio ac renouatio per gratiam ac dona. ibid.1.c
 eius cause quot & quæ. ibid.1.d
 Iustificatio vt actionem significat qua Deus nos efficienter
 iustos facit quid sit, & vt significat causalitatem cause forma-
 lis, quid. ibid.2.a
 Iustificatioem esse per solam fidem, quomodo Concilium
 negat. 795.1.c
 Iustificari hominem per fidem & gratis quomodo Paulus
 dixerit. 796.1.a
 Iustificatiois exordium, & salutis initium & fundamen-
 tum diuersa sunt. 796.1.b
 Iustificatio summe possit pro præuio dispositionibus super-
 naturalibus credendi, & penitendi, quibus adultus dispo-
 nitur. 796.1.f.2.a. hoc negatur. ibid.2.b
 ad Iustificatioem vltima dispositio non fit ab habitu caritatis
 sed ab auxilijs præuio gratia præuenientis. 797.1.a
Vide Gratia, Liberum arbitrium, Auxilium.

*Iustitia, Iustus, Iustitia Dei, Iustitia
 originalis.*

Iustitia distributiua in Deo est, sed non commutatio. 273.2.f
 Iustitia commutatioem in Deo esse quibuscumque argumentis
 probatur, & Doctorum de eare sententia probatur. 274.2.b
 Iustitia in commutatioem & distributiua diuiditur tam-
 quam in partes subiectas & quid sit harum vtraque. 274.2.a
 Iustitia commutatioem cernitur in reipub. ratione partiu
 eius, cui aliquid deberur. ibid.2.a
 ad Iustitiam commutatioem pertinet compensari merita
 laboribus pro reipub. sumptis æqualia. ibid.2.d. hoc fufius de-
 claratur. ibid.1.f
 Iustitia ministri iure iustitiæ commutatioem quid prætare
 reneantur. 275.2.a
 Iustitia vindictiua quomodo sit pars commutatioem, &
 quomodo non. ibid.1.c.d
 Iustitiam commutatioem iudex ius dicens duobus modis
 exercet. ibid.2.d
 Iustitiam vindictiuaem dum penas pro peccatis indige-
 reus propriissimè exercet. 275.1.c
 Iustitiam commutatioem iudex dum penam tali delicto
 debitam infligit, exercet, & vindictiuaem cum cooperatur ad
 vindicandam partem læsam. ibid.1.a
 ad Iustitiam vindictiuaem qualis proportio Arithmetica
 requiritur. ibid.1.b
 Iustitiæ vindictiuae & commutatioem modus quo peccato in
 Christi morte pro delictis nostris interuenit. ibid.1.c.d
 Iustitia commutatioem perfectissima non intercessit. ibid.2.c
 Iustitia diuina magis habet rationem commutatioem quam
 distributiua. 276.2.c
 Iustitiam commutatioem in Deo D. Thomas ideo non po-
 suit, quia nulli est ex obligatione debitor. ibid.2.d
 Iustitia diuina veritas quare dicatur. ibid.1.f
 Iustitia in iustificatione impij quomodo certatur & in
 damnatione misericordiarum. 277.1.f
 Iusti plurimi vita subtrahuntur ne in peccata incidant, quibus
 damnentur, alij viuere permittuntur & damnantur. 300.1.b
 Iusti vnius orationes in medium salutis alterius quomodo
 Deus ordinet. 311.2.c
 Iustitia originalis quid sit ex Scoti sententia. 694.c
 Iustitia originalis in quo homo conditus fuit gratiam in-
 cludebat. 697.2.c
 Iustitia originalis ex sententia D. Thomæ & veritate que
 & quanta includebat. ibid.1.b
 Iustitia originalis est, habitus qui primis parentibus infusus
 erat, & in eis natura propagatione derivandus in posteros.
 ibid.2.c
 Iustitia originalis non erat sola gratia gratum faciens, sed
 dona etiam præterea multa complectebatur. 717.2.d
 Iustitia originalis habuit subiectum substantiam animam.
 ibid.1.c
 Iustitia originalis præter alia dona, nullum donum inclu-
 debat ex parte voluntatis. ibid.2.b
 Iustitiæ originalis habitus in vitroque appetitu relictus
 quales sunt. 699.1.f.2.a
 Iustitia originalis qualiter effrazatos motus compellebat.
 699.2.f
 Iustitia originalis pro quo frequenter vsurpetur. 700.1.a
 Iustitia originalis frequenter vsurparur pro dono quod
 parem sententem compellebat, hominè que promptum
 reddebat ad ductum rationis sequendum, seruandamque
 integram naturæ legem. 699.1.b
 Iustitia originalis non manet in primis parentibus, sed
 fides & spes manent. ibid.1.c
 Iustitia

MOLLINA
 IUSTITIA
 D. VI
 4

Index rerum.

Iustitia originalis vnde dicta & eius effectus. 713.2.c
Iustitia originalis, solum collebat defectus naturæ innatos, & quodammodo inter naturalia dona computatur. 714.2.d.c
Iustitia originalis præcisè considerata, non est accomodata ad finem supernaturalem. 718.1.f
Iustum non impediunt à vitæ æternæ peccata venialia, & impium non iuant bona aliqua ab ipso facta. 718.1.a
Iustum te Deus facit, & tu te facis iustum, & meliorem quam Deus fecit. 715.2.c
Iustus qua ratione de suis bonis actibus gloriari possit. 731.2.f
Iustus tamen non expedit facere. ibid.2.f
Iustus indiget æquè auxiliis gratiæ, vt à peccatis abstineat, ac impius. 754.1.c
Iustitia qua formaliter iusti sumus est, habitualis caritas & gratia. 794.2.b
Iustitia sola quam iubet ferre immaculatam ante tribunal Christi, est habitualis caritas, & gratia. 796.1.a
Iustitia per quodcumque lethale peccatum perditur. ib.

Vide Gratia, Iustificatio.

L

Lacus.

Lacus & paludes vnde sint. 680.1.f

Lamie.

Lamie exanimis aliquo in loco manentes multa se loca percurrit arbitrantur. 646.1.b.c

Lex.

Lex verus multo dignior maiestate Dei erit, si in sensu spirituali, quam si in literali explicetur. 34.1.b
Legum in Deo duplex genus, quædam quas decens est Deum ipsum seruare, quædam à Deo causis secundis præscriptæ. 250.2.d.e
Leges ac præcepta, quibus alios moderamur ac monemus, adus imperiaque sunt intellectus. 289.2.f
Leges ordinarias quibus dona gratiæ conferret ita Deus statuit, vt arbitrio suum locum relinquere. 725.2.b

Libet vitæ.

Libet vitæ Christus appellari solet. 349.2.d.c
Libet vitæ dicitur, diuinus intellectus quatenus scientia visionis completitur omnes, qui æternam vitam assequuntur. 349.1.d
Libet vitæ in quo à prædestinatione differat. ibid.1.e.f
Libet vitæ duobus modis accipitur, primo vt solos continet prædestinatos: secundo, vt continet iustos non prædestinatos. ibid.2.c.d.d. de Libro vitæ deleri quis potest etiam si Deus non mutet consilium. ibid.2.e
Libet vitæ aliæ acceptiones. ibid.2.e
Libet vitæ cur non mortis etiam appelletur. 350.1.a.b.
de Libro vitæ deleri optare licet, vt multi in eo scribantur. 350.1.b.

Libetum arbitrium Dei, nostrum, Libertas.

Libetum arbitrium in Deo esse demonstratur. 45.1.a.
Libetum arbitrium ne peccet, sine visione diuinæ essentia solidari non potest. 113.2.c.
Libetum arbitrij maior conatus conducit ad incrementum meriti. 116.2.f.
Libetatem arbitrij sustulerunt in primis Mathematici, & alij iudicariæ facultati dediti. 160.2.c.
Libetate arbitrij quomodo Manichæi inficiati sint. 161.2.a.
Libetum arbitrij viribus plus æquo tribuentes pelagianis, in contrarium Manichæi errorem inciderunt. 161.2.d.
Libetum arbitrium alij negauerunt, eo quod gratiæ Dei aduersus Libetum arbitrium quomodo Lutherus errauerit, ibid.2.f.
Eius error non modò cum Theologia, sed cum Philosophia pugnat. 163.1.a.
Libetatem arbitrij quam absurdè Melanchthou negauerit, sed postea resipuerit. 163.1.c
Caluinus eundem errorem sequitur, ibid.1.e
Libetas duobus modis sumitur, vno vt opponitur seruituti, altere vt venit à verbo libet, & hæc etiam duplex est, altera que opponitur coactioni, altera que opponitur necessitati. 163.1.f.1.a.b.
Libetas à coactione non est satis, vt quis libetum arbitrium habere dicatur. ibid.
Libetate à necessitate, illud agens libetum dicitur, quod

Molina in D. Thom.

postis omnibus requisitis ad agendum potest agere & non agere. ibid.2.c

Libetum arbitrium est voluntas, in qua formaliter libetas explicata præuio iudicio rationis est. ibid.2.d

Libetas quo ad exercitium, & quoad speciem actus qua sit. ibid.1.c

Libetatis tres acceptiones. 163.1.f

Libetas quoad exercitium & quoad speciem actus quid, 163.2.f

Libetas arbitrij demonstratur rationibus naturalibus, quarum I. est ipsa experientia. 164.1.a

hanc qui negant, cruciantibus ad eam confitentem cogendi sunt. ibid.1.c

II. ratio est, quòd hic error manifestam in Deum blasphemiam continet. ibid.1.d.c

III. contradictionem implicat opus non emanans à libero arbitrio peccatum nuncupare. ibid.2.b

III. h. non est libetas arbitrij, Christus mendacij argendus est. ibid.2.d

V. ab auctoritate prælatorum quorumcumque Philosophorum, qui hanc auctore conati sunt. ibid.2.f

II. ad eam stabilendam Sacra Scriptura auctoritates proferuntur. 165. per totum.

Libetas arbitrij naturalis & per peccatò nò est sublata ib.1.e

Libetum arbitrium ex optione & electione, quæ hominibus conceduntur, manifestatur. ibid.1.f

III. ad illud stabilendum definitiones Ecclesiæ adducuntur. 166.1.c.d.e

III. vnanimi Patrum consensu, hæc veritas confirmatur, quorum I. est Clemens Romanus. ibid.1.f

II. est Dionysius Areopagita. ibid.2.c

III. Iustinus Martyr. ibid.2.c.d

III. Irenæus. 167.1.b

V. Clemens Alexandrinus. ibid.2.c

VI. Tertullianus. ibid.2.d

Libetum arbitrium est id maximè, per quod ad Dei imaginem conditi sumus. 167.2.a

VII. est Origenes. ibid.1.b

VIII. est Cyprianus. ibid.2.f

IX. Athanasius. 168.1.a

X. Hilarius. ibid.1.b

XI. est Gregorius Nyssenus. ibid.1.c

XII. Basilus. ibid.1.f

XIII. Damascenus. ibid.2.a

XIII. Epiphanius. ibid.2.c

XV. Chrysostomus. 169.1.b

XVI. Ambrosius, seu potiùs Prosper. ibid.2.a

XVII. est Hieronymus, cuius multa testimonia proferuntur. ibid.2.c

XVIII. est Augustinus, de quo longè plura. 170.1.c

XIX. Cyrillus Alexandrinus. 171.1.e

XX. Gregorius Magnus. ibid.1.f

XXI. Anselmus. 171.2.a

XXII. Bernardus. ibid.2.b

Libetum arbitrium ad bonum, quod ad vitam æternam conducit, non sufficit sine gratia. 170.2.a

Libetum arbitrium non tollitur, quia iuuatur, sed ideo iuuatur, quia non tollitur. ibid.2.b

Libetum arbitrium non cooperari ad suos effectus, est error in fide. 173.2.b

Libetum arbitrium Deus non applicat, vt influat in actionem peccati, sed permittit solum. 178.2.a

Libetum arbitrium sine præuia motione Dei, elicere potest consensum in concubitu, cum ea, quæ non est vxor, & cum ea, quæ sit. 178.2.f. 179.1.a. libetum arbitrium vt bene moraliter operetur, non indiget præmotione & explicatione per concursum præuio generalem. 179.1.b

Libetum arbitrium etiam à Deo motum, potest non sequi, & repugnare gratiæ præuienti. 188.1.c. libetas in nobis maneret, etiam si Deus ageret ex necessitate naturæ. 188.2.f

Libetatis vestigium in brutis, non libetas quæ in pueris & amentibus inest, admittenda est. 189.2.f

Libetatis vestigium non est in brutis, vt si ab appetitu incitentur, possint non moueri. 190.1.a

Libetas ad lethalem culpam, & meritum necessaria, qualem cognitionem intellectus requirat. ibid.1.d

ad Libetatis vestigium qualis cognitio sit necessaria. ib.2.a

Libetas, vel libetatis vestigium, ex parte appetitus, quando adesse monstratur. ibid.1.c

Libetas arbitrij tolleretur, si quis asserat, res priùs in æternitate, quam in tempore existere. 198.1.f. quod probatur. ib.2.a

Libetum arbitrium non determinatum fuit priùs à voluntate diuina, sed relictum indifferens ad operandum, vel non. 201.2.b. Libetatem arbitrij & contingentia futurorum, qua ratione quidam alij concilient. 203.1.e.f. & cum prædestinatione & reprobatione. ibid.2.c

Libetatem cum præsentia Dei, alij alia ratione conciliant. 204.1.d. eorum opinio reprobatur. 204.2.f. & 205.1.a

Liberum arbitrium creatum non idē efficiet hoc, vel illud, quia Deus hoc præcūit, sed idē Deus præcūit, quia ita liberē futurum erat. 208.2.a
 Libertas arbitrii qua ratione cum diuina præscientia conciliatur. *ibid.* 2.2. & iterum. 212.2.b
 Libertas contradictionis necessaria est ad meritum, & quæ illa sit. 223.2.b
 Libertatem non defendit sensus compositus & diuisus in libero arbitrio, sed in Deo, iuxta eos, qui præfinitiones statuunt. 224.1.c
 Libertas arbitrii quando per sensum compositum & diuisum saluatur. *ibid.* 1.d
 Libertatem arbitrii conciliari cum præscientia Dei, Caietanus ignorans non est sequendus. 224.2.b
 Libertatem cum præscientia conciliandus modus per mediam scientiam probatur. *ibid.* 2.c
 Libertas contrarietatis, quæ est ad consentiendum, & contradictionis est in homine. 226.1.b
 Liberum arbitrium à gratia præueniente motum, posse elicere consensum, vel non, & dissentire probatur. 227.1.c
 sine Libertate contradictionis aut contrarietatis, nullum meritum, nec moralis actio, bona esse possunt. 229.1.d
 Liberi arbitrii facultas angelo & homini collata, est indeterminata ad vnum. 265.2.b
 Liberum arbitrium est in Deo, non comparatione suæ bonitatis, sed aliarum rerum. 271.2.c
 Liberi arbitrii bonus vsus quatenus effectus est prædeterminationis non habet aliam causam quam Deum. 317.2.f
 Liberi arbitrii bonus vsus supernaturalis, qua ratione includatur in effectu prædeterminationis. 317.1.d.e
 est id quod Deus exigit, vt homo ad suam salutem cooperetur. *ibid.* 1.e
 ab arbitrio creato nihil ad prædeterminationem pertinens emanat, quod non sit à Deo, & è contrario totalitate effectus. *ibid.* 1.c
 ab arbitrio quicquid boni emanat, quomodo ad Deum referatur. *ibid.* 2.d
 Liberi arbitrii bonus vsus simul est donum Dei, & meritum nostrum. 318.1.f
 Liberi arbitrii boni vsus, singulæ partes & à Deo, & à nobis tanquam à parte vnius integræ causæ pendunt. *ibid.* 2.a
 Liberi arbitrii boni vsus singulæ partes sunt à Deo, & à nobis totæ totalitate effectus. *ibid.* 2.b
 Liberi arbitrii totus bonus vsus & singulæ eius partes effectus sunt prædeterminationis. *ibid.* 2.c
 Liberi arbitrii bonus vsus singulæ partes, vt præcisè ab arbitrio emanant, non sunt prædeterminationis effectus. *ibid.* 2.e
 Liberi arbitrii bonus vsus quomodo effectus prædeterminationis dici possit. 319.1.b
 Liberi arbitrii, bono vsu quæ conueniant propter influxum arbitrio proprium. *ibid.* 2.e
 Libertas arbitrii scilicet manet non prædeterminatis ad salutem consequendam, & prædeterminatis ad eandem amittendam. 325.2.d.e
 Libertas arbitrii non magis tollitur per præscientiam, quam si nulla esset in Deo. 325.2.d
 Liberum interdum sumitur pro spontaneo, & interdum pro eo quod est à libero arbitrio. 490.1.f
 Libertas in Deo non ex pluralitate personarum, sed ex essentia ipsius ortum habet. 528.2.d.e
 Liberum arbitrium ad malum sufficit, ad bonum autem supernaturale nihil est, nisi adiuuetur ab omnipotenti bono. 716.1.f
 Liberum arbitrium per se sufficit ad peragenda bona præsentis vitæ sine speciali Dei auxilio. 717.2.c
 Liberum arbitrium sine speciali auxilio aut dono supernaturali Dei, nihil potest efficere nisi supernaturali accommodatum. 718.1.b.c
 Liberum arbitrium qui negauerit Catholicus non est, & sine Deo illud nihil posse facere dicens Catholicus est. 719.2.a
 Liberi arbitrii nostri nullus actus est ad iustificationem necessarius, nullaque illius ratio formalis, quæ non sit supernaturaliter præcipuè à Deo. 732.2.a
 hi tamen actus efficienter emanant à libero arbitrio. *ib.* 2.c
 Liberi arbitrii consensus Deo vocanti quid sit. *ibid.* 2.f
 Liberi arbitrii actus, sunt à Deo & ab ipso totaliter totalitate effectus. 733.1.a.b
 Liberum nostrum arbitrium, cum solo Dei concursu generali elicere posse attritionis & contritionis actum naturalem Scholastici sentiunt. 733.2.f
 contraria sententia est recentiorum quæ explicatur. 735.1.d.e
 Liberum nostrum arbitrium, ex peccato attenuatum manet. 738.2.b
 quod quomodo sit intelligendum explicatur. 738.2.c
 Libertas est in arbitrio nostro, ad singulos supernaturales actus, & ab illo pendet. 743.1.b.c
 in Libero arbitrio est positum mediante gratia augmentum

gratiæ meriti & gloriæ, & perseverare, vel ab ea decidere. 743.1.f
 Libertas arbitrii à calumniis Lutheri vengitur. 743.1.d
 Libertatem non manere in quocumque casu adhaerere visus est Gregorius. 749.1.c
 defenditur. 749.1.c
 Liberum arbitrium ad quid sufficiat vel non ex Vega. *ib.* 2.d
 Libertatem manere, contra quacumque grati tentationem solo generali Dei concursu ad consentiendum, vel non adhaerere D. Thomas & alij. 750.1.d
 Liberum arbitrium suis viribus relictum incidere potest, in omne genus peccati ut verè peccato consentiat. 751.1.d
 Liberum arbitrium peccato Adæ non perit. *ibid.* 1.f
 Liberum arbitrium non tolli quacumque grati tentatione que rationes probent. 751.1.d
 contraria sententia quibus rationibus fulciatur. 751.1.d
 Respondetur his rationibus. *ibid.* 1.f
 vtraque sententia auctori qua ratione non sit improbabilis. 756.1.d
 posterioris sententiæ rationibus auctor responderet. 756.1.f
 per Liberum arbitrium nemo in hac vita colligitur scire potest quod potest diuinitè. 760.2.a
 Libertate arbitrii salua homo vt à Deo in vitam æternam efformetur, merito luto in manu figuli comparatur. *ibid.* 2.c.f
 Liberum arbitrium tantum ad peccandum vult, & libere arbitrio male utens homo est se perdidit & ipsum. Hæc quem sensum habeant apud Augustinum. 761.2.a.b
 Liberum arbitrium quod per peccatum homo amittit, est illa libertas quam ex donis supernaturalibus habebat ad operandum ea, quibus vitam æternam mereatur. 761.2.a.b
 Liberum arbitrium non perit per peccatum teste Augustino. *ibid.* 1.b
 Liberum arbitrium vnde dictum sit. *ibid.* 1.c
 Liberum arbitrium per peccatum quomodo sublatum sit, quomodo remaneat. *ibid.* 2.a.b
 Libertatem quam nanciscatur ex gratia, & quam ex se habeat liberum arbitrium. 761.2.a
 Liberum arbitrium non euacuatur per gratiam, sed statuuntur. *ibid.* 1.b
 Liberum arbitrium facultas est indeterminata ad vnum determinans concursum generale ad varias species actus. 771.1.c
 Liberum arbitrium quomodo cum his particularibus auxiliis consentiat, quæ non sunt gratiæ auxilia. 771.1.b
 Libertas arbitrii per concursum Dei ad actus supernaturales non tollitur. 777.2.a.b
 Liberi arbitrii nostri consensus gratiæ præuenientis, est comparatio illius cum gratia ad actus supernaturales. 779.1.d
 Liberi arbitrii hic consensus & actus contritionis, vna & eadem numero actio sunt. 779.1.b
 Liberi arbitrii hic consensus, nihil in re est quod non sit supernaturalis, & quod non simul à Deo emanet. *ibid.* 1.d
 Liberi arbitrii hunc consensum ei qui dixerit naturalem dicitur anathema, & rufus ei, qui non dixerit eum in eodem positum esse perferat. *ibid.* 2.c
 Liberum arbitrium quod ad iustificationem cooperari in Conc. Trid. statuitur non ad solam præuenientem gratiam pertinet. 181.1.f
Vide Gratia concursus, Auxilia, Prædeterminatio, & multa huiusmodi.
Lignum scientiæ, lignum vitæ.
 Lignum scientiæ vnde nomen accepit. 701.1.a
 Ligni vitæ est instaurabatur integrè vis nutritiua. 701.1.a
 Ligni eius præstantia. 701.1.a
 Lignum vitæ vitam in longum tempus post lapsum, sed non æternam potuisse præstare quidam putant. 701.1.b
 in æternum in statu naturæ corruptæ cum præstare potuisset, nisi corruptio aliunde proueniret. 701.1.c
Lingua.
 Lingua Hebræica Deus auctor & inspirator. 671.1.f
 Lingua, quæ in die pentecostes super Apostolos apparuerunt, quales fuerunt. 531.1.b
Locus, Locus Dei.
 in Loco esse latissime sumptum, diuiditur in esse in loco definitiue, & sine vlla definitione ac mensura, & quid sit esse in loco modo vtroque. 547.1.c
 in Loco esse definitiue aliquid duobus modis dicitur. 547.1.d
 in Loco esse definitiue iterum subdividitur. *ibid.* 1.d
 in Loco esse per cõmensurationem rufus diuiditur. 547.1.d
 in Loco substantia corporea est modo diuerso à substantia incorporata. 550.2.c
 in Loco sunt substantiæ corporeæ per suam existentiam in loco seu per suum vbi. 554.1.c
 Locus pro spatio communis est rebus omnibus. 554.1.c
 Locus

MOLLINA
 D. VI
 4

Index rerum.

Locus pro spatio est, *capacitas seu non repugnancia capiendi*
aliquid corpus si producatur. ibid. 1.d
hic Locus est infinitus. ibid. 1.e
hic Locus curus habetur ratio in predicamento ubi, & in
approximatione quae est ad actiorem necessaria. ibi. 1.f
in Loco esse quod predicamentum ubi constituit quomo-
do diuidendum. 552.2.b
in Loco Deus est repletus, corpora circumscriptiue, Ange-
li definitiue. 628.1.c

Loqui, Locutio.

Locutio Angelorum vt à nonnullis explicetur. 637.1.d
de Loquutione angelorum D. Thomae sententia vt sit pro-
babilis. 639.1.d.e
Locutiones & illuminationes angelorum per signa exter-
na fiunt. 587.1.f
Loqui inter se Angelos manifestum est. 637.1.b

Lucifer.

Lucifer similitudinem Dei quomodo expetierit. 615.2.b
Lucifer peccauit vel appetendo suam beatitudinem natu-
ralem tamquam victimam, vel appetendo supernaturalem ex
suis viribus, & quid horum potius ex D. Thoma. 616.1.c.f
Lucifer non fuit simpliciter primus Angelorum sed supre-
mus eorum qui praerant terrestri ordini. 88.2.f. & 39.1.a
Luciferum, vt dictum est, peccasse duobus modis potest in-
telligi. ibid. 2.c
Luciferi peccatum quale sit ex Scoto, & Gabriele. 616.1.c.f
impugnatur eorum opinio. ibid. 2.b.c
Lucifer voluntate conditionata, vt potuerit diuinam aequa-
litate appetere, & in eo peccare. 617.2.c
Lucifer post primum peccatum noluit esse Deum, & se esse
qualis est Deus voluit voluntate conditionata. 617.2.c
Luciferi peccatum fuit praesumptio quasi aliis posse pra-
esse praesumpsit iuxta D. Bonauenturam. 618.1.b. Durandus
existimat fuisse transgressionem alicuius praeccepti positui.
618.1.d
Luciferi peccatum fuisse ex occasione reuelationis Christi
incarnationis, Christique adorandi propositione quidam re-
centiores arbitrantur. ibid. 1.f
Lucifer affectauit vniorem hypostaticam. ibid. 2.a. aucto-
res huius sententiae. ibid. 2.c. Bernardus quid de ea re sentiat.
ibid. 2.f. quomodo probeatur haec sententia. 619.1.c
Lucifer appetendo vniorem hypostaticam suam destru-
tionem potuit appetere. ibid. 1.c.d
Luciferi peccatum potuit esse malum moraliter, vnde pec-
cauit ex parte rei. 620.1.a
Luciferi primum peccatum fuit superbia: contrarium non
est turba in fide. 620.1.d
Luciferi primum peccatum non videtur fuisse ex inaduer-
tentia. ibid. 1.c
Luciferi peccatum non fuit appetitus beatitudinis natu-
ralis tamquam vltimi finis supernaturalis ex se. ibid. 2.f
Luciferi peccatum fuit superbia, qua de sua pulchritudine
intumescens propria auctoritate dominatum supra omnes
creaturas appetiuit contra Dei ordinationem. 621.1.c.f
inde odium Dei sequutum, & inuidia contra omnes crea-
turas, & maxime homines. ibid.
Luciferi & sociorum Angelorum peccatum quale fuerit.
621.2.c.f
Lucifero reuelationem incarnationis occasionem fuisse
peccati non est importabile. 622.1.a. hoc tamen minus con-
stat. ibid. 1.b.c
Lucifer ante lapsum primi parentis peccauit, & alij item
angeli mali. 626.1.c
Luciferi peccatum praecessit tempore peccata aliorum an-
gelorum. ibid. 2.d
Lucifer commisit peccata, quae neque per vnum instans,
neque simul, videtur perpetrasset. 627.1.a
Lucifer primus angelorum fuit, licet contrarium sentiens
damnandum non sit. ibid. 2.c
Lucifer est Cherub positus quam Seraph, sit dictus. 628.1.a
Lucifer fuit supremus angelorum in naturalibus solum ne-
gatiue. ibid. 1.e
Luciferum etiam si sit supremus angelorum, non est incon-
ueniens esse in inferno. ibid. 2.a

Vide Diabolus, Damm.

Lumen Gloriae, Lumen.

Lumen gloriae ex Diuo Thoma adstruitur. 106.1.b. eius
ratio, qua id ponit, adstruitur. ibid. 1.f
Lumen gloriae tamquam habitum aut qualiteretam requisi-
tam, ad visionem diuinam essentiae, qui negent. ibid. 2.a. & qui-
bus rationibus. ibid. 2.b

Lumen gloriae ad eliciendam visionem beatificam, efficien-
ter concurrere Nominales negant. 107.1.b.c
Lumen gloriae admittendum est, tamquam habitus aut
qualitas omnino necessaria ad visionem beatificam. 107.2.d
Lumen gloriae qui negat, non esset de heresi damnandus.
108.1.c. illud tamen iuxta Diuum Thomam adstruens, confir-
mantius dicit Ecclesiae definitioni, & proinde illud negare est
temerarium. ibid. 1.e

Lumen gloriae efficien-ter concurrat ad visionem beatificam,
108.2.b
Lumen gloriae in quo non sit similis habitibus naturalibus:
ibid. 2.c

Lumen gloriae duobus modis infundi potest, permanenter,
& in habitu. 109.1.a

Lumini est naturale elicere visionem, non tamen intelle-
ctui. 110.2.a.b

Lumen gloriae concedendum est, propter excessum obiecti
supra potentiam. 111.1.a

Lumen gloriae alicui rei creatae, diuina potentia possit
esse connaturale. 111.1.f. 2.a

Lumen gloriae est participatio quadam natura diuina, quae res
creatae Deiformis efficiuntur. ibid. 2.a.b

Lumen gloriae licet consonum sit Scripturis, non posse esse
connaturale rei creatae, ratio tamen, qua id probatur, non
conuincit. ibid. 2.c.d

Luminis gloriae plus participat, qui plus caritatis in via ha-
buerit. 115.1.c. & qui plus meritorum habuerit. ibid. 1.d

Lumen minus sufficit, ubi maior est potentia. 117.1.c

Luminis gloriae additio non semper facit, vt plura videan-
tur. 119.1.c. cuius rei ratio redditur. ibid. 1.d

Luminis gloriae parua additio facit, vt videantur multo plu-
ra in Verbo, quam antea videbantur. ibid. b

Lumen gloriae suae, in transitu, siue per modum habitus
communicetur, intellectum Beati a phantasmatibus independen-
tem facit. 123.2.c

Lumen naturale licet à Deo sit, & ad falsum non inclinet,
tamen facile errare in eius vtu possumus. 131.c

Lumen naturale est in homine ad cognoscendum quid
honestum, decens, & consentaneum rectae rationi sit.
722.1.f

Luminare.

Luminarium productio quare die quarta facta. 687.1.a

Luminaria non fuerunt condita primo die, vt quidam vo-
lunt. ibid. 1.b.c

Luna.

Luna non est luminare magnum in se, sed tantum respectu
nostri. 688.1.d

Lutherus, Lutheranus.

Lutherani quo pacto fidei mysterio gloriosissima Trinita-
ris habent. 430.1.c

Lutheranus, qui morrem subiret, ne mysterium gloriosissi-
mae Trinitatis negaret, aut ne a mysterio se pollueret, non esset
martyr. 755.1.c

Lutheri error omnes sanctos pares facientis B. Virginii in
sanctitate & meritis. 114.1.a

Lutherus omnem Scholasticam Theologiam exhibuit.
6.2.b

Lutherani qualiter liberum arbitrium in nobis esse velint.
163.2.b

Lutheri de libero arbitrio error. 163.2.f

Lutherus non horruit dicere, Deum in nobis sine nobis
concurrentibus operari peccata. 144.1.c

Lutheranorum de praedestinatione & reprobatione error,
294.1.b.c

Lux.

Lux prima die facta, non fuit lux Solis. 667.1.c.d. fuit se-
cundum quosdam, corpus lucidum quoddam. ibid. 1.d.e. fuit
lux immediate à Deo producta, secundum alios cepit discer-
rere ab Oriente in Occidentem, &c. ibid. 2.c.f. haec opinio pra-
batur. 668.1.a.b

Lux prima die à quo puncto coeperit diffundi. ibid. 2.b

Luca aliqua lucente in sphaeraculo puncto caeli est ortus,
occasus, meridies & media nox, comparatione diuersorum
locorum. ibid. 2.d.e

Lux ne aliqua in Oriente, vel Meridie, ortiri coeperit vana
quaestio est, nisi determinetur locus aliquis, puta Palaestina.
669.1.d.e

Lux prima mundi die producta est post duodecim horas à
creatione mundi. ibid. 1.d

Luce productio. 666.2.c

M.

Magnes.

Magnetis vis admirabilis qua punctum seu cardinem totius orbis respicit. 44. 2. a. illi hæc vis indita est, ut homines tum ad nauigandum, tum ad alios vsus dirigerentur. ibid. 2. b

Magi.

Magi Pharaonis Dæmonum artificio serpentes, ranas & reliquos effectus produxerunt. 644. 1. b

Mahometus.

Mahometi origo & errores circa Filij Dei diuinitatem. 360. 1. f. 1. a
 Mahometus potest testimoniis noui & veteris testamenti redargui. 370. 2. c
 Mahometus infans est, negans Christum à Iudæis crucifixum. 371. 1. c
 Mahometi de peccato Luciferi delirium. 619. 2. f

Malum.

Malum transcendentem bono oppositum est, priuatio entitatis atque perfectionis debita. 60. 2. a
 Malum est non ens, sed semper coniunctum cum aliquo bono, in quo veluti fundatum sit. ibid. 2. b
 Mala dicuntur priuata bonitate debita, & quæ ad illam disponunt. ibid. 2. b
 Malum morale consistit in priuatione conformitatis cum recta ratione, & lege per actum contrarium vel omissionem. 61. 1. b
 Malum apprehensum ut disconueniens est obiectum nolitionis. ibid. 1. f
 Mali culpæ causa homo dum libertate sua abutitur. 161. 2. c
 Mala Iudæ non prædestinavit Deus sed præciuit. 269. 1. a
 Malum sumitur latè, & fieri non potest, ut malum per se appetatur à Deo, vel à quocumque alio. 270. 2. c
 Malum per accidens quatenus coniunctum est cum aliquo bono terminare potest volitionem ratione boni, cui coniunctum est. 270. 2. e
 Malum culpæ neque hæc ratione Deus potest velle, sed permittere, malum autem pænæ Deus vult. ibid. 2. f
 Malum transcendens est, priuatio bonitatis debita in esse. 529. 2. a
 Malum transcendens non datur, quod non sit cum bono transcendente coniunctum. ibid. 2. b
 Malo transcendentem quod bonum opponatur. ibid. 2. c
 Malum transcendens bonum sibi oppositum non corrumpit efficienter, sed formaliter. 529. 1. e. f
 Malum culpæ, & malum pænæ explicantur. 530. 1. a
 Malum quod est defectus naturæ quid sit. ibid. 1. b
 Malum culpæ est maius malum quouis alio quod culpa non sit. 530. 1. a
 Mala omnia alia quam tumuis multiplicantur non æquari possunt malo culpæ. ibid. 1. e
 Mali causa materialis est bonum subiecti: formalis est ipsa malicia. ibi d. f
 Malum causam finalem non habet, nisi bonum interdum. ibid. 2. a
 Malum quæ non sunt culpæ quomodo in primam causam reducantur. ibid. 2. b. c
 Malum culpæ non in primam causam, sed in secundam liberam reducitur. ibid. 2. e
 Malum non habet causam per se, sed bonum per accidens est causa illius. ibid. 2. f
 ad Malum atque peccatum homo à Deo inclinari non potest. 761. 1. e
 Mala & peccata, Deus dicitur efficere non posituè sed negatiuè. 772. 2. d

Vide Peccatum.

Mandata.

Mandata Dei non sunt impossibilia. 746. 1. c

Manichei.

Manichei de rerum origine deliramenta. 515. 2. b. alij eius-

dem errores.

Manichei qua ratione libertatem arbitrij abolerent. 161. 2. a

Mare.

Mare totum continuum inter quas terre partes recipitur. 680. 1. b. c
 Mare totum cur in locum vnum à Scriptura congregatum esse dicatur. ibid. 1. b
 Mare vnde falsum & quando. 680. 2. b. cur in tot sinu denotetur. ibid. 1. c
 Mare prouincias multas operit, quas inuenit inferiores. 681. 2. c
 Maris mediterranei longitudo & latitudo. 681. 2. e
 Mare non habere figuram globosam insulz ostendunt. ibidem 1. b
 Mare cui in tot sinus vbiq; diuisum. 680. 2. e
 Mare rubrum non esse terra eminentius, nunquam experientia compertum. 681. 2. d

Maria Virgo sanctissima.

Mariæ virgini & aliis in gratia confirmatis integrum fuit acus bonos non elicere, casumque auxilium, efficere. 234. 1. c
 Maria Virgo quomodo ab omni labe peccati, etiam venialis præseruata fuerit. ibid. 1. d
 Maria Virgo Christi meritis ad dignitatem tantam matris Dei preparata est. 341. 1. e
 Maria virgo nullum habuit iudicium falsum, nec deceptum fuit. 696. 2. b
 Mariæ Virginis proprium incorrupta virginitate patere. 706. 1. c. f
 Mariæ matris Christi anima cur singularibus Dei donis ornata fuerit. 730. 1. e

Martyr, Martyrium.

Martyr non esset fidelis qui pro veritate Catholica mortem subiret, si in proposito peccandi persisteret, vel de peccato currentibus, dolere negligeret. 751. 1. e
 Martyr esset peccatorum fordibus infectus qui pro Deo mortem subiret, si virtuali vel formali suorum peccatorum penitentia duceretur. ibid. 1. f
 ad Martyrij rationem duo requiruntur, ut pro Deo mortem subeat, & ut sit in gratia. 751. 1. a

Materia prima, Materia celi.

Materia prima à Deo creata est. 520. 2. a
 Materia prima omnium substantiarum imperfectissimum habet esse ex se, sed à Deo per creationem. 520. 2. a
 Materiam rerum caducarum causa creatrix creatur, & esse in esse conseruat. 421. 1. b
 Materiam primam à suo effectore Deo suam habet peccalimen- existentiam. 520. 2. a
 Materia prima bona est bonitate propria. 601. 1. e
 Materia prima non produci potest nisi ex nihilo. 651. 1. e
 Materiam primam, Deo coeternam esse qui sententia Philosophi & hæretici. 516. 2. d
 Materia prima à Deo producta est, quod est dogma huius. ibid. 2. c. f. quod probatur. 517. 2. a
 Materia prima ut conseruetur pendet naturaliter à forma. 524. 2. c
 Materiam primam ut reproducatur in speciebus sacramentalibus. 524. 2. b
 Materiam primam informem solum à Deo, in principio creatam quidam asseruerunt. 681. 2. a
 Materiam informem à Græcis appellatam, ibi d. b. c. de Materia in principio condita variæ sententiæ. ibid. 2. a
 Materiam informem à Deo creatam esse reicitur. 669. 1. e
 Materiam celi diuersæ esse speciei à materia horum inferiorum quæ rationes probent. 664. 1. d. a
 Materiam celi qua ratione auctor dixerit alias esse distinetam à materia horum inferiorum. 664. 1. e
 Materiam celi qua rationes diuersam esse à materia horum inferiorum probant, diluuntur. ibid. 1. f. 1. b
 Materiam appetitum ad formam in communi cur non sit infra etiam quædam materię nunquam alia forma inueniuntur. 665. 1. d

Matrimonium.

Matrimonio iuncti sunt Adamus & Eva ante peccatum. 705. 2. f
 Matrimonij institutio, eiusque lex & alia ad id spectantia. 691. 2. a

Index rerum.

Matrimonium fuisse in statu innocentiae & copula. 701.2.a
 Matrimonio in statu innocentiae homines uterentur, solum
 cum generarent. 701.1.c
 Matrimonio in eo statu virginitas non praestitisset. ibi-
 dem 2.d

Melanchthon.

Melanchthonis error de libero arbitrio. 163.1.c

Memoria.

Memoriae vis in homine res diuinissima. 41.1.a

Mensis.

Mense Martio quae mirabiliter Deus sit operatus. 686.1.c

Mensura.

Mensura debet esse quid distinctum ab eo, cuius est men-
 sura. 78.1.a
 Mensura in vnoquoque genere dicitur quod est perfectissi-
 mum. ibid.1.b
 Mensura metiendo rem quam metitur, eam notam reddit.
 81.2.c

Mentiri.

Mentiri non potest Deus. 353.2.c

Meritum.

Meriti nomen actio habere non potest nisi sit à causa secun-
 da. 109.1.d
 Meritis respondere praemia & demeritis supplicia recta ra-
 tio dicitur. 114.1.f
 Merita nostra qua ratione ex iustitia valorem habeant.
 276.1.a
 Meritis aut demeritis quae numquam erunt, Deus non red-
 dit praemium aut poenam. 301.1.d
 Merita aut demerita quae numquam sunt futura nullius
 sunt merita aut demerita. ibid.1.f.2.a
 Merita simul sunt nostra propter liberum nostrum influ-
 xum, & dona Dei propter gratiam. 317.1.b
 Meritum esse non potest nisi à causa secunda, nec peccatum
 etiam. 353.1.d

Messias.

Messias futurus non erat homo purus, sed Deus & homo.
 364.1.c

Metalla.

Metalla & mineralia quando à Deo condita. 680.1.c

Metaphora.

Metaphora quid. 311.d.e
 in Metaphoris quis sensus literalis. 311.1.c

Michaël.

Michaël Angelus vnde nomen habuerit. 615.1.b
 Michaëlem spectare ad supremum chorum est probabile.
 642.1.d
 Michaël de Seraphinis vnus est. 648.1.b

Ministri.

Ministorum Euangelij qualitas quantum faciat ad infide-
 lium conversionem. 724.2.b
 Ministri Ecclesiae, quantum inueniunt ad contritionem pecca-
 torum & attentionem comparandam. 725.2.a

Miracula.

Miraculum proprie loquendo est, quod sit praeter ordinem
 & supra facultatem naturae. 644.1.f.2.a
 Miracula cur multum adiuuent conversionem ad fidem.
 780.1.b
 Miracula non possunt facere, propria virtute Angelum. 644.1.f
 Miracula sunt in confirmationem fidei. 644.2.a

Misericordia.

Misericordia & arumnae cur tot & tanta in hac vita sint. 45.1.c
 Misericordia creaturis tantum mente praeditis conuenit. 277.1.c

Misericordia.

Misericordia quoad affectum non est in Deo, quoad effe-
 ctum maxime omnium. 277.1.a.b
 Misericordia quomodo sumpta virtus sit, & in Deo forma-
 liter existat. ibid.1.d
 Misericordia aliqua est omnino liberans, aliqua est ex par-
 te subleuans, illa exercetur in beatis, haec in damnatis. ibi-
 dem 2.a
 Misericordia non est in Deo quoad affectum, sed tantum
 quoad effectum. 277.1.b
 Misereri quid sit apud Paulum. 346.1.d

Mitti, Missio.

Mitti conuenit alicui diuinæ personae. 510.1.c
 Missio duo importat, & quae illa sint. ibid.1.c.f
 Missio qua ratione diuinis personis conueniat. ibid.2.a
 Missio ratione termini temporalis est non aeterna. 510.2.c
 Missio duplex est, visibilis vna, inuisibilis altera. 511.1.c
 Missio inuisibilis fit per donum gratiae. ibid.1.d
 Mitti non conuenit omnibus diuinis personis, sed dari sic.
 512.1.a.b
 Mitti ad nos quomodo conueniat Filio, & Spiritui sancto,
 non Patri. 512.2.b
 Mitti inuisibiliter aliquam personam, absque aliquo dono
 implicat. ibid.2.c
 Missio visibilis filij cur requisierit, vt in vnitatem perso-
 nam naturam humanam assumeret, non autem Spiritus san-
 ctus. 513.1.b
 Missionis Spiritus sancti signa quae & cur data fuerint. ibi-
 dem 1.c
 Missionis Spiritus sancti signa suere res extra animam non
 similitudines imaginariae. ibid.1.e. flatus & nubes fuerunt vere
 res illae quae apparuerunt. ibid.2.a. neque fuerunt verae linguae,
 neque verus ignis. ibid.2.b
 Missionem proprie sumpta sola persona diuina mittitur ab
 ea, qua procedit. 514.1.c
 Missionem in propria persona quomodo mittatur. 514.2.b

Monarchia.

Monarchia potior est principatus, quam vbi plures sunt
 Domini. 89.1.b

Monachi.

Monachorum quorundam error. 164.1.c

Mors.

Mors illius qui natum volens suffocatus, non est volita à
 Deo, sed permessa. 285.1.c
 Mortes à grassatotibus Mare, & fluminum suffocationes,
 eum peccato coniunctae non sunt à Deo, nisi permittuntur.
 295.1.c
 Mors, cum potius vno tempore, quam alio contingit, effe-
 ctus est praedestinationis. 290.2.f
 Mors Christi fuit laboriosissima & difficillima, & tamen
 promptissima. 236.1.c

Motus.

Motus omnis ex parte materiae atque potentiae passivae, sic
 naturalis. 97.2.a
 Motus localis est, acquisitio successiva existentiae mobilis, in
 alia atque alia parte spae. 519.1.b
 Motus corporis in instanti, nullus esse potest, sicut motus
 Angeli. 560.1.b

Moses.

Mosē vidisse diuinam essentiam, licet improbabile non
 sit, probabilius tamen est, & constantius Sacris litteris, non
 vidisse. 142.1.d
 Mos factae fuerunt illustriores reuelationes, quam patribus
 antiquioribus, & prophetis. 150.1.c

Mundus.

in Mundo omnia & singula propter finem condita esse, qua
 ratione demonstrari possunt. 43.2.c
 Mundus hic vniuersus, domus instar conditus est, in qua ho-
 mo habiret, cuius terra, pavimentum, caelum, &c. 43.2.f
 Mundum à Deo conditum Plato asseruit, idque hominum
 causa. 45.1.a.b
 Mundi huius condendi quae causa Deo fuerit. 279.2.d
 Mundus

Index rerum.

Mundus à principio ita conditus est, qualem eum experimur. 279.1.f
Mundus est vnus tantum, & non plures, quod est de fide. 329.1.c
Mundus plures eiusdem speciei Deus condere potuit. 341.1.b
Mundi vniuersitas seu sphaera vltima, quomodo sit in loco. 348.1.b.c
Mundum esse conditum in instanti vno, & non sex diebus, qui dixerunt, redarguuntur. 694.1.a
Mundus cur à Deo conditus sit sex diebus, & non simul, sicut ipse potuit. 655.1.b.c
Mundum quæ rationes conditum esse in vno instanti, affirmant, diluuntur. ibid.2.c.d.e
Mundum non fuisse ab æterno, quomodo ex Mose probetur. 665.2.b
Mundus si totus inhabitetur, dari necesse est duos populos, in quorum altero est dies dominica, vnus & idem dies, & in altero feria secunda, seu dies ianæ. 671.2.b. Castellani & Lusitani quomodo hoc experiantur. ibid.2.c. Cuius rei vera ratio redditur. 672.1.d
Mundum conditum esse mense Septembri, qui tradant. 685.2.c. Alij & plures, verno tempore, in mense Martio. ibid.2.f. quod probatur. 686.1.b
Mundus post diem iudicij multo pulchrior quam nunc sit, est futurus. 687.1.f
Mundus conditus est die dominica. 688.2.c

Mutabile.

Mutabile aliud est per potentiam actiuam, quæ est in alio, & aliud per potentiam actiuam & passiuam, quæ est in se. 72.1.d
Mutabilia omnia sunt per potentiam, quæ est in alio, corpora inferiora per potentiam, quæ est in se, tam quoad substantiam, quam quoad accidentia: corpora cælestia quoad substantiam per se non sunt mutabilia, sed quoad accidens, sicut & substantiæ spirituales. ibid.1.f.2.a.b.c

N.

Nabuchodonosor.

Nabuchodonosor in bestiam quomodo sit mutatus. 647.1.c

Natura.

Natura illa, quæ non potest esse in multis, diuina potentia, non potest esse vniuersalis. 149.1.c
Naturæ opus quare dictum sit à Philosophis, opus intelligentiæ. 19.1.d
Natura finita vno modo communicatur, infinita duobus. 390.1.f
Natura singularis quare, us à supposito distinguitur, non subsistit, neque eius existentiæ est subsistentia. 421.2.f
Naturalia commensurationem non habent ad æternam felicitatem, & ab id, Deus exigit ab homine, & Angelo, media supernaturalia. 718.1.f.2.a
Naturæ humanæ quadruplex status. 719.1.b
Naturæ opus esse, opus intelligentiæ cur dicatur. 768.1.c

Naturalia.

Naturalia multi ex Christi meritis suam originem traxerunt. 339.2.c

Nautis, Nauigantes.

Nauium duarum cursum, quarum altera in eodem spatio temporis plures dies numerabit quam altera. 672.2.c
Nauiganti versus occidentem, cur pauciores dies computent, quam ij à quorum partu soluerunt. 673.1.c.d
Nauigantes cur terras inferiores se conspiciant. 682.2.c

Necessarium.

Necessarium multis modis sumitur, & quibus. 490.2.a

Nestorius.

Nestorij error, Christum distinctum filium esse, à Filio Dei redarguitur. 451.2.c

Nihil.

Nihil duobus modis sumitur, & qui illi. 53.2.f

Nomen, Nomina Dei.

Nomina quæ Deo tribuuntur, alia per naturam, alia per

fidem sunt nota. 144.1.c
Nominum tria genera, quæ in significatione proprie conueniunt. ibid.2.c
I. est eorum quæ significant aliquid ad causalitatem diuinam pertinentem. 145.1.c
II. est quæ significant ea, quæ ad differentiam Dei à creaturis pertinent. ibid.
III. eorum quæ perfectionem in Deo, realem formalem existentem, formalem suam significationem significant. ibid.1.b
Nomen à nobis Deo impositum, aliter potest eum significare, quam à nobis concipiatur. ibid.1.c
Nomen nullum rem aliquam aliter significat, quam illam concipimus, ita vt eo audito nomine, in notitiam aliam res significatæ decernamus. 146.1.b
Nomina à nobis imposita, possunt aliter & distinctius significare rationem aliquam formalem, quam ratio à nobis concipitur. ibid.1.b
Nominæ vocali non semper respondet in mente conceptus eodem modo significans. ibid.1.c
Nomina quando imponuntur, ad res significandas aliter ac concipiuntur, necesse non est, vt semper in eo conceptus miles formetur. ibid.2.f
Nomina abstracta qua ratione formas, seu naturas significant. 147.1.a
Nomina abstracta & concreta in modo significanti, cur à modo quem Deus in se habet differant. ibidem.1.b
Nomina tertij generis dicuntur de Deo substantiæ, ibidem.1.c
Nomina illa sola proprie dicuntur de Deo, quæ significant perfectionem simpliciter. ibid.1.d.e. reliqua per metaphoram. ibid.
Nomina quæ de Deo dicuntur tertij generis, non sunt synonyma. ibid.1.d
Nomina tertij generis quæ de Deo, & creaturis dicuntur, neque purè vniuersæ, neque purè æquiuocæ, sed analogicè dicuntur. 148.1.a
Nomina quæ per metaphoram de Deo dicuntur, prius de creaturis quam de Deo dicuntur, nomina autem tertij generis prius de Deo quam de creaturis dicuntur, nisi quoad modum significanti. ibid.1.e
Nomina analogica, quæ dicuntur de pluribus, dicuntur de illis per respectum ad vnum, quod ponitur in definitione creatorum, hæc regula in vniuersum vera non est. ibid.1.e
Nomen Dei maxime proprium est nomen, Quis est. 149.2.f
Nomen quod idem est quod, Qui sum. 150.1.a
Nominis concreti ad pluralitatem necessaria est pluralitas significati materialis. 144.1.b
Nomen concretum de suo abstracto non prædicatur, & cuius. 249.2.d
Nomen quod numquam nisi vero Deo tribuitur. 161.2.a
Nomen quod item Deum sæpè significat & Christo tribuitur. 162.2.f
Nominum in diuinis tria sunt genera, essentialia, notionalia & personalia. 433.1.b
Nomina abstracta potius quam concreta in Deum quæ dicuntur. ibid.1.a.2.a
Nomen quodnam proprie, & quodnam translatiue dicatur, qua regula iudicandum sit. 442.1.d
Nomina concreta adiectiua cur pluraliter, substantiua autem cur singulariter tantum de Deo dicantur. 461.1.b
Nomina abstracta in diuinis non supponunt pro supposito diuinis, eaque ratione actus rationales eis non conueniunt. 465.1.e
Nomina substantiua concreta essentialia supponunt, & pro natura diuina subsistente, & pro supposito. ibid.1.d
Nomina angelis à dono vel munere sunt indita. 642.1.c
Nomina omnia chororum angelorum in scripturis nominantur. 642.1.b
Nomen concretum substantiuum, significans naturam vniuersalem communem multis, in quibus multiplicatur quomodo differat à nomine concreto, significante naturam communem multis, in quibus non multiplicatur. 451.1.b
Nomina substantiua, vt dicuntur pluraliter non necessarium est pluralitas suppositorum, sed etiam significati formalis. 466.1.a
Nomen significans totum integratum, ex multis partibus non eodem modo supponit, pro diuersis partibus ac nomen Deum pro quibus supponit. 457.1.a.2.a
Nomen concretum substantiuum, ab adiectiua in quo maxime differat. 467.2.c.f
Nomen adiectiuum, vt pluraliter dicatur sufficit pluralitas suppositorum, sed substantiuum requirit pluralitatem eam suppositorum, quam significati formalis, hæc regula quomodo legitur. 468.1.c.d. hæc regula sine vlla limitatione intelligimur. 468.1.c.d. Modus quidam alius cum specie probabilitatis limitandi prædictam regulam ab auctore exceptum. 471.1.c. fed hæc etiam limitatio reicitur. ibid.1.c
Nomina substantiua essentialia prædicantur, de tribus per-

Index rerum.

sonis in singulari tantum adiectiua etiam in plurali. 476.1.c
Nomina adiectiua cum D. Athanasius in plurali dici posse
negat, substantiue ea sumptis. ibid.1.c
Nomina essentialia in abstracto non supponunt pro perso-
nis, idque propter modum significandi terminorum. 479.1.a
Nomina connotatiua substantiua supponunt pro substi-
to, adiectiua non item. ibid.1.c
Nomina significantium originem diuinarum persona-
rum tria genera, & que illa. 511.1.a

Nominales.

Nominales de naturis communibus quid sentiant. 54.1.c
Nominales negant lumen glorie ad eliciendam visionem
beatificam concurrere efficienter. 107.1.b
Nominalium opinio circa productionem formarum sub-
stantialium dum equus & alia res similes generantur. 519.1.e
Nominales erroris non damnaudi qui asserunt, Deum non
esse sub aliquo genere. 54.1.c

Notio, Notionalis.

Notio est, ratio cognoscendi unam personam ut ab alia aut
alio distinctam, & quid ad eam requiratur. 412.2.f
Notiones quinque sunt, innascibilitas, paternitas, filiatio,
spiratio actiua, & spiratio passiua. 413.1.a
Notio & nomen notionale diuersa sunt. ibid.1.d
Notionalia nomina cur maxime sint necessaria. ibid.1.c
Notiones quinque tantum esse probatur. 438.1.b.c
Notio, relatio, & proprietas personalis, vt idem esse possit.
ibid.1.e
Notiones plures esse quam quinque que argumenta pro-
bent. 438.1.f
Notio, hęc innascibilitas, quid denotet. ibid.2.a
Notio cum posituum quid significet innascibilitas, cur sit
notio. ibid.1.b
Notiones plures esse quam quinque argumenta que probant
diluuntur. 438.1.d.c
Notiones quinque tantum sunt distincte ratione ratiocinante,
quamuis plures esse possint distincte ratione ratiocinante.
ibid.1.f & 439.1.a
Notio paternitatis non est notio spirationis actiue, quamuis
hęc vera sit, & aternitas est spiratio. 439.2.a
Notiones plures pauciores, quam quinque sine periculo
heresis asserueri possunt. ibid.2.c.d
Notionalis actus si sine admixtione sumatur, non cadit nisi
super personam productam. 473.1.d
Notionalis actus non emanat ab hoc Deo, quatenus hic
Deus, sed à personis. 478.1.a
Notionalia substantiua prædicantur de essentia, nõ autem
adiectiua. 479.1.f.2.a

Notitia.

Notitia intuitiua idem est quod scientia visionis, & abstractiua
idem quod simplicis intelligentiæ & quid sit vtraque. 12.1.c.d
Notitia intuitiua in Deo non est perfectior scientia abstractiua.
13.1.c
Notitia abstractiua non est prior intuitiua naturaliter, sed
supernaturaliter. ibid.1.d
Notitia simplicis eiusdem potentie cognoscens, actus
cognoscendi & species impressæ specie differunt. 16.1.c
Notitia practica illa dicitur, qua ei, in qua est præscribendo car-
terem rationem ac regulas ostendit modum operandi. 8.1.c. ea in re-
bus ordinatur in rebus creatis ad operationem vt ad finem,
non in Deo. ibid.1.f
Notitia speculatiua solum est sui obiecti perceptio atque
contemplatio. ibid.2.b
Notitia practica requirit, vt obiectum sit operabile ab eo in
quo est notitia, & notitia dirigente potentiam ad eandem
operationem. ibid.2.b
Notitia aliqua vt sit practica requiritur, vt formaliter di-
ctet de operando, si que regula operandi. 18.2.f
Notitia Dei, & beatorum vna & eadem & practica est, & spe-
culatiua. 21.1.d
Notitia speculatiua, cur in doctrinis industria nostra com-
paratis specie differant à practica. 21.2.c
Notitiam intuitiuam, & abstractiuam distingui quomodo
intelligendum, & notitia vna & eadem quomodo intuitiua &
abstractiua esse possit. 600.1.f.2.a

Vide Cognitio, Scientia.

Numerus, Numerales termini.

Numerales terminos ponere aliquid in diuinis in quo sen-
su generatur. 426.1.c
Numerales termini quomodo in Deo ex sententia Magi-
stri reperiantur. ibid.1.d. præter numerum prædicamentalem

datur numerus transcendentalis, & quis ille sit. 426.1.f. & 426.6.
1.c. termini Numerales in Deo nihil ponunt, sed tollunt duas
negationes. 426.1.f.2.a
Numerica distinctio ex natura rei, sufficit si sit aut formaliter
aut virtute. 436.1.a

Nuptia.

Nuptiæ & generatio per coniunctionem maris & femine
in statu innocentie fuissent. 705.1.f

Nutritiua.

Nutritiua vis, quæ à medicis naturalis dicitur, cur animali
data sit, & partibus & instrumentis illius. 41.1.c

O.

Obdurare, Obduratus, Obduratio.

Obdurare est, post commissum ab homine peccatum, illi maiora
auxilia non conferre, quibus resurgat. 343.1.a
Obdurat Deus peccatorem non apponendo duritiam, sed
propriam peccatoris non tollendo. ibid.1.b
Obdurare duobus modis Deus dicitur, & quibus. ibid.1.b
Obdurat Deus maxime cum tradit peccatores in desideria
cordis eorum, quod est peccatum omnium maxima. ibid.1.c.d
Obduratus nullus adeo est, quin ad salutem necessaria non
habeat, & conuerti possit, si velit. ibid.1.d
Obduratio semper potest esse in penam propter culpam
aliquam. 343.2.c.d
Obdurari peccator non dicitur, qui statim post lethale
peccatum moritur 343.1.f. nec quando à Deo misericorditer
inuitatur, sed renuit. 344.1.a

Vide Induratio.

Obiectum.

Obiectum cognoscendum, existens intra potentiam, quan-
do aliorum cognitionem impedit. 58.1.c
Obiecta interiorum facultatum multa, vnum sunt in super-
iori facultate. 601.1.f
Obiectum, vocabulum à Patribus Niceni Concilij non in-
uentum. 360.1.b

Opera, Operatio Dei, Opera nostra.

Opera causarum secundarum quomodo mendacia & falsi-
tates, & contra veritates dicantur. 251.1.c
Operatio quo pacto sit signum diuine voluntatis. 271.2.a
Opera quibus ad gratiam disponimur, vel comparata iam
gratia ad vitam æternam peruenimus, præparauit nobis Deus
in Christo. 303.2.f. & 304.1.a. in his operibus nulla est ratio
formalis quæ non sit efficienter, tum à Deo, tum à libero no-
stro arbitrio. 304.1.b
Opera quadam, præcisè considerata, vt à nostro procedunt
arbitrio, sunt ita nostri arbitrij, vt non sint à Deo. 304.1.c
1.c. hæc autem opera quomodo ad Deum referenda sint.
ibid.1.d
Operatio propria cuiusque rei est à propria forma per quam
distinguitur à cæteris. 498.1.c
Operatio immanens est, quæ dicitur actus secundus, non ita
actio transiens. 183.1.b
Opera inter naturalia Dei est creatio. 93.1.c
Operatio vitalis, & productio vitalis in diuinis sunt diuersa.
394.2.c
Operatio seu actio an conueniat principio quo, qua regu-
la discernendum. 395.2.b
Operationum ad extra duo sunt genera, quorum vtrumque
in loco exercet Angelus. 551.1.a
Opera supernaturalia nostra licet ab influxu nostri arbitrij,
habeant speciem, in Deum tamen tamquam in causam primam
sunt referenda. 769.1.c
Opera bona moralia naturalia Deo tamquam auctori tribuuntur:
non autem mala opera & peccata. ibid.1.d. cuius rei
ratio redditur. 769.1.f
Opera nostra mala moraliter in Deum tamquam in causam
esse referenda quidam putant: deformitatem verò & deuiationem
ad liberum arbitrium. ibid.2.c. Hęc opinio impugnatur.
770.1.a.b
Opera nostra bona moraliter quatenus à nostro arbitrio
pendent sunt ad nos tamquam in propriam & particularem
causam referenda. 771.1.f.2.a.b
Opera nostra bona Deo quomodo velit voluntate condi-
tionata

tionata & absoluta. ibid. 1. b. Opera nostra mala Deus velle ut non essent si & nos ita vellemus, eaque prohibe. & detestatur. ibid. 2. d. e. Opere in omni sancto prior est voluntas Dei, posterior liberi arbitrii. 784. 2. c.

Vide Actiones, Actus.

Opiniones.

Opiniones falsae in statu innocentiae non fuissent, cuius rei ratio redditur. 695. 2. b. c.

Ordo.

Ordo duplex in rebus cernitur habita ratione divinae providentiae. 277. 1. c. Ordo rerum in suos & particulares & communes fines est a Deo. 278. 2. c. Ordo naturae in divinis quid sit. 503. 1. d. e. Ordo naturae qui & ordo originis est inter personas divinas sine prioritatis tamen. ibid. 1. f. Ordo naturae non est alius quam ipsamet relationis originis in distincte. ibid. 2. b. Ordo originis est inter personas divinas, non tamen prioritatis. ibid. 304. 1. b. c. Ordo naturae qui est inter causam & effectum, cur non sit inter personas divinas. ibid. 1. f. Ordo praelationis inter demones quis. 642. 2. d.

Originale.

Originale peccatum cur in nos transfundatur, non autem caetera Adami peccata. 610. 1. a.

Origenes.

Origenes Platonicus fuit. 360. 1. a. Origenes aquarum nomine in creatione mundi intellexit Angelos. 675. 1. e. Origenes fons & pater Arianorum habitus, eiusque de divinis personis errores. 359. 2. f. Origenes a quibus Patribus ab errore immixtis iudicetur, qui tamen plane eum non absolunt. 360. 1. c. Origenes fons Arianorum, quia verbum, metaphoricè non proprie apud Ioannem sumeret. 374. 1. a. Origenes error ante mundum creatas fuisse spirituales naturas in Concilio Lateranensi damnatus. 606. 2. e. Origenis error asserentis Angelos in custodiam nostram deputatos non solum mereri nos custodiendo, sed etiam demereri. 611. 2. f. Origenis error non ita de rationem in malo obstinatum, ut converteri non possit. 629. 1. d. & alij etiam. ibid. 1. c. Originem quot & quante Patres erroris damnarunt. 629. 2. c. d. Origenes damnatus est mortuus qui vitens fuerat antea condemnatus. 630. 1. b. Originem qui & quales defendant. ibid. 1. e. d. Originem ab haeresi liberare auctor cupiens non potest. ibid. 2. c. d. Origenes putavit Angelos corporeos esse, corpore tamen alterius rationis a nostro. 633. 2. b.

P

Palastina.

Palastinae Moses rationem habuisse in describenda mundi origine. 670. 1. f.

Palus.

Paludes vnde sint. 680. 1. f.

Paradisus.

Paradisus terrestris quando conditus. 685. 1. b. fecunditate quanta fuerit, & tribulos, & spinas an habuerit. 685. 1. c. Paradisus ad quem Paulus hinc raptus, quisnam fuerit. 714. 1. a.

Parvuli.

Parvuli per habitus supernaturales fidei, spei & caritatis uniantur Christo & via eius membra efficiuntur. 79. 1. b. Parvuli sine bapuzino decedentes incurunt poenam damnationis & cur. 610. 2. b. Parvuli ex hac poena tristitia nulla afficiuntur. 171. 2. a. Vide Pueri.

Passio entis quoad id quod addit supra ens reale non potest esse ens reale. 248. 2. b. quod limitatur ad entis passionem dictam proprie, non autem improprie. 248. 1. a.

Pater aeternus Deus, Verbum, Paternitas.

Pater aeternus intuendo seipsum producit naturaliter Verbum. 100. 1. d. Pater in divinis quomodo liberè filium generet. 105. 2. b. ve quod, se suamque substantiam, reliquaque personam intelligit, & est id quod producit. ut quod filium, sua vero essentia & intellectu producit, ut quo. 108. 2. d. Pater ut generat Filium. 108. 2. e. Pater, Filius, & Spiritus sanctus in reliquis continentur, solumque relationibus distinguuntur. 108. 2. f. Patris suppositum non constituitur ex essentia & proprietate sicut ex genere & differentia. 109. 2. f. Paternitas est essentia, qualis sit praedicatio. 109. 2. g. Patris vocabulum duobus modis usurpat, uno pro supposito, altero pro concreto ex sola relatione, & quae inter verumque differentia. 110. 1. a. b. Paternitas iisdem modis sumitur. 110. 1. c. Pater & Paternitas non differunt nisi ratione rationationis ut Deus & Deitas. 110. 1. d. Pater generando communicat Filio totam suam essentiam sed non id, quo ab eo distinguitur. 110. 1. e. Paternitas in abstracto non supponit pro persona Patris. 110. 1. f. inter Patrem & Paternitatem maior est distinctio quam inter Deum & Deitatem. ibid. 1. d. inter Paternitatem & Spiritualem actiuam differentia ex Durando. 110. 1. g. Pater & Filius sunt unum principium Spiritus sancti, & unice spiratione eum producent. 110. 2. a. Pater propter principium originis maior Filio dicitur, quatenus Deus tamen maior non est. 110. 2. b. Paternitas est spiratio activa, propositio haec concedi potest. 439. 1. b. Pater est principium Filij & Spiritus sancti. 440. 1. a. Patrem esse principium totius Deitatis an dici possit disputatur. ibid. 1. f. Improprie hoc dicitur. ibid. 1. g. Patrem esse causam Filij qui ex verberibus dixerunt. 440. 1. d. non esse dicendum probatur. ibid. 1. e. Patres qui hoc dixerunt exponuntur. 441. 1. d. Pater nomen est proprium divinae personae quae Filium produxit. ibid. 1. e. Pater dicitur de Deo personaliter & essentialiter. 441. 1. b. Pater sine prius Deo Pater ratione Filij, an gloriosissima Trinitas ratione creaturarum hoc quomodo intelligendum. 442. 1. c. Pater licet proprie de Patre increato, & de Patre creato dicatur, & principaliter tamen de prima divinitissima Trinitatis persona dicitur & minus proprie de Deo ratione creaturarum. ibid. 1. f. Pater Deus dicitur de creaturis magis & minus. ibid. 1. g. Pater & Filius sunt unum principium Spiritus sancti, quod est de fide. 460. 1. b. Pater & Filius sunt unum principium Spiritus sancti, quidam exponebant vno modo & improprie esse dicebant. ibid. 2. d. hi redarguuntur. ibid. 2. c. f. Patrem & Filium esse unum Deum tam verum est quam esse unum principium & hoc aequè ac illud & cur. 461. 1. a. Patrem & Filium esse duo principia Spiritus sancti, licet eodem vi spiratione, eademque numero spiratione Spiritum sanctum spirent alij tradiderunt. ibid. 1. c. d. Haec sententia reprobata & parum rura in fide censetur. ibid. 1. e. Pater, Filius, & Spiritus sanctus sunt tres aeterni adiectivi, vera est propositio, Pater & Filius & Spiritus sanctus sunt plures Dei aut domini, falsa. 461. 1. f. Pater & Filius suapte natura sibi efflagitant spirationis relationem quae ex natura rei idem sit cum eis. 464. 1. b. Pater, Filius, & Spiritus S. sunt multae res, multa supposita, & c. in ratione tamen Dei sunt unus Deus. 464. 1. c. Pater est unum principium quod Filij & Spiritus sancti, sed duo principia quo, comparatione veriusque personae. 471. 2. d. Pater & Filius sunt unum principium, quid est Pater, concordanda haec propositio & quare. 471. 2. f. Item haec, Pater & Filius sunt unus Deus, qui est Pater. 472. 1. a. Pater an quatenus est principium Filij per intellectum & Filius principium Spiritus sancti per voluntatem sine duo principia queritur, & pars affirmans suadet. ibid. 1. c. d. Pater & Filius eo modo spectati, sunt unum principium rei, & plura virtute domtaxa. ibid. 1. e. quod probatur. ibid. 1. f. ibid. 1. c. d. solvantur argumenta partis affirmantis. Pater

MOLLINA
D. V. I.

Index rerum.

Pater & filius diligunt se Spiritu sancto qui affirmat. 473.
1.c.d
Pater est sapiens sapientia genita, falsa propositio, & ab Angu-
stino retractata. ibid. 1.d
Pater & Filius diligunt se Spiritu sancto, in quo sensu vera
hæc fructuosa quosdam. 473. 1.f
Pater æternus in quo sensu dicitur atque exprimit Verbo à se ge-
nito, se duas alias personas, ac creaturas. 474. 1.c
Pater & Filius diligunt se Spiritu sancto, in rigore falsa cen-
setur. ibid. 1.c
Qua ratione D. Thomæ sententia defendenda sit. ibid. 1.f
Patrem communicasse Filio omnem realitatem & entitatem
quam habet, ut dici possit. 476. 2.d
Pater & Filius originibus distinguuntur. 488. 1.f
Patrem communicare Filio omnem rem & omnem entitatem
quam habet sed non quoad modum, quem illares habet, dici de-
bet. ibid. 2.c
Pater nullam habet realitatem, quam non communicet Filio,
quia communicet essentiam, que habet realitatem, que distin-
guitur à Filio. 477. 1.a
Pater non communicat Filio Paternitatem, sed omnem reali-
tatem quam habet & realitatem que est paternitas. ibid. 1.b
Pater communicat omnem modum realem, vel rationem rea-
lem quam habet, Filio, falsum. ibid. 1.c
Paternitas & alie relationes duobus modis explicantur. 481. 1.f
Pater, Filius, & Spiritus sanctus nomina sunt trium persona-
rum diuinarum. 483. 2.a
Pater est Deus, propositio est essentialis per se, Deus est Pater,
non est essentialis sed per se. 479. 2.d
Pater cur appropriet potentia. ibid. 1.f
Paternitas & Filiatio non consequuntur neque habent ratio-
nem fundandi generationem actuum & passiuam in diuinis.
487. 2.c
Paternitas & generatio, item Filiatio & natiuitas in diuinis
non præsupponunt suppositum, sed illud constituunt. 488. 1.a
Patrem generare Filium voluntate, vel voluntariè, vel liberè,
numquam concedendum sine additione concomitantè. 491. 1.d
Pater non genuit Filium voluntate nec necessitate coactionis,
sed natura. ibid. 1.b
Patrem prius velle generare Filium voluntate concomitante
quam generet qui teneat & quibus rationibus. 491. 2.f
contraria sententia est verior & probatur. 492. 1.b.c
Pater & Filius ante productionem, Spiritus sanctus naturali-
ter Spiritum sanctum cognoscunt & cum diligunt nostro intelli-
gendi more. 492. 2.c
Pater & Filius spirant Spiritum sanctum voluntate concomi-
itante, que prior est spiratione. 493. 1.d
Pater & Filius spirant Spiritum sanctum voluntate vt habet
rationem principij late, sed non præcisè, atque adeo natura.
ibid. 1.d.e
Pater est de substantia Filij non dicitur, aut Filius est de sub-
stantia Spiritus sancti. 494. 2.a.b
Pater nec nostro quidem concipiendi modo est prior Filio si
res concipiatur, vt habent in se. 504. 1.d
Pater solus tantus est quantus Pater, & Filius & Spiritus san-
ctus, & sic de aliis. 508. 1.a
Paternitas creata imitatur paternitatem increatam, non tamen
est participatio eiusdem sed essentialis. 509. 2.c.d
Paternitas duobus modis spectari potest. 485. 1.a

Vide Generatio, Processus, Persona & multa alia, &
maximè gloriosissima Trinitas.

Patres.

Patres aliquando dum contra aliquam hæresim scribunt, de
contraria hæresi non cogitantes aliqua dicunt ex quibus aliqui
errandi occasionem capiunt. 162. 1.b

Paulus Apostolus.

Paulum vidisse diuinam essentiam, quibus rationibus suaderi
possit. 143. 1.b
probabilius tamen & consonantius S. Scripturis Paulum eam
non vidisse. ibid. 1.f
Paulus raptus ad consortium Beatorum diuinam essentiam
non vidit. 144. 1.a
Paulus vidit Christum resuscitatum & gloriosum, non tamen
mysterium sanctissimæ Trinitatis. ibid. 1.b
Pauli raptus quando fuerit. ibid. 1.c
Pauli à Deo fuit præfinita conuersio per efficaces concursus,
non tamen consensus. 233. 2.b.c
Pauli epistolæ ad Ephesios quis scopus, & cur in ea prædica-
tio ad propositum Dei referatur. 322. 1.c
Quid item agat in tribus epist. ad Rom cap. 9. 10. & 11. ibid.
2.c.d

Molin à D. Thom.

Quid nomine duorum statum Jacobi & Esau D. Paulus intel-
lexerit. 323. 1.a
Paulus de reprobatione agens explicatur. 345. 2.b.c
Paulum vidisse diuinam essentiam qua ratione defendendum.
144. 1.d.c
Paulus raptus fuit vsque in tertium cælum. 143. 1.c

Peccatum, Peccator, Peccare.

Peccatum duplex omissionis & commissionis, & quid faciat
utrumque. 61. 1.c
Peccata nisi libera voluntas esset in nobis peccata non essent.
170. 2.d
Peccatum etiam materialiter sumptum Deo non est tribuen-
dum tamquam causa. 178. 1.f
Peccata cur Deus permittit dicatur. 197. 2.c
Peccatum hoc est præsens Deo, aut est in æternitate, hæc propositio
non est absolutè vera, de peccato Petri futuro eras. 203. 1.a
Peccatorum causa Deus nullo modo est, sed hæc in solum ar-
bitrium sunt referenda. 211. 1.c
Peccatorum quorum Deus non est auctor, iustus est vltor.
213. 1.a
non Peccare potest Petrus, quem Deus eras peccatum præ-
sciuit. 214. 2.f
Peccata omnia lethalia vitare, est in nostra potestate. 215. 1.c
Peccatum primum Luciferi fuit superbia. 620. 1.d
Peccatum Adami quantum hominibus nocuerit. 698. 1.c.d
Peccatorum comparatione nec concursus & auxilium
Dei efficax, nec præfinitiones Dei constituendæ sunt.
220. 2.d
Peccatorum causam qui dicunt esse, quod Deus non statuerit
conferre ad ea cuitanda auxilium efficax, redarguuntur.
ibid. 2.e.f
Peccata Deo auctori tribuuntur ab iis qui hoc auxilium efficax
statuunt. 221. 1.d
à Peccatorum actibus pleraque pendunt, quæ à principio
mundi per arbitrium humanum facta sunt & fiunt. 222. 2.f
quot & quanta illa sint. 223. 1.a.b
Peccati ad rationem non sufficit, vt sit spontaneum, sed nec-
esse est vt sit liberum. 223. 1.c
quomodo Peccet qui solitus in ebrietate homines occidere
seipsum inebriauit. ibid. 1.f
Peccare cur non potuit Christus. 236. 1.a
Peccare non potest Deus, aut ad peccandum moueri.
333. 2.c
Peccati causa etiam materialiter sumpti, Deus non est dicen-
dus nisi cum hoc addito, causa vniuersalis minime eos intendens
& volens. 267. 1.b.c
hoc suffus explicatur. ibid. 1.f. 1.a
& hoc etiam de fide esse demonstratur. ibid. 1.c.f
Patrum de eare testimonia. ibid. 2.d
quomodo Scholastici doctores illi sententiæ non repugnant.
269. 1.c.f
Peccata quomodo diuinæ providentiæ subiant. 283. 1.b
Peccatorum Deus non est causa, & ea non intendit etiamli ge-
neralem concursum tribuat. ibid. 1.c.d
Peccata non sunt effectus reprobationis, quæ tamen Deus fieri
permittit, vt sint causa reprobationis. 272. 1.a
Peccata esse non possunt nisi Deo permitte. 312. 1.c
Peccata & perditio generis humani non sunt ex intentione &
voluntate Dei. 338. 1.b.c
Peccata permittendi voluntas est voluntas ea non impedi-
di. 342. 2.d
Peccata quando Deus permittit perditio peccatoris non est ex
Deo, sed ex ipomet peccatore. ibid. 2.c
Peccati malitia vnde maximè metienda & pensanda sit.
530. 1.d
Peccatoribus in quibus, etiamli conentur eam habere, Deum
gratiam non confectis qui sentiant. 726. 2.c
Peccatori quamuis scelerato facienti quod in se est, Deum
non denegare gratiam, communis est sententia. ibid. 2.f
& 727. 1.a
Peccatores sæpe renunt Deum vocantem audire, & despi-
ciunt omne consilium Dei. 729. 2.c
Peccatum aliquod esse quod per spontaneitatem deleri non
possit error est. 727. 2.b
Peccata quæ post indurationem committuntur non imputa-
rentur in culpam si vitari non possent. 728. 2.c.d
Peccata venialia omnia nullus vitare potest nisi ex sin-
gulari privilegio quale Beatæ Virgini concessum est.
745. 2.c
quod de fide esse ostenditur. ibid. 2.c.f
Peccata singula venialia vitare possumus. ibid. 1.c.f
Peccata omnia lethalia vitare potest constitutus in gra-
tia per totam vitam cum quotidiano particulari Dei auxi-
lio. 746. 1.c
Peccata venialia non impediunt, quo minus qui illa
Peccata
com

Index rerum.

committit iustus sit. ibid. r.e
Peccata venialia cur eam communi speciali auxilio vitari non possint, mortalia autem sic. ibid. 2.c
Peccata singula lethalia homo extra gratiam constitutus vitare potest, & perseverare vix potest. ibid.
Peccatum quod per penitentiam mox deletum non fuerit suo pondere trahit ad aliud. 747.1.b
Peccata lethalia homo in statu naturæ corruptæ diu vitare non potest sine gratia Dei. ibid. 1.d
Peccatum verbo & lingua non committere est maxime difficile. 748. 2.c.f
Peccatum non est quod caueri non potest, malum verò quod caueri potest est peccatum. 749.1.c
ad Peccata singula vel venialia vel lethalia non esse potentiam quæ cohercat cum impotentia vitandi omnia, quæ ratio prober. 717.2.c.f
Peccata omnia cur vitare possit homo naturæ integræ non autem lapsæ exemplum sumptum ab homine sano & imbecillo non probatur. 758.2.a.b
Peccata quò longiori tempore vitantur ab homine naturæ lapsæ, eò ille ad ea in posterum vitanda robustior efficitur. ibid. 2.d
Peccata omnia cur homo vitare non possit, sed singula sic, vera ratio redditur. ibid. 2.f
Peccata qua impossibilitate non possint vitari. 759.1.a
Peccata omnia vitari non posse, sed singula exemplo Aristotelis accommodato explicatur. 759.2.a
Peccator vt sit liber & seruus. 761.2.f
Peccatoribus Deus interdum immitit timorem, ne ea effugiant quibus eos punire statuit, & aliis vires & audaciam, quibus eos præiudicet malè vsuros. 774.1.f
Peccati causam esse Deum immanis est blasphemia hæreticorum Lutheri & sociorum. 763.1.f
quod probatur ex Scripturis. ibid. 2.a.b
Ex Conciliis item & Patribus. 763.1.f
Peccati causa homo est, dum suo libero arbitrio ad peccandum vitur. 764.1.c
Peccati cur Deus causa non sit, quæ ratio reddita sit ab antiquis. 765.1.b.c
Hæc ratio sufficiens non esse ostenditur. ibid. 1.c
Peccata non potest Deus præcipere, neque ad malas actiones inclinare, suadere, aut etiam prædestinare. ibid. 1.d
à Peccati ratione Deus subtrahit actionem aliquam per aliquam circumstantiam appositam, qua apposta non est peccatum. ibid. 1.f
Peccati cur Deus causa non sit, altera ratio quam Salmanticenses reddunt. 765.2.c.f
reiciunt. 766.1.a.b
Peccati causa cur Deus non sit legitima ratio est quod concursus Dei sit in actionem non in causam. ibid. 1.f. & 2.a
Peccati causa cur Deus non sit legitima ratio impugnatur. 766.2.c
defenditur. ibid. 2.f. & 767.1.a
Peccati actionem malam Deo per concursum generalem influenti non imputari accommodato exemplo ostenditur. 767.1.c
Peccata nostra cur Deo tamquam causæ quæ ea potuit impedire non sint imputanda. ibid. 2.c.
Peccatoris ad ostium quomodo Christus dicatur pulsare. 792. 2. f

Pelagius.

Pelagij error de gratia & libero arbitrio. 295.1.a
vbi impugnetur. ibid. 1.c
Pelagij error quantum distet ab eorum sententia qui bonum vsum liberi arbitrij præiudicium prædestinationis causam asserunt. 298.2.d
Pelagij errores vnde originem sumpserint. 718.2.c
Pelagij errores circa actus credendi & sperandi, &c. vt ad iustificacionem & vitam æternam sunt necessarii. 743.1.a.b
Huius erroribus tanquam gratiæ Dei contrariis Patres & præcipue D. Augustinus se opposuerunt. ibid. 1.c.d
contra Pelagium quousque progressi sunt & quæ illi non arriperint. ibid. 1.f
Pelagius, & Patres qui contra eum disputarunt, dum de actibus credendi loquuntur, de actibus supernaturalibus loquuntur. ibid. 2.c.d
Pelagius si asseruisset actus naturales similes supernaturalibus vitibus arbitrij elici posse non fuisset damnatus. ibid. 2.f
Pelagius sensu gratiam esse liberum arbitrium à Deo gratis hominibus collatum. 755.1.a
Pelagius sensit victoriam tentationum à libero arbitrio ita esse, vt per eam vitam æternam promeremur. ibid. 1.f

Vide Gratia.

Perfectio, Perfectum, Perfectum, Perfectio Dei.

Perfectio simpliciter est illa quæ vel illimitata est vel illimitata & limitata sub se comprehendit. 557.a

Perfectio aliunde quàm ex simpliciter proficisci solet. 561.a
Perfectum id est, cui nihil deest eorum quæ natura sua eminentia sunt. ibid.
Perfectum duplex, vnum simpliciter, alterum secundum quod, & quid horum vtrumque. ibid. 1.c
Perfecti in hac vita iusti sunt, qui perseverant ad statum supremum huius vitæ, licet non ad latitudinem perfectionis deveniant. ibid. 1.d
Perfectio quædam naturales, quædam supernaturalis sunt. ibid. 1.e
Perfectum simpliciter aliquid esse, licet consistat in indistinctibili, tamen inter perfecta simpliciter vnum est perfectius altero. ibid. 1.f
Perfectum iuxta interpretationem nominis est consummatum factum, sed transferat ad significandum omne id quod est in actu, quoad omnia quæ naturæ talis rei accommodata sunt. 561.a
Perfectio omnis quæ est in effectu, est in causa saltem eminenter. 571.b
Perfectius seipso nullum agens principale producere potest. ibid. 2.c.d
Perfectio duplex simpliciter & secundum quid, & quid vitæque. 571.f
Perfectio simpliciter, est perfectio, quæ in vnoquoque est maior ipsa, quàm non ipsa. 581.c
quæ definitio explicatur. ibid. 1.d
Perfectiones simpliciter omnes sunt in Deo formaliter, perfectiones secundum quid, eminenter. ibid. 1.f
Perfectio creata est in Deo solum eminenter. ibid. 1.a
Perfectiois latitudo polita est in præstantia atque valore cuiusque naturæ quæ potest esse maior vbi pauciores sunt partes. 78. 2.c
Perfectum & bonum in quo differant. 592.c
Perfectio non simpliciter, quæ solum sunt eminenter in Deo non distinguuntur in Deo virtute sed solum virtute & eminenter in sua superiori continentur. 406.a.b
Perfectioes singulæ diuine rationem non habent ante hanc diuini, neque multæ earum habent rationem multorum attributorum comparatione notitiæ intuitiue. 403.a.b
Perfectiora non est opus vt habeant plures actiones immutabiles. 426.b
Perfectum est, quod potest sibi simile producere, hoc quomodo sit intelligendum. 557.b

Vide Attributum.

Permittere, Permissio.

Permittere quis id dicitur, quod præiudicet futurum, nisi impediatur, & potest impedire nec tamen vult. 192.a.c
Permissio peccati supponit illud futurum, si in tali & tali occasione rerum homo collocetur. 212.a
Permissio peccati non est aliud quàm non conferre in tempore illa auxilia, quibus impediatur. ibid. 2.b
Permissio diuina in quo sit posita, & quid supponat. 467.a
Permissio qua ratione sit signum diuine voluntatis, & permissio tere quis dicendus sit. 471.a
ad Permissionem tria necessaria, & quæ illa, & quomodo ad duobus modis aliquid possimus. ibid. 1.d
Permittere Deus videtur actu voluntatis, quidquid permittit. ibid. 1.c
ex Permissione peccatorum quot & quanta bona Deus elicit solet. 280.1.d
Permissio peccatorum qua ratione sub diuina cadat prohibitionem. 280.1.a
Permissio peccati quomodo concedi possit effectus reprobationis. 291.2.d
Permissiois peccati causa non est splendor diuine iustitiæ in eis puniendis, quod valde probatur. ibid. 1.f
Permissiois peccati causa est, vt creaturas libertate præter propriam naturæ conformiter agere sinat. 291.1.b
alita est vt occasione peccatorum incarnatio Christi, mores, & infinita alia bona generi humano tribuerentur. ibid. 1.g
Permissio peccatorum, obduratio, & damnatio reprobatorum, non sunt effectus reprobationis, sed diuine providentiæ. ibid. 1.f. 2.a
Permissio peccati qualiter esse possit non in partem propriam culpam aliquam. 341.2.a
Permissa dumtaxat à Deo, qua ratione dicantur ab eo licet. 772.2.c
Permissio qua Deus vnus peccatum permittit vt postea alterum interdum in modum præcepti exprimitur. 773.1.d

Perseuerantia.

Perseuerantia in gratia Dei donum est ad Perseuerantiæ donum duo sunt necessaria, vnum est. 746.1.d

Index rerum.

parte Dei, alteram ex parte arbitrii, ut dicitur in 800. f.
Perfectionem donum ita est à Deo, ut stet per eum quo minus
alter non perfectetur. 801. i. b.

Persona Divina.

Persona divina non ad obiectum secundarium sed ad primarium
visionem beatificam dicenda sunt pertinere. 147.2. e
Persona ut videatur, satis est si essentia divina constituit ad
visionem beatificam vice speciei intelligibilis. 148.2. f
in Personis divinis nihil prius est & posterius, neque natura
neque origo. 148.1. e
Personae sunt simul, & beate eadem numero beatitudine. 148.1. e
Personae divinae licet producantur per intellectum & voluntatem,
tamen non sunt facultates liberae sed naturales. 148.1. d
Personae divinae unum sunt in essentia, sed distinguuntur pro
prietatibus. 148.1. a
Personarum pluralitas cur divinae simplicitati non deroget.
148.1. d
Personarum de intrinseca ratione sunt essentia & relatio.
148.2. e
Personae divinae non sunt tres essentiae sed tres res reales.
148.2. d
Personae tres divinae non sunt tres dii sed unus Deus. 148.1. f
Personae definito ex Boetio & Richardo explicatur. 148.2. c. d
Personae quae & qualia individua non sunt. 148.1. e. f
Personam in divinis esse concedendum est, & hoc est de fide.
146.1. a. b
de Persona significatione Valla garric vel potius superbe infan-
nit, & persona in significatione Theologorum vox est latina.
148.1. d
Personae nomen quid de formalis significet D. Thomae senten-
tia. 148.2. a
Persona in recto significat relationem non per modum rela-
tionis sed per modum substantiae, ut ait D. Thomas. 148.2. d
Persona auctoris sententia non significat aliquid reale, sed in
concreto quippiam rationis, supponitque pro rebus quae dicuntur
personae. 147.1. d
Persona non est quippiam commune multis, instar individui
148.1. e
de Persona Durandi sententia rejicitur. 148.1. b
Persona de formalis in concreto significat incommunicabile
naturae rationalis, supponit verò pro rebus realibus, quibus con-
venit huiusmodi incommunicabilitas. 148.1. d
Personae plures sunt in divinis, quae conclusio de fide est.
148.1. f
Personarum ternarius numerus nec proprie est totum, nec sin-
gulae personae sunt partes illius. 148.2. a
Personae divinae tantum sunt tres, quod est de fide. 148.1. b
Hoc ratione aliqua manifestatur. 148.1. d. e
Persona una distinguitur ab alia, non tamen differens & diver-
sa ab alia dicenda est. 147.1. a
Personae seipsas, & non aliquo sui, proprietatibus & notio-
nibus differre asseruit Gregorius. 148.1. e
à Personis proprietates ex natura rei distinguit Aureolus.
148.1. b
Personarum simplicitati non derogat quod constituuntur ex
essentia & proprietate. 148.1. e
Personae tres divinae quatenus unum sunt esse principium re-
rum creaturarum manifestum est. 148.2. f
Personam unam esse causam alterius à Latinis nunquam con-
cedendum. 148.1. f
Graeci quod dicunt toleranter à Latinis. 148.2. a
Personae tres divinae si assumerent eandem humanitatem ef-
sent unum tantum homo. 148.2. e
Persona Patris quomodo constituitur. 148.1. d
Persona Spiritus sancti quomodo constituitur. 148.1. c
Persona tres divinae sunt tres dii, aut persona tres divinae sunt
dij, propositiones sunt haereticæ, Scripturis & definitionibus Ec-
clesiae contrariae. 148.1. e
Personae sunt tres habentes Deitatem, sed non tres dii & cur.
148.1. f & 2. a
Personae & essentiam reipsa idem esse est de fide. 148.2. c. d
Personae tres unius esse essentiae dicendum est. 148.2. e
cuius sensus est, tres Personae habent unam essentiam. 148.1. f
Personae tres esse ex una aut de una essentia non est dicendum.
148.1. a
Personae tres esse unam rem, id est, unam essentiam commu-
nem, & tres res relatiivas scilicet reales distinctas, est conce-
dendum. 148.1. b
Personae tres divinae esse unum ens & tria entia relatiiva dici
potest. 148.2. c
Personae praedicari possunt, tam de essentialibus in concreto
quam in abstracto. 148.1. d
Personae nostro intelligendi more constituuntur ex essentia &
proprietate personalis. 148.2. a
quod probatur. 148.2. a
Molinia D. Thom.

Personae divinae sola ratione nostrae intelligendi more con-
stituuntur ex essentia & proprietatibus personalibus. 148.1. d
hoc quale sit demonstratur & Torres ve explicent. 148.1. e
eorum sententia impugnat. 148.1. d

Personarum divinarum nulla est constitutio actualis seu
operatione intellectus nisi solum virtute. 148.1. f
Personarum divinarum datur constitutio actualis per intelle-
ctum cum fundamento in re ex essentia & proprietate personalis.
148.1. f

Persona constituta plus distinguitur à sua proprietate perso-
nali, quam Deus à Deitate. 148.1. b. c
Personam divinam constitui per proprietatem absolutam
quinam tradant. 148.1. f

Rationes, quibus eam sententiam aliqui confirmant. 148.2. d. e
Personas divinas constitui proprietatibus absolutis sententia,
est non solum temeraria sed etiam parum in fide tuta. 148.1. e
confirmatur hae sententia, atque adeo personas constitui re-
lationibus demonstratur. 148.2. a. b

Sic etiam Patres sensisse ostenditur. 148.2. f. & 148.1. a. b. c. d. e
Personas divinas constitui & inter se distingui originibus &
actibus notionalibus D. Bonaventura asseruit, & D. Thomas, &
alii relationibus. 148.4.1. e. f
D. Thomae sententia variè à suis discipulis exponitur. 148.1. a. b
Vnde fuerit ut auctores quorum sententia citata fuerant, Per-
sonas divinas per esse absolutum vel alijs modis constitui asse-
ruerint. 148.2. d

Persona Patris constituitur ex respectu eius à quo alius per in-
tellectum resultante ex essentia & ex intelligere essentiali, essen-
tiaque ipsa. 148.1. d
Persona filii constituitur ex respectu eius qui ab alio per in-
tellectum & intelligere essentiali essentiam & cetera attributa
incluunt. 148.1. e. f

Persona Spiritus sancti constituitur ex respectu qui ab alio
per voluntatem, & amore & essentia. 148.1. c. d
Personae divinae promiscue dici possunt constitui relati-
onibus & originibus. 148.1. b
Patres distinguunt personas actibus notionalibus. 148.1. d. e. f
à Personis si abstrahantur relationes per modum unius
ratio personarum non manet. 148.1. f

Personae ratio manet, si seorsim abstractione mathematica
proprietas non personalis & ratio personae considerentur. 148.1. f
& 148.2. a
Personis sunt actus notionales attribuendi, quod est de fide.
148.2. c

Personae divinae sunt aequales inter se, & hoc est de fide. 148.1. e
Personae divinae quomodo sunt similes vel non. 148.2. b
Personae divinae seclusa operatione intellectus non sunt aequa-
les formaliter sed fundamentaliter. 148.1. f

Personae tres divinae sunt una perfectio, non tres perfectiones.
148.1. b
Persona divina perfectissime datur in hac vita per donum
gratiae gratum facientis. 148.1. b
Persona divina ipsamet confertur, datur & habitat in nobis
cum confertur aut augetur gratia, & non tantum donum. 148.1. c
quod probatur, & Scripturis parum consentaneum contrarium
probat. 148.2. d
Personae divinae dantur & veniunt ad nos per gratiam tam-
quam obiectum cognitum & dilectum. 148.1. c
Personae divinae dantur & sunt quasi rector, protector & tutor
noster. 148.1. e

Vide Proprietates, Notio, Relatio, &c.

D. Petrus.

D. Petrum à die Pentecostes in gratia confirmatum vnde pro-
prietate peccare non potuisse. 148.2. b
D. Petri dilectio absoluta, sed inefficax. 148.1. e

Pharao.

Pharaonis magi Daemonum ministerio serpentes, ranas &
alios effectus producerunt. 148.1. b
Pharaonis cor quamvis induratum respicere potuit & dimit-
tere populum. 148.1. c
Pharao etiam post cor induratum peccavit non dimittendo
populum, quod potuit & debuit facere. 148.1. f

Philo.

Philonis sententia de sex primis creationis diebus an fuerint
naturales. 148.1. b

Philosophia, Philosophus.

Philosophia moralis circa obiectum praecipuum est practica
non speculativa. 148.2. c
Cccc 2 Philoso

Philosophi multi meliorem vsunt liberi arbitrij habuerunt, quam plerique ex Christianis. 299.2.e
Philosophi qui & quot de mysterio gloriosissima Trinitatis sint philosophati. 429.2.f
Philosophi quomodo de mysterio hoc sint philosophati, & si quam de eo habuerunt cognitionem, eam a viris Catholicis acceperunt. 432.2.f
Philosophi qui & quot Deum esse vnum asseruerunt. 90.1.c.d

Pictor.

Pictor quibus motibus vtatur ad imaginem depingendam. 180.1.c

Pisces.

Pisces cur prius quam reliqua animalia producti sint. 689.1.e
Pisces ex aqua potius quam ex terra producti sunt. 689.2.a.b
Piscibus maior vis ad multiplicandum collata quam ceteris animalibus & cur. 690.1.c
Piscibus praestant volucres. 689.1.a

Vide Animalia.

Planta.

Plantae productae sunt die tertio, & cur. 681.1.b
ad Plantarum productionem terra solum passiuè concurret. ibid.2.c.f
Plantae venenosae non esse productas vna cum aliis quae rationes suadeant. 684.2.a.b
Plantae noxiae creatae fuerunt ante peccatum. ibid.2.d.e
Plantae omnes Deus non produxit maturis frugibus onustas. 686.1.f

Plato.

Plato tria principia rerum statuit, Deum, materiam primam & ignem. 238.2.d
Platonis sententia species ideae rerum in arte intelligentiae diuinae contineri. 239.2.c
Platonis ex verbis Origenes errorem suum hausit circa personas diuinas. 359.2.f
Plato mundum à Deo esse conditum asseruit, idque hominis causa. 45.1.a.b
Platonis de materia prima, & de rerum principiis absurda sententia. 516.2.d
Platonici ante Arium ipsius errorem tenuerunt, & à Pontificibus damnati. 360.1.a
Plato à fatali necessitate voluntatem humanam exemit quem secuti sunt Stoici. 161.1.b

Pena.

Penas peccatorum Deus non aliter vult quam voluntate consequente. 285.1.b
Penam Deus nec ante culpam commissam, nec sine pena infligit. 343.2.c
Pena sensus in damnatis quanam sit. 635.1.c
quomodo distinguitur à pena damni. ibid.1.d
Pena damni includit priuationem visionis diuinae, & delectationis, quae inde erat oritura. ibid.1.f

Vide malum.

Pomum.

Pomum vsurpari solet pro fructu generaliter sumpto. 684.1.f.2.a

Posteri.

Posteri Adami in statu innocentiae vt essent scientias comparaturi. 694.2.c

Potentia, Possè, Potentia Dei.

Potentia passiuæ duplex, naturalis & logica: hæc autem, est non repugnantis vt sit id quod dicitur possibile. 73.1.a
Potentia & inclinatio naturalis nulla primò est ad nos esse. ibid.1.d
Potentia naturalis eo ipso quo est potentia, propensio est ad suum actum. 94.1.d
Potentia passiuæ naturalis datur ad actus qui sunt suapte natura naturales, supernaturaliter tamen fiunt. 95.1.b
Potentia naturalis dicit subiectum capax actus cum inclinatione ad illud suscipiendum, obedientialis solum dicit naturam capacem actus per comparationem ad diuinam potentiam. ib.1.c
Potentia nec actiua, nec passiuæ naturalis datur ad actus suapte natura supernaturales. ibid.1.d

Potentia obedientialis tantum datur ad beatitudinem supernaturalem. 374.2.a
Potentia intellectus & voluntatis non quam cuius potentia cognoscendum & diligendum Deum lup carnaturatur, esse sub obiectum earum cadere. 374.2.a
Potentia neutra an sit amittenda, disputatur. 374.2.a
Potentia neutra neque naturalis, neque violenta non cadit. ibid.1.g
Pote habere fidem & caritatem quomodo Augustinus ait hominum esse dixerit. 374.2.a
Potentia cuique actiue naturali respondet passiuæ. 374.2.a
Potentia ad beatitudinem obedientialis est, cui vna est contenta, eò quod actus continetur, ad quos eadem potentia naturalis inclinatur. 374.2.a
Potentiam Dei ad præteritum quinam concedat. 374.2.a
Potentia Dei ad præteritum nulla est. 374.2.a
Potentia non datur, vt res vno modo effecta, non eodem modo sit effecta. 374.2.a
Potentia ad præteritum non datur, maxime postquam effectus fuit in tempore extra suas causas. 374.2.a
Potentia passiuæ in Deo non est, potentia vero à Deo emanat & vtrumque est de fide. 374.2.a
Potentia executiuæ, seu id quod est principium immediatum actionis transiens, an distingatur in Deo ab intellectu & voluntate, disputatur, & partem affirmantem tenet Durand. 374.2.a
Potentia executrix non est necessaria in Deo, nec est diuisa ab intellectu & voluntate, sententia est Scoti & aliorum. 374.2.a
Potentia vt sonat intellectum & scientiam, & voluntatem in Deo, non est immediatum principium efficiens in Deo, à quo creatura emanat. 374.2.a
Potentia executiuæ, seu actus voluntatis, quo Deus vult bene, aut illud, esse tali, vel tali tempore, est immediatum principium rerum creaturarum. 374.2.a
Potentia executrix cur in nobis sit ponenda, præter potentiam voluntatis, & velle in Deo autem non. 374.2.a
Potentia Dei est infinita, quod & probatur. 374.2.a
Potentia Dei non esset frustra, etiam si Deus nihil crearet constituisset. 374.2.a
in Dei potentia obiectum cadit, quicquid contradictionem non implicat, vt fiat. 374.2.a
Potentia diuina nihil est denegandum, quod contra diuinitatem, vt à tanta potentia fiat, non moueat. 374.2.a
sub Potentiam Dei quod cadere negatur, potius adferendum est, factibile non esse diuinam potentiam, quam Deum id non posse facere. 374.2.a
Pote Deum facere, vt præterita non fuerint, qui restant, in quibus rationibus. 374.2.a
Potentia non est ad præterita. 374.2.a
Potentia ad præterita non est concedenda, ob ea quae ad liberum arbitrium pertinent. 374.2.a
Poteit Deus multa facere, quae non fecit. 374.2.a
Potentia ordinaria & absoluta in quo differant. 374.2.a
nullam rem particularem Deus poteit efficere meliorem, quam ad bonitatem essentialem, quam eam Deus effecerit. 374.2.a
Poteit Deus res à se factas meliores facere, quoad bonitatem accidentalem. 374.2.a
Poteit Deus alias atque alias species meliores facere, quae quae factae sunt. 374.2.a
Durandi & aliorum sententia contraria refellitur. 374.2.a
Potentia ad actus notionales, sententia Aureoli est non repugnans. 497.1.f
hæc sententia tamquam parum consona Sacrae scripturae, & Conciliis, reicitur. 497.1.f
Potentia realis datur in Patre, qua generat Filium. 497.1.f
Potentia realis datur in Patre, aliquo modo à Patre distincta, qua generat Filium, & in Patre & Filio, qua spirat Spiritum sanctum. 497.1.f
Potentia duplex est, vna secundum rem, & altera secundum rationem, aut nostrum intelligendi morem. 497.1.f
Potentia secundum rem, ad generandum & spirandum, est in Deo, non comparatione actuum notionalem, sed terminorum, qui per eos producantur. 497.1.f
Potentia quæ cernitur in Deo, & quæ in creaturis, vt dicitur. ibid.1.e
Potentia ad generandum & spirandum, in Deo, non sunt distinctae, sed productiue. 497.1.f
Potentia generatiua in Deo (idem dicendum de Spiritu) non est relatio, sed natura diuina. 497.1.f
quæ probatur. 497.1.f
Potentia generatiua sicuti principium remotum est natura diuina, proximum intellectus, & spiratiua est remotum principium natura diuina, proximum voluntas. 497.1.f
Potentia generatiua non est essentia & intellectus simpliciter solute, sed vt sunt eius qui ea habet à se. 497.1.f
Potentia generatiua est in Patre, & Spiritu sancto sed in Patre habet rationem potentia generatiua. 497.1.f
Potentia generatiua in recto dicit quid absolute, & in obliquo

MOLINA
D.VI

Index rerum.

obliquè relationum quod declaratur. *ibid. 1. c.*
Potentia spiritalis non est essentia & voluntas absolute, sed ut sunt Patris & Filij. *498. 1. a.*
Potentiam generativam non esse essentiam, sed paternitatem ipsam quibus rationibus probatur. *ibid. 1. c. d. diluitur. 498. 2. a.*
Potentia Dei per comparationem ad res ad extra æqualis est in tribus personis. *506. 1. c.*
Potentiam generandi esse in solo Patre nullam efficit in divinis inæqualitatem. *ibid. 1. c.*
Potentia omni passiva respondere debet. potentia activa qua educatur in actum quomodo intelligendum. *565. 1. d.*
Potentia cognoscitiva duobus modis percipit & experitur ali- quid, & quibus. *588. 1. c.*
Potentia superior quomodo percipiat cognitionem potentia inferioris. *588. 1. f.*
Potentia cognoscens, quatenus ab imperio voluntatis quo ad suos actus pendeat. *598. 1. c.*

Potestas.

Potestates vnde dicti quidam angeli. *642. 1. a.*

Practicum.

Practicum & speculativum non sunt differentia essentialis notiarum & scientiarum, sed tantum accidentaria. *211. d.*
Practica ars est dignior, quo veteriori finem considerat. *25. d.*

Præceptum.

Præceptum quo Deus dixit, fiat lux, fuit actus voluntatis divina. *674. 2. c.*

Prædestinare, Prædestinatio, Prædestinati.

Prædestinare Deus potest & non prædestinare: fieri tamen non potest, ut quos prædestinauerit, non prædestinauerit, vel contra. *205. 1. b.*
Prædestinatio Dei & providentia, quomodo vacillarent, si Deus posset facere se non scivisse futura contingentia. *207. 1. d.*
Prædestinatio Dei & præscientia certa est. *ibid. 1. a. b.*
Si non est prædestinatus facit ut prædestinatus, dictum hoc non est Augustini. *207. 2. c. d.*
Prædestinationem ad ultimum quidam ponunt in præstito one conferendi auxilia efficacia. *216. 2. a.*
reiciunt hæc Prædestinationem. *225. 1. c.*
Prædestinationem & reprobationem facta non est sine prævia scientia media eius dispositionis ad gratiam iuxta hos auctores. *226. 2. c.*
Prædestinare Patres appellant, Deum intendere, sua providentia, omnia opera nostra bona in particulari & effectus non malos. *229. 1. b.*
Prædestinatum peccatorem Deus magis diligit, quam iustum reprobam, an verum sit. *273. 2. d.*
Prædestinatio est pars divinae providentia, & quid supra eam addat. *281. 2. c.*
Prædestinati sunt, quos Deus prævidebat ob futura merita, perenturos ad æternam beatitudinem. *284. 1. b.*
Prædestinationem esse, ex Scripturis demonstratur. *287. 1. d.*
Prædestinatio quid nominis sit. *ibid. 1. c.*
Prædestinatio primò definitur, ratio transmissionis creaturae rationalis ad sempiternam beatitudinem. *ibid. 1. f.*
secundò, præstitio ac præordinatio, qua Deus ex æternitate conferre statuit creaturae rationali ea media, quibus ad vitam æternam perveniret. *ibid. 2. b. c.*
Prædestinationis alia acceptiones apud Patres. *ibid. 2. d. e.*
Prædestinationis alia definitiones, sed hæc probatur, Prædestinatio est, ratio ordinis in Deo, quo prævidet creaturam rationalem perducendam in vitam æternam, cum proposito exequendi eum ordinem. *288. 1. b.*
Prædestinatio formaliter est in Deo, denominatione autem extrinseca homines dicuntur tales ab ea. *ibid. 2. a.*
Prædestinatio nihil ponit in prædestinato formaliter. *ibid. 1. b.*
Prædestinatio actum intellectus & voluntatis divinae requirit. *ibid. 2. c.*
Prædestinatio utrumque actum significat, præcipue tamen actum intellectus. *ibid. 2. f.*
Prædestinatio ex parte divini intellectus non dicit imperium, sed iudicium, & intuitum mediatorum ad finem. *ibid. 2. c. f.*
Prædestinati liberè dicuntur electi & dilecti, prædestinatio tamen nec electio, nec dilectio est. *290. 1. f.*
Prædestinationis effectus sunt illi omnes, qui ad ordinem gratia pertinent, & vita æterna. *ibid. 2. c.*
Prædestinationis effectus, ut aliqui sint, duo requiruntur, & quæ illa. *ibid. 2. f.*
Prædestinationi non opponitur reprobatio, sed non prædestinatio. *291. 2. c. f.*
Prædestinationis an detur causa ex parte prædestinati, quis sit finis huius questionis. *294. 1. d.*
Prædestinationis partes inter se comparata, possunt esse vicissim.

Molin. in D. Thom.

sim causa, propter quas sunt à Deo volitz. *ibid. 1. c.*
de Prædestinatione & reprobatione Lutheranorum error. *ibid. 2. b. e.*
de eisdem Origenis & Priscilliani error. *ibid. 2. c.*
de eisdem Pelagij error. *291. 1. a.*
de eisdem Augustinus errorem suum huic similem retractavit. *295. 1. d.*
Prædestinatorum vnum ordinem Catharinus statuit. *ibid. 1. c.*
& alium non prædestinatorum. *ibid. 2. d.*
hoc impugnatur. *296. 1. a.*
Prædestinati etiam in gratia confirmati, peccare possunt. *296. 1. a.*
Prædestinati ab omni æternitate sunt tales. *ibid. 1. b.*
Prædestinatum esse, idem est quod scriptum esse in libro vitæ. *ibid. 1. c.*
Henrici & quorundam qui congruitatem quandam prædestinationis rationem asserunt, sententia. *297. 1. c. d.*
de Prædestinatione Gabrielis sententia reicitur. *ibid. 2. c.*
Chrysothomi Iuelli quæ sit de ea sententia explicatur. *ibid. 2. c.*
eius sententia propter duo maxime reprobatur. *298. 1. c.*
Prædestinationis causa non est bonus usus liberi arbitrij, primam gratiam aut cedens. *299. 1. b.*
Prædestinati plures ex Ecclesia, quàm ex Synagoga, & plures ex hac, quàm ex gentibus. *ibid. 1. f. 2. a.*
Prædestinationis causam quidam dixerunt bonum usum liberi arbitrij, qui primam gratiam consequutus est, quæ sententia iuxta Sorum explicatur, & eius interpretatio refellitur. *300. 2. a. b.*
Prædestinatio non est propter usum liberi arbitrij, qui primam gratiam sequitur. *ibid. 2. d. e.*
Prædestinationis quoad effectus particulares, ex quibus interger effectus prædestinationis constat, nihil prohibet vnum esse effectum alterius. *301. 2. b. c.*
Prædestinationis quoad omnes eius effectus non datur causa ex parte prædestinati: utraque sententia est Divi Thomæ. *ibid. 2. d.*
eadem sententia est Divi Augustini. *ibid. 2. e.*
Prædestinationis quoad actum voluntatis divinae, quo statuit his adultis, & non aliis conferre media, per quæ prævidebat eos in vitam æternam perenturos, non datur causa ex parte arbitrij, sententia auctoris. *306. 1. b. c.*
Prædestinatio non est secundum præscientiam usus liberi arbitrij. *ibid. 1. d.*
de Prædestinatione ac reprobatione sententia Divi Thomæ non est ita dura, ut quidam putant. *ibid. 2. e.*
de Prædestinatione & reprobatione sententia Divi Augustini iterum explicatur. *ibid. 2. a.*
hæc Divi Augustini sententia cur & quomodo multos turbaverit. *306. 2. c.*
Prædestinationem & reprobationem non esse sine prævia scientia & consideratione usus liberi arbitrij, ex sententia Divi Augustini & Sancti Thomæ, asseritur. *307. 1. a.*
Prædestinatio multa est causa sanctorum labendi, sententia Augustini. *ibid. 1. f.*
Divi Augustini & Divi Thomæ sententia in sensu duro, quo eam quidam exponunt, non est tenenda. *ibid. 2. b. c.*
hæc sententia multum derogat bonitati Dei, & à Dei amore & cultu avocat. *ibid. 2. f.*
de Prædestinatione & reprobatione Scoti opinio. *308. 1. c. d.*
ante Prædestinationem & reprobationem fuit in Deo præscientia peccatorum secundum Augustinum. *ibid. 2. d.*
Prædestinationem fuisse sine vlla ratione ex parte prædestinatorum, & reprobationem ob peccatum originis, asserit Augustinus. *308. 2. f.*
Prædestinatio an præsupponat præscientiam futurorum contingentium, atque ad peccatorum, expenditur. *309. 2. e.*
Prædestinationem etiam Christi, ut hominis antecessit cognitio futurorum contingentium ex hypothesi dumtaxat. *310. 1. e.*
Prædestinationem & decretum circa ordinem gratia & incarnationis, non antecessit permisso peccatorum in esse absoluto. *312. 1. b.*
Prædestinati omnes sumus, in laudem & gloriam Christi, & per merita ipsius. *ibid. 2. c.*
Prædestinatio & reprobatio vna cum volitione cæterarum rerum, qualiter in Deo meditando. *313. 1. a.*
Prædestinatio per Christum & in Christo, est ratio, qua Deus prævidet Christi gratia & merito, aliquos venturos in vitam æternam. *313. 2. f.*
Prædestinationis ad ultimum & parvulorum, & reprobationis item discrimen. *315. 1. d. e.*
Prædestinatus ad ultimum nullus est, nisi per propria merita quæ auxiliis & donis divinis nihil impediens, in potestate arbitrij sit habere. *316. 1. b.*
in Prædestinatione adulti, duo consideranda, & quæ illa. *316. 1. f. 2. a.*
Prædestinationis effectus adulti, qui ad fidem vocatus, sæpe relapsus, piè moritur. *ibid. 2. a.*
Prædestinatus homo adultus cum sua innata libertate per media quæ Deus illi ab æternitate conferre voluit. *318. 1. e.*

Prædestinatio est, ratio ordinis & meliorum, quibus Deus prædestinat creaturam perueniendam in vitam æternam, &c. 320.1.d
Prædestinationis certitudo provenit ex parte diuinæ præscientiæ. ibid.
Prædestinatum in sensu diuino damnari posse quomodo sit verum in sensu verò composito saluari. ibid.2.b.c
Prædestinatio & arbitrij libertas conciliantur. ibid.2.e
Prædestinatio paruulorum certitudo non est ex certitudine mediolorum, sed ex certitudine diuinæ præscientiæ dumtaxat. 321.1.a
Prædestinatio adulti quoad integrum effectum nullam habet causam ex parte ipsius prædestinati, sed tota ea in Dei voluntatem tamquam in causam reducenda est. ibid.1.e.f
Probatu fuisse hæc conclusio, quia si daretur hæc causa vel præcederet, vel comitaretur vel sequeretur. ibid.2.a.b
Prædestinationis effectus si ij etiam intelligantur, qui ad supernaturalem gratiæ ordinem pertinent certa est hæc conclusio. 322.1.a
Hæc conclusio non pugnat cum præcedenti qua dictum est prædestinationem à libero arbitrio pendere. 323.1.e.f
Prædestinationis paruulorum quoad integrum eius effectum non datur causa seu ratio ex parte ipsorum, sed in Dei voluntatem tamquam in causam id totum referendam est. ibid.2.d
Prædestinatio perficitur per æternam liberum actum voluntatis diuinæ, & includit ex parte intellectus cognitionem, qua nouit qui ad vitam æternam sint perueniendi. 324.1.a
Prædestinationis an datur causa ex parte prædestinati, in quo sensu querunt doctores. ibid.2.c
Prædestinationis ex parte vsus arbitrij præuisi, nec causa, nec ratio, nec conditio sine qua non qua ratione non datur. 324.1.c.d
Prædestinationis non datur causa sed præscientiæ, qua Deus præuidit aliquem perueniturum in vitam æternam datur conditio ex parte vsus liberi arbitrij, sine qua hæc præscientia non præexistisset. 325.1.b.c
Prædestinatio quoniam includit præscientiam, à cooperatione liberi arbitrij pendet. ibid.2.a
Prædestinato integrum manet non peruenire ad beatitudinem & reprobato peruenire. ibid.2.b.c
Prædestinatio bonorum & reprobatio malorum Angelorum quomodo penderet ab vsu eorum liberi arbitrij. ibid.2.b
Prædestinatio adulti in statu nature corruptæ quomodo penderet à libero arbitrio, exemplo duorum iustorum declaratur. 326.2.c
Prædestinatio non tollit libertatem peccandi nec in eo perseverandi, & reprobatio non facit, vt quis peccare non possit, & in peccato non permanere. 327.ab
Prædestinatio & præscientia ita cõtræ sunt, vt contradictionem implicet contrarium euenire. ibid.1.d
Prædestinationis certitudo non à decreto Dei, sed à præscientia diuina penderet, atque adeo ita optime cum prædestinatione libertas arbitrij conciliatur. ibid.1.e.f
Prædestinationis tota difficultas & imperferutabilis diuini consilij abyssus in quo sita sint. 327.2.d
Prædestinatus vt sit, in potestate nullius arbitrij est facere. ibid.2.f
Prædestinationis certitudo est ex hypothesi in præscientia media absolutè, & omnino in scientia libera qua prædestinationem consequitur. 328.1.b
Prædestinationem fuisse secundum præscientiam duobus modis intelligi potest, & qui illi. ibid.1.d
Prædestinatio facta est secundum præscientiam vsus liberi arbitrij ita vt datur aliqua ratio seu potius conditio ex parte qualitatatis vsus futuri, sine qua non præexistisset in Deo. 328.2.b
ad Prædestinationem necessariam est præscientia, qua Deus prænouit, quid pro libertate arbitrij cum his vel illis donis in hoc ordine rerum esset futurum. 329.1.b
ad Prædestinationem, cuiusque adulti duo sunt necessaria, electio per gratiam, id est, voluntas conferendi auxilia gratiæ, & præscientia quod talibus sit ad suam salutem futurus. ibid.1.d
Prædestinavit nos Deus eo modo quo iustificamur & saluamur. ibid.2.a
in Prædestinandis, Deum aliquam habuisse rationem vsus liberi arbitrij demonstratur. ibid.2.e.f
Prædestinatio paruulorum quomodo dependens fuerit à libero arbitrio non suo sed aliorum. 330.2.c
Prædestinationem non esse propter bonum vsum liberi arbitrij, sed pro sola Dei voluntate, qui sua dona prout vult tribuit, auctor clamat. 331.1.b
Prædestinatio non est facta sine præscientia vsus liberi arbitrij habitæque illius consideratione. ibid.1.e
Prædestinatio non est propter præscientiam qualitatis vsus liberi arbitrij futuri ex hypothesi, quod homines in vno aut alio rerum ordine collocarentur: sed est non sine præscientia qualitatis vsus liberi arbitrij, ex quacumque hypothesi futuri. 332.b.c
Prædestinatio non est propter qualitatem vsus liberi arbitrij, etiam tamquam ob causam congruentem, sed Deus dum prædestinabat rationem habuit liberi arbitrij, vt aliqua constitueret. ibid.2.c.f

Prædestinatio duo includit, vnum ex parte diuini intellectus, & aliud ex parte diuinæ voluntatis. 331.a.d
Prædestinationis effectus non est certus ex parte diuinæ voluntatis, sed ex parte intellectus. 331.b.d
Prædestinatum adultum non peccatum lethali ter ex parte auxiliorum certum non est, sed ex parte præscientiæ. ibid.1.c.d
Prædestinationis effectus certitudo ratione præscientiæ diuinæ cur non tollit æquè libertatem, sicut tolleret ratione voluntatis diuinæ. ibid.1.a.b
Prædestinationis actus & effectus alij ab alijs de lege contingentia pendent. ibid.1.d
Prædestinationis certitudo si ex sola diuina voluntate penderet, fatalis necessitas inducitur & arbitrij libertas tollitur. 334.1.e
Prædestinatio ex sententia D. Thomæ includit ætatem voluntatis, atque adeo præscientiam. 335.1.c.d
Prædestinati sunt actu primo diuinæ voluntatis omnes Angeli & homines adulti quos Deus præuidit in gratia finituros. 336.1.d.c
Prædestinatio & reprobatio qua ratione ad Deum solum referenda. ibid.1.b
Prædestinatio secundum quem sensum est referenda ad Deum propositum & electionem. ibid.1.c
Prædestinatio horum potius adultorum quam aliorum rationem annexam habuit, quod hi in gratia vitam finituros erant, illi verò minimè. 336.a.d
Prædestinationis ratio & eius certitudo penderet à præscientia. 337.1.a
Prædestinatio & libertas arbitrij quomodo rectè conciliantur. ibid.1.b
Prædestinatio non est facta ad solam misericordiam manifestandam, & reprobatio ad iustitiam vindictam. ibid.2.a
de Prædestinatione auctoris sententia breuiter explicatur. 338.1.f
ad Prædestinationem duo necessaria media quibusdam vitæ æternæ peruenitur & concursus liberi arbitrij. 338.a.d
ex hoc postremo orta est eorum sententia qui dicunt prædestinationem esse secundum vsum liberi arbitrij. ibid.1.d
ex priorum qui dicunt prædestinationem esse ex mera Dei liberalitate. 338.a.d
de Prædestinatione duo obseruanda, & Patres inter se conciliari posse demonstratur. 339.1.a
prædestinationis nostræ totam causam esse Dei solius esse proprium. 340.a
Prædestinatio certa est, cuius certitudo libertati arbitrij non officit. 341.a
Prædestinandorum numerus certus est non solum materialiter, sed etiam formaliter. 342.a
Prædestinandorum Angelorum maior est numerus quam reprobatorum. 343.a
Prædestinati fideles an plures quam reprobis dubitatur. ibid.1.f
Prædestinandorum numerus an maior sit quam Angelorum qui corruerunt dubitatur. ibid.1.a.b
Prædestinatio quoad effectum quomodo inuenietur prædictis Sanctorum. ibid.1.d
Prædestinatione & reprobatione nihil obstantibus valde honorationes nostræ & aliorum, conatus, & increpationes & cetera huiusmodi. 344.a
Prædestinationem esse secundum præscientiam vsus liberi arbitrij quomodo possit intelligi. 345.a.d
de Prædestinatione quæ apud Patres sententiæ certæ habent. 346.1.d
de Prædestinatione omnis inter Patres concertatio in quo posita sit. 347.1.d
quæ sint conciliandorum Patrum in ea controversia fundamenta. ibid.1.c.f
Prædestinatio ex quo capite nullam habet causam, et prædestinatorum. 348.1.a
Prædestinatio ex quo capite rationem habet, vsus liberi arbitrij. ibid.1.d.e
Patres qui negant prædestinationem esse secundum vsus liberi arbitrij & qui affirmant conciliantur. ibid.2.b
Vide, Electio, iustificatio.
Prædictio.
Prædictiones Dei vt semper veræ sint, quid sit in eis fabricandum. 349.1.b
Prædictiones Dei comminatoriæ non semper habent aliquod subintelligendum, sed futurum aliquod certò denotant. ibid.1.f
Prophetæ qui eas prædicunt id aliquando sciunt, aliquando non. ibid.2.a
Præfatio.
Præfationis sanctissime Trinitatis hæc verba vt in propria proprietate, &c. explicantur. 350.1.a

MOLINA
D. VI
4

Index rerum.

Præfinitiones.

Præfinitiones quibus quidam dicunt actus non malos à Deo præfiri tollunt arbitrij libertatem. 223.1.c
Præfinitiones illæ adfupplunt errori monachorum, qui neminem corripendum dicebant. 226.1.f
Præfinitiones illæ tollunt omnem difpofitionem ad gratiam ex parte hominis. ibid.2.a.b
Præfinitiones admittendæ funt in contingentibus, quæ à folo Dei arbitrio pendent. 227.2.d
Item in alijs quæ à folo Dei arbitrio pendent, tamen fuppoftis alijs, quæ funt alterius arbitrij. 228.1.a.b
Præfinitiones quales in Deo funt ponendæ ad actiones indifferentes feu bonas faciles. 228.2.b
Præfinitiones quales necelfariæ ad actiones fupernaturales, & bonas difficiles. 229.1.c.d
Præfinitio cõferendi auxilium particulare ad actiones fupernaturales non aufert libertatem. ibid.2.a
Præfinitiones Dei ad actiones peccaminofas admittendæ non funt. ibid.2.a. Ad eas tamen aliqua ratione fuit admittendæ. ibid.2.c
Præfinitionum auctores contra quos difputat de his, & auctor ipfe in quo differat in materia harum præfinitionum. ibid.2.c
Præfinitiones aliorum & concursus efficaces cur non funt admittendi. 232.2.a

Præfuppoftum.

Præfuppoftiui error in Deo nomina abftracta, & notionalia & perfonalia negantis impugnat. 413.1.f.a.a
Præfuppoftiui negavit perfonas confitui ex effentia & propria tribus perfonalibus. 480.1.c. impugnat. ibid.2.a

Præfcientia.

Præfcientia diuinæ, & liberi arbitrij concordia res est quæ multum negotij hominibus femper facellit. 160.1.c. Errores circa præfcientiam & libertatem arbitrij plurimi, & primum M. Fullij, qui negavit præfcientiam diuinam. 160.2.b
Præfcientiam rerum in Deo effe, in quo fenfu negati folent. 193.1.c. In quo fenfu propriiffimè concedatur. ibid.
Præfcientia futurorum effe, altiffima Dei fcientia, qua ita liberum arbitrium creatum penetrat, ut in quam fe fecit inferuorum partem cerèd inueniatur. 206.1.b.c
Præfcientia Dei tot habet teftes, quot fecit Prophetas. 199.1.c
Præfcientia Dei non cogit hominem talem futurum qualis præfcius effe. 212.2.a
Præfcientia Dei cum libero arbitrio qualiter conciliatur. ibid.2.b.c
Præfcientia Dei non cogit hominem peccare. 213.1.a
Præfcientiam diuinam infanè illi accufant, qui nimis de ea folliciti non adhibent, quæ debent in rebus agendis adhibere. 215.1.b.c
Præfcientia diuina nullam rebus imponit necelfitatem, nifi forte confequentia. 281.2.d
Præfcientia non tam ad prouidentiam quàm ad eius perfectionem pertinet. 282.1.f
Præfcientia diuina certitudo cur non tollat vel minuat libertatem, ficut tolleret vel minueret voluntas opitulandi, fi ex ea certitudo penderet. 332.2.a.b
Præfcientia non effe caufa rerum, fed res præfcientia. 337.1.c

Præfigium.

Præfigium, error & delufio quo pacto differant. 646.1.d
Præfigium & illufio interdum confunduntur. ibid.1.c

Praxis.

Praxis effe actio directa per notitiam practicam. 19.1.b
Praxis an aliqua actio intellectus appellari poffit dubitatur, & refoluitur affirmatiuè. ibid.1.c.d
Praxis non diftinguitur contra speculationem, vt ait Sotus. ibid.1.b
Praxis ad rationem non opas effe, vt operatio fit libera. ibid.2.f

Principatus.

Principatus vnde dicitur quidam Angeli. 642.1.b

Principium, Principium Dem.

Principium vitæ coniunctum quodnam fit. 383.1.c
Principium illud, quæ funt eadem vni tertio funt eadem inter fe, variè exponitur & primò ex fententia Diui Thomæ. 411.2.c.d. Quomodo illud Torres exponat. ibid.2.c
Principium illud, quæ funt eadem vni tertio, fingulari & in rebus creatis vniuerfali vetum. 412.1.c

Aliorum expofitio. ibid.2.a
Principium illud, quæ funt eadem, &c. intelligendum in tertio fingulari incommunicabili, neque in vniuerfali verum effe. ibid.2.c.f
Principium effe, vnde aliquid effe, fit, aut cognofcitur. 440.1.b
Principium comparatione Patris ad Filium, & comparatione Patris & Filij, ad Spiritum fanctum & comparatione Dei ad creaturas vox effe analogæ. ibid.1.b
Principalius principium dicitur de Patre comparatione Filij, quàm de Deo comparatione creaturarum. 440.1.c
Principatus quo fenfu verè dicatur de Filio & Spiritu fancto. 441.2.a
Principium Spiritus fancti, & fpirator pro quo fupponant, & an ex effentia & fpiratione actiua quippiam conftituatur, ficut ex effentia & paternitate Pater. 453.2.c
Principium Spiritus fancti & fpirator fupponere immediatè pro indiuiduo fubfiftente Patri & Filio communi, & mediatè pro duobus fuppoftis Patri & Filio quidam arbitrantur. 454.1.a. In hac fignificatione dici poffe duo principia afferuat, fed non effe vitium. 452.1.b
Principium Spiritus fancti, fpirator & fpirans pro quibus fupponant. 467.2.a
Principium effe Spiritus fancti non effe de intrinfecc ratione Patris & Filij. 469.1.a
Principium quod femper effe diftinctum realiter à re producta: principium quo, non femper nifi virtute. 498.2.f

Vide Spirator, Spiritus fanctus.

Prioritas.

Prioritas noftro intelligendi modo effe illa, qua propter dependentiam actus voluntatis à notitia intellectus vnum concipitur præfuppoftum quando nondum concipitur aliud. 219.2.c

Priuationes.

Priuationes qualiter à Deo, & à nobis cognofcantur. 591.f

Proceffio, Procedere.

Proceffio quo pacto fumatur. 359.1.a.b
Proceffio effe à diuinis. 359.1.b
Proceffio vnde nomen habeat, & in diuinis proceffionem effe de fide effe demonstratur. 359.1.b
Proceffio in diuinis conuenientius conftituitur fecundum emanationem ad intra quàm ad extra. 360.2.c
Proceffio in diuinis non effe actio, fed emanatio. 361.1.c
Proceffio Verbi verè & propriè generatio dicitur. 383.1.a
Quod probatur. 384.2.a
Proceffio in diuinis alia effe præter proceffionè Verbi, quod de fide. 386.1.a.b
Proceffionum diuinarum fundamentum primum in Deo intellectus & voluntas, intelligere & velle funt idem re, fed differunt virtute. 387.2.a. Secundum ex noftro intelligere, feculus imperfectionibus de diuino iudicandum. ibid.2.b
Velle diuinum non effe velut imaginem effentia, fed velut inclinationem in effentiam. ibid.2.c
Proceffionum diuinarum explicatio. ibid.2.f
Proceffiones diuinæ non funt operationes immanentès, fed funt fecundum operationes. 389.2.a
Proceffiones paffiue fumptæ dicuntur propriè proceffiones, non autem actiue acceptæ. 390.2.b
Proceffiones realiter cur inter fe diftinguantur. ibid.2.b
Proceffionem Spiritus fancti non effe generationem effe de fide. ibid.2.c.f
Procedit aliquid duobus modis confubftantiale cum eo à quo procedit. 391.2.d
Proceffionis modus quo Filius à Patre procedit cur nomen proprium habere dicatur, non autem quo Spiritus fanctus. 392.2.d
Proceffiones duæ tantum in diuinis ponendæ, & hoc effe de fide. 392.2.f
Proceffiones diuinæ non effe fecundum intellectum & voluntatem, fed ex fecunditate diuinæ effentia Durandus affirmat. 393.1.b.c. Eius argumenta, quibus hoc probat. ibid.1.d.c. Sententia hæc Durandi non folùm falfa, fed etiam periculofa in fide cenfetur. ibid.2.f
Proceffiones effe per intellectum & voluntatem contra Durandum demonstratur. 394.1.b. Refpondetur ad argumenta Durandi. 394.2.a
Proceffiones creaturarum à creatore, quomodo differant à proceffionibus diuinarum perfonarum. 396.1.a.b
Proceffio & relatio in Deo funt idem etiam virtute. 414.2.f

Producere.

Producere per fe, & producere per accidens quis dicatur. 517.1.f

Profectus.

Profectus in perfectione vnde maxime deprehendi debeat. 789.1.c

Propheta.

Propheta nullam habent de rebus reuelatis euidenciam, sed tantum certitudinem firmam. 12.2.a
Prophetis factae reuelationes ministerij Angelorum factae sunt. 594.2.c

Propositio.

Propositionis diuisio in eam quae per se nota est, & non quoad nos, & in eam quae est per se nota, & quoad nos, non est admittenda. 361.2.a
Propositio nulla secundum se per se nota est, quae non sit etiam nota secundum nos. ibid.2.c
Propositio per se nota est quae ex suis terminis euidenter cognoscitur. ibid.2.e
Propositio conditionalis nihil ponit in esse. 37.2.d
Propositio aliqua vt per se nota sit, duo sunt necessaria & quae illa. 38.1.b
Propositio identica & essentialis est aeternae veritatis. 150.1.f
Propositiones veras affirmantes de Deo formare possumus, quae identicae non sunt. 194.1.c
Propositio haec, Socrates est sedens, & Socrates est non sedens, est vera in nunc aeternitatis, falsa in nunc temporis. ibid.1.c
Socrates sedet & Socrates non sedet, siue in nunc aeternitatis, siue in nunc temporis falsa. ibid. Ex propositione affirmante infinita infinitam negantem efficaci consequentia concludi, quomodo sit verum hoc dictum Aristotelis. ibid.1.f
Propositiones haec, Adamus est, & Adamus non est, non sunt contradicentes in diuerso tempore. ibid.2.d. In nunc aeternitatis quomodo vera, vel falsa esse possint. ibid.2.d
Propositio haec, Petrus est peccatorus eras, cum stante scientia diuina in sensu diuiso falsa sit quis error in ea vitandus sit. 213.1.b. Et cum in sensu composito vera sit, quis item error vitandus. ibid.1.c. Quomodo & in quo sensu composito vera sit. ibid.1.d
Propositio aliqua, quae est contingens, necessaria sit ex propositione. 213.2.c
Propositio exclusiua quanam sit, & quomodo explicanda. 423.1.b
Propositio exclusiua non excludit concomitantia subiectum. ibid.1.d
Propositio in qua actio aut productio in concreto Deo tribuitur vt sit vera. 437.1.d
Propositio solum facit identicum in qua actio in abstracto Deo tribuitur. 437.2.a.b
Propositio haec cur vera intelligere diuinum est velle diuinum, non tamen haec, intelligere peccatum est velle peccatum, ibid.2.c
Propositionum in quibus praedicatum substantiue vel adiectiue sumitur discrimen. ibid.2.d
Propositio vt sit vera in qua praedicatum concretum adiectiue sumptum significat veram productionem, quid requiratur. ibid.2.c

Proprietates in Deo.

Proprietates personalis Patris, quoad id totum praecise quod est tale non est in Filio. 409.2.b
Proprietates personalis vt virtute distinguitur ab essentia, no dicit perfectionem. ibid.2.d
Proprietates personales non aliud sunt quam relationes diuinae. 411.1.c.d
Proprietates adiunctae essentiae, vt constituat nouum subsistens etiam ipsa non subsistat. 422.1.b
Proprietates personalis virtute a persona distinguitur. 434.2.b
Proprietates personales non sunt supposita, sed contrahunt essentiam ad esse personae. 422.2.a
Proprietates personales non sunt subsistentes neque subsistentiae, sed vna cum essentia constituunt distinctum subsistens. ibid.2.b
Proprietates personales praecise consideratae ab essentia non habent subsistentiam, sed personae sunt quae eas habent. 425.1.a
Proprietates personalis, nec re, nec ratione formali a persona distinguitur. 434.2.f
Proprietates sine aliquid praeter essentiam? hinc quaestioni quomodo respondendum. 435.1.c
Proprietates & relationes iunt tamen quatuor. 438.1.d
Proprietates personalis non supponit pro supposito. 435.1.a

Vnde Relatio, Persona.

Prouidentia, Prouidere.

Prouidentia & praedestinatio Dei, quomodo arguat Deum scire omnia, ante omnem ipsarum existentiam. 201.1.f
Prouidentia Dei non tollitur per scientiam Dei, aut impeditur, sed per eam illustratur. 230.1.d

Prouidentia Dei est accommodata ad naturas rerum quibus prouidet, & prouide liberis, seruata libertate prospiciat. ibid.
Prouidentia Dei affectus, sunt omnes actus liberi arbitrii qui non mali, qui tamen effectus ex parte liberi arbitrii esse debent esse poterant. 210.2.c
ex Prouidentia illi actus certi non sunt, sed ex scientia mentis infallibilitate. ibid.2.d
Prouidentia illi actus quomodo sint necessarij. ibid.2.e
non prouidet Deus singulis hominibus & Angelis aqua liter. 231.1.a
Prouidentia diuinae in particulari omnia tam bona, quam mala subdantur. ibid.1.b.c
Prouidentia diuina iustis quantam afferat consolationem. ibid.1.d
Prouidentia diuina est in singulari, tam de bonis, quam de malis. 232.1.d
Prouidentia Dei per concursus efficaces cur danda uoue fit. 233.1.c
Prouidentia diuinae quomodo subsint bona & mala. 239.2.b
Prouidentia diuina est ratio, seu conceptio ordinis rationis suis fines in mente diuina existens, cum proposito eam per se, vel per alios exequendi. 277.2.c. Ea mandatur executioni, per creationem & gubernationem rerum. ibid.1.f
Prouidentia Dei quomodo ad creationem & gubernationem comparetur. 277.2.f
ad Prouidentiam Dei quomodo creatio pertinet. 278.1.a
Prouidentia proprie est intellectus practicus actus, addit autem propositum executioni mandandi, quod ad voluntatem pertinet. ibid.1.b
in Deo est Prouidentia, non qua se, sed qua creaturas ordinat in propriis fines. ibid.1.d. Haec probatur, & de fide esse demonstratur. ibid.1.e.f
Prouidentiam pertingere vsque ad affectionem finis, quibus rationibus suaderi possit. 278.2.6. contraria sententia probatur. ibid.1.e. Et amplectendam esse, rationibus demonstratur. 279.1.a.b
Prouidentia Dei quomodo possit impediri. ibid.1.d
Prouidentia diuinae varij fines, ordinisque, quorum primus est Deus ipse, manifestatioque diuini attributorum. 279.2.c
Prouidentia Dei ex permissione peccatorum quor bona elicitur. 280.1.b
ad Prouidentia secundarium ordinem peccatorum pertinet. ibid.2.a
Prouidentia diuinae ratio in absolutam & conditionalem distingenda. ibid.1.d
Prouidentia nos inuitos ad virtutem impellere non debet. 281.1.b
circa Prouidentiam cur Philosophi tam turpiter sint hallucinati. ibid.2.d
Prouidentiam fides Catholica testatissimam reddit. ibid.1.f
ad Prouidentiam perfectissimam quid necessarium sit, vnde numquam prouidentia diuina fallitur. ibid.1.f
Prouidentia nostra cur sepe fallatur. ibid.2.b
Prouidentia diuina nullam rebus necessitatem imponit. ibid.2.c
Prouidentia diuinae ordinem qua ratione Boetius & alij certum & immutabilem esse dixerint. ibid.1.e
in Prouidentia seclusa praesentia, nulla est certitudo in his quae ad creaturam arbitrium pertinent. 281.2.a
Prouidentiam diuinam esse certam ratione finium, non est dicendum. 281.2.a
Prouidentia diuina est assequi finem, sed sub conditione. ibid.2.b. Eam frustrari absurdum non est. ibid.2.a
Prouidentiam diuinam in quo sensu Ecclesia dicit non falli. ibid.2.e.f
Prouidentia diuinae omnia subiecta sunt, quod est debeat. 283.1.a
Prouidentia diuinae respectu nihil est fortuitum: fortuiti tamen omnes casus non sunt diuinae prouidentiae tribuendi. ibid.1.d.e
Prouidentia diuina cur se extendat ad effectus omnino necessarios. ibid.2.a
Prouidentia diuina peculiariter quarumdam rerum cur se dicatur. 283.1.a
Prouidentia diuina partim immediate, partim mediate, omnibus prouidet. ibid.2.c
Prouidentia diuina quibusdam rebus necessitatem imponit, aliis minime. ibid.2.e
Prouidentiam diuinam cum libertate arbitrii, qua ratione Caietanus conciliat. 284.1.c
Impugnatur Caietani sententia. 285.1.a
Prouid non sunt omnes effectus, qui in mundo occurrunt, neque ad eos Deus omnes causas preparauit. ibid.1.f
Prouidentia quamuis a prouidendo nomen habeat, differat tamen a prouidentia, seu praesentia. ibid.1.g
Prouidentia quorum sit. 280.

MOLLINA
DAVI

Index rerum.

Providentia diuina ita cum libero arbitrio conciliatur, si-
cut praescientia cum eodem. 287.2.a
Providentia diuina non includit affectionem finis, vt vult
Caietanus. ibid. 1.e.f
Providentia & praedestinationis non est alia certitudo,
quam praescientia. 286.1.c
Providentia & praescientia diuina quomodo cum libertate
arbitrij conciliantur. ibid. 2.d
Providentia & praedestinatio in quo differant. 288.1.b.c
Providentia vt sit circa reprobos. ibid. 1.e.d
Providentia causa est eius finis, quem per media intendit,
& efficit. 290.1.e
Providentia diuina vt est causa aeternae felicitatis, sic non
est damnationis. 293.1.b
Providentia Dei cur neque falli, neque incerta esse possit.
324.1.c
Providentia circa beatitudinem est, ratio in Deo ordinis seu
mediorum accommodatorum, vt creatura merito praedite peruenire
possit ad vitam aeternam cum proposito eundem ordinem exe-
quendi. ibid. 1.f
inter Providentiam & praedestinationem quod sit discrimen
D. Thomae sententia. 335.1.d.e

Vide Praedestinatio.

Pueri.

Pueri & amentes multa agunt liberè, quae eis non imputantur
ad culpam & cur. 163.1.c
Pueros in vtero materno perire, sine baptismo Deus cur
finat. 260.1.f. Id euenit non per se, sed per accidens ex di-
spostione causarum vniuersi, praeter Dei institutionem & vo-
luntatem. 260.1.b
Pueri qui per baptismum saluantur, non praedestinantur
ob bonum vsum liberi arbitrij, quem habuissent qui sine
baptismo decedunt, non damnantur propter malum vsum.
301.1.b
Pueri non baptizati decedentes perinde se habebunt ac si
in solis naturalibus essent constituti, & eorum status post diem
iudicij. 315.2.c
Puerorū cur ex iis aliqui pereant, aliqui saluentur. ibid. 2.f
Pueri in statu innocentiae, non statim habuissent perfectum
rationis vsum, & membrorum. 706.2.a
Pueri in eo statu dolores & molestias non sensissent, sed
defectus habuissent qui ortum comitantur. 706.2.e
Pueri in statu innocentiae in iustitia originali conciperentur.
707.1.c. Etiam parentes ipsorum intermedij peccassent
Adamo non peccante. 708.2.b
Vide *Parvuli, innocentia in statu.*

Quaternitas.

Quaternitatem in Deo non reperiri Concilium dixit.
444.2.c

Qualitas.

Qualitas efficiens incorruptibilitatem in statu innocen-
tiae extensa erat per totum corpus. 704.1.e.f

Quantum, Quantitas.

Quantum duplex, vnum propriè & alterum impropiè, &
quid vtrumque. 499.2.c
Quantitas perfectionis & quantitas durationis quid sint.
499.2.f
secundum Quantitatem propriam vel impropiam res di-
cuntur aequales vel inaequales, propriè vel impropiè. 500.1.b
Quantitas specierum in Eucharistia, neque metitur neque
notam facit quantitatem corporis Christi. 81.1.c
Vide *Aequalitas.*

R

Rabbenu Haecados.

Rabbenu Haecados de Christo testimoniam. 366.1.b

Raphaël.

Raphaël Angelus Saram Raguels filiam à daemone libe-
rauit. 52.1.b

Ratio.

Ratione carentia cur ad laudem Dei inuitentur. 674.1.b

Regna.

Regnis singulis singuli Angeli praepositi sunt. 649.2.d.e

Relationes diuinae, Relationes aliae, Relata.

Relationes diuinae formaliter sumptae, & vt virtute distin-
guuntur ab essentia non dicunt perfectionem. 55.1.d
Relationes non esse aliquid realiter distinctum à rebus ab-
solutis, sed ipsalmet quatenus per comparationem aliud de-
nominant qui sentiant. 148.2.c. Haec opinio reicitur. ibid. 2.e
Relatio conformitatis, cum arte in qua posita est veritas
arte facti non est relatio effectus ad causam. 249.1.e
Relationes originis in Deo sunt reales, idque de fide est.
396.1.e
Relatio dominij ad creaturas quomodo non sit realis,
etiam si Deus realiter sit creaturarum Dominus. 396.2.b
Relata rationis non sunt de genere praedicamentorum relatio-
num nisi analogice. ibid. 2.d
de Relationibus diuinis error Gilberti Porretani. 397.1.b
Relationes diuinae sunt idem re ipsa cum essentia diuina,
quod est de fide. ibid. 1.d. Et ratione probatur. ibid. 1.f
Relatio in Deo ratione distinguitur ab essentia. 397.2.a
Relationes diuinae distingui à diuina essentia formaliter
asserit Scotus. 407.1.f. Quod & suadatur ibid. Durandi de ea
relententia, quae tribus propositionibus continetur. 407.2.c.f
de Relationibus diuinis opinio, quae falso Capreolo tri-
buitur. 406.1.d
Relationes seu personae diuinae, sunt idem re cum essentia
diuina. 407.1.d
ratione Relationis conuenit Patri, refertur ad Filium, & ra-
tione essentiae idem esse cum Filio. ibid. 2.a
Relatio & essentia, ratione ratiocinata distinguuntur.
407.2.b
Scoti argumenta, quibus probat Relationes & essentiam
distingui realiter, diluuntur. ibid. 2.d
Relatio diuina praecise considerata quae relatio, idem est re
& ratione formalis, cum essentia diuina. 408.2.d
Relatio iuxta modum explicatum spectata non est de in-
tellectus ratione considerata praecise qua essentia est. ibid. 2.e
Relatio est eadem ratio formalis cum essentia, sed virtute
distinguitur. 411.1.b
Relationes quaedam diuinae realiter inter se distinguuntur,
quod est de fide. 411.1.c.d
Relationes diuinae sunt tantum quatuor, quae conclusio
duplicem sensum habet. 414.2.c
Relationum diuinarum duae sunt secundum intellectum,
nempe paternitas, & filiatio: duae secundum voluntatem, spi-
ritatio actiua, & spiratio passiuia. 414.2.e.f
Relationes diuinae tres tantum res sunt, & non quatuor.
415.1.c
Relatio in commune non est quid vniuersum ad quatuor
relationes diuinas, sed analogum. ibid. 1.c.f
Relationes in diuinis vt subsistant. 422.1.d
Relatio diuina vna in Patre, non potest esse ad Filium &
Spiritum sanctum. 431.1.d
Relationes diuinae quomodo potius specie, quam solo nu-
mero, differre dicantur. 434.1.a
Relationes patris & matris ad filium, an specie differant.
ibid. 1.c
Relationes in diuinis subsistant, quomodo sit intelligen-
dam. 435.1.c
Relatio in diuinis solum efficit distinctionem, secundum
propriam & peculiarem modum relationis, quatenus relatio
est. 438.1.a
Relativa sola oppositio à distinctionem facit in diuinis, duobus
modis explicatur. ibid. 1.b
Relationibus diuinis commune est, vt cum essentia consti-
tuant vnum per se, non impediendo alia. 464.1.c
Relatio oppositionis qua Pater opponitur Filio, non est pa-
ternitas, & filiatio, sed relatio ab ea distincta. 501.2.d
Relationes oppositae distinguere in diuinis, quomodo sic
intelligendum. ibid. 2.e
Relatio quae tamquam fundamentum habet aliam relatio-
nem, non potest esse realis, sed rationis. 502.1.a
Relatio rationis seclusa operatione intellectus est, quoties
adest fundamentum & ratio fundandi eam. 502.2.a
Relationes diuinas secundum suas rationes, formales dice-
re perfectionem, qui dicant. 506.2.d. Contraria opinio est
communior. ibid. 1.c
Relationes diuinae per realem & formalem identitatem
cum essentia sunt infinita perfectio. 507.1.a
Relationes diuinae praecise ab essentia, non sunt perfectio-
nes. ibid. 1.b
Relationes diuinae, neque sunt finita, neque infinita, nisi
per identitatem formalem cum essentia. 508.1.b
Relationes reales creatas, probabile est dicere perfectio-
nem. ibid. 1.e
Relationes diuinas esse aliquas perfectiones, quibus ra-
tionibus

Index rerum.

tionibus suadeatur. 508.2.d.e
Relationes creatas, nam dicere perfectionem non est im-
probabile. 509.2.b.c
Relationes creatas, argumenta dicentia perfectionem con-
tinere, diluuntur. ibid.1.d.e
Relationes diuinas, argumenta quæ perfectionem dicere
asserunt, diluuntur. ibid.2.a
Relationes diuinae, & actus notionales, non sunt volita ra-
tione sui, sed ratione essentia. 509.2.e

Vide Notio, Persona.

Reprobatio, Reprobis.

Reprobatio approbationi opponitur, tamquam reiectio
rei minimè aptæ. 291.1.c
Reprobatio est, iudicium æternum, quo creatura rationalis à
Deo indigna iudicatur vita æterna, dignaque qua æterna pena
punietur. ibid.1.c
Reprobatio non opponitur prædestinationi, sed approba-
tioni. ibid.1.f
Reprobationis effectus quinam sint. 292.1.a
Reprobatio non fit sine obduratione in peccatis, vsque in
finem. ibid.1.c
Reprobatio non includit voluntatem permittendi peccata,
propter quæ reprobis damnatur. ibid.2.a
Reprobatio pro reiectione & refutatione rei prius secun-
dum se indignæ, quæ acceptetur & admittatur in Scripturis
sumitur. ibid.2.c
Reprobationem quidam dicunt esse actum, quo Deus an-
tequam de peccatis cogitare, statuit certos quosdam beati-
tudine non donare, sed eos ab ea excludere. 293.2.c
Hæc sententia reiicitur. ibid.2.d
Reprobatio in Deo esse ex Scripturis probatur. 293.2.f
& seqq.
Reprobos non creauit Deus, vt in eis iustitiam suam vindi-
catum exerceret. 307.2.c
Reprobationis causam qui peccatum originis esse volunt,
à dura scelerata Deum liberant. 309.1.f.2.a
Reprobationis quomodo etiam rationem habuerit prou-
identia illa circa vitam æternam, qua Deus post statum corru-
ptæ naturæ vsus est. 314.1.b
Reprobatio non antecedit voluntatem permittendi pec-
cata, & in eis obdurandi vsque ad vitam finem. 315.1.a
Reprobatur nullus nisi propter propria demerita. 316.1.c
Reprobatio qualiter & quando facta. 336.1.c.f
Reprobos tam multos cur Deus esse præuidens cum rerum
ordinem quem videmus voluerit, est iudiciorum Dei abyssus.
336.2.c
Reprobationis diuinæ causam referendam esse ad diuinam
voluntatem quibus rationibus suaderi possit. 342.1.c.d
circa Reprobos diuinæ voluntatis triplex actus considerari
potest, voluntas permittendi peccata, obdurandi peccatorem,
& excludendi à regno cælesti. 342.2.b
tres hi actus habent peccata Reprobi pro obiecto, sed di-
uerso modo. ibid.2.c.f
tres hi actus quomodo differant. 343.2.a
Reprobationis datur causa ex parte reprobi, lethalis scilicet
culpa. 344.1.d.e
Reprobatio est, voluntas excludendi peccatorem à vita æter-
na, aut etiam æternis suppliciis mancipandi. 344.2.a
Si probatio non includeret solum hanc voluntatem, sed
etiam voluntatem permittendi peccatum, ex parte Reprobi
non daretur causa totius effectus Reprobationis, sed conditio
sine qua non. ibid.2.e
Reprobationis certitudo prouenit ex diuina præscientia.
345.1.c.d
Reprobatio qua ratione cum libertate arbitrij cohæreat.
ibid.1.c.f
Reprobationis quomodo idem diuinum decretum circa
Iudam, prouidentia permissionis peccatorum, oblectationis
& indurationis rationem habuerit. ibid.1.f. & 2.a
Reprobos peccata permittere Deus voluit, vt ostende-
ret iustitiam suam in vasa iræ, & bonitatem in vasa misericor-
diæ, conferendo videlicet propter peccata iniquorum Chris-
tum & eius passionem, &c. 347.1.a.b
Reprobationis causam pendere ex voluntate Dei iuxta
Paulum negandum est. 347.2.a.b
Reprobi non omnes despectorum nomine significantur.
347.2.c
Reprobis, qui etiam despecti à Deo censentur, non est sub-
latum liberum arbitrium. ibid.2.d
Reprobos hominum multo maior numerus est, quam
prædestinationum. 348.1.b
Reprobos turba numerosior. ibid.1.c

Vide Induratio, Obduratio, Prædestinatio.

Reptile.

Reptile quid sit, & vt inter reptilia pisces comparationem
690.1.a

Res.

Rem eandem à se produci est eorum maximum quæ fieri
nequeunt. 191.1.c.d. Impugnatur. ibid.1.f. & 192.1.a. & 193.
Res omnes sublunares ex sese non habere esse probatur.
ibid.1.b
Re in omni creata datur aliquid de quo aliquando verum
est dicere, fuit & non est, & erit & non est. 192.1.b
Rerum diuisio prout contingentiæ radix cognosci possit.
189.2.b
Res omnes quæ sunt, fuerunt, & erunt ex æternitate præ-
sentes Deo fuisse secundum suum esse existentia D. Thomas
asserunt. 191.1.c.d. Impugnatur. ibid.1.f. & 192.1.a. & 193.
Rerum omnium existentia in æternitate qua ratione de-
fendi possit. 191.2.d. & 192.1.c
Res omnes quæ in quacumque temporis differentia tem-
poris sunt coexistunt Deo, aut sunt præsentia Deo, secundum
existentiam. 195.2.d. Hæc propositio quomodo sit vera. ibid.
Res quæ toto temporis decursu erunt, sunt iam secundum suum
esse existentia in æternitate, hæc propositio non est vera. 181.b
Hoc declarat exemplo circuli, qui ex centro per cir-
cumferentiam ducitur. ibid.1.d
Res quæ futura est in tempore, est præsens Deo, aut est in æter-
nitate, vt vera sit hæc propositio. ibid.1.f
Rerum aliarum immediatè à Deo sunt, aliarum interuentu cau-
sum secundarum agentium ex necessitate naturæ, hanc scien-
tia Dei causa est. 211.1.a
Rerum aliarum à libero arbitrio variationem habent, & pen-
dent, quarum Deus causa est interdum vniuersalis, interdum
particularis. ibid.2.d
Res à suis causis eueniunt à naturalibus naturaliter, à li-
beris contingenter, quasi in Deo nulla esset præscientia.
212.2.c.d
Rerum tria genera in nobis comparatione æteritatis scilicet
tatis, & interitus sempiterni. 250.2.e.f
Res primi generis, quæ sunt bona omnia, Deus vult om-
nibus voluntate conditionata. 261.1.a
Res secundi generis, quæ sunt peccata, nequaquam voluit
sunt, sed à Deo permittit. ibid.1.c
Res tertij generis, id est, damnatio sempiterna, & pena,
sunt volita à Deo, sed voluntate consequenti. ibid.1.d
Res omnes Deus non vult esse voluntate absoluta, tamen
ad res omnes producendas concurrit. 161.g
Rerum tres ordines, quæ præordinationi diuinæ, per prou-
identiam aut prædestinationem subiacent, iuxta Cassianum.
310.1.b
aduersus hos Rerum ordines multa adducuntur argumeta.
311.2.b
Res fidei non esse præcipuè naturalibus rationibus per-
suadendas. 437.1.a

Resolutio.

Resolutio fieri vsque ad materiam, vix est probabile
nisi obitaret auctoritas Aristotelis. 330.2.b.c

Respiratio.

Respiratio, & exspiratio, cur necessaria. 441.a

Resurrectio.

Resurrectio mortuorum qualiter ministerio Angelorum
futura est. 550.a.d

Reuelatio.

Reuelatione duo rerum genera nobis manifestata sunt.
2.2.c
Reuelatione diuina, quæ supra naturam sunt nobis, immo-
tescere debuerunt. ibid.2.d. Ad ea item, quæ natura docet,
assequi possumus, fuit necessaria. 180.a.d
Reuelatio rerum secundæ generis, simpliciter est ad salutem
necessaria. 311.c
Reuelatio paruis ad salutem necessaria, non quæ ad ipsos
peruenit, sed quæ ad alios. 321.a
Reuelatio diuina non est ratio sub qua, sed ratio obiectiua
attingendi res per fidem, aut Theologiam. 140.2
Reuelatio est credendi ratio, quam non interest esse in re,
quæ creditur. 150.a
Reuelationes quoad apprehensionem, non quoad iudicium,
apertius in somnis, quam in vigiliis, suscipiunt. 141.1.a
Reuelationes & illustrationes magnificæ, quæ in vita diuina
cur vsam sensuum exteriorum impediunt. 144.1.d
Reuelationes plurimæ factæ ministerio Angelorum, non
omnes tamen. 191.1.a
Saluatio.

Index rerum.

S

Sabellius.

Sabellius quando fuerit, & eius circa diuinas processiones ac personas, error. 360.2.d
Eius error eo longè antiquior, quos habuerit asserores. ibid.2.c

Sacramenta.

Sacramenta nouæ legis à Christo vim habent, per eaque merita passionis Christi applicantur. 340.2.a
Sacramenta nouæ legis sunt causæ instrumentales gratiæ, more morali, non naturali. 326.2.c

Saducei.

Saduceorum error fuit, Angelos negantium. 331.2.c

Salus.

Salutis nostræ initium non est à nobis, etiam si in nobis sit, ad gratiam inuitantem cooperari. 304.2.a.b
Salutem omnium quomodo Deus ab initio voluerit. 313.2.a
Salus nulli mortalium contingit, nisi in fide Mediatoris, saltem implicita. 340.2.a
Salutis nostræ initium est à Deo, assentiri diuinæ inspirationi in nobis. 722.2.d
Salutem omnium Deus vult, sed si ipsi saluari velint. 727.2.

Sanctus.

Sanctus qua ratione miracula facere dicatur. 647.1.a.b

Sapientia.

Sapientia est suprema scientia, quæ nobilissima obiecta, & altissimas causas & suprema considerat. 26.2.d
Sapientia nomine Aristot. cognitionem principiorum & conclusionum intellexit. ibid.2.f
Sapientia insigni donatus fuit Adamus. 694.2.b

Sara.

Sara Raguels filia viros interfecit. demonium Almodaus. 531.1.b

Scientia, Scientia diuina.

Scientias naturales non solum quoad principia, sed etiam quoad conclusiones Deus Philosophis manifestauit. 5.2.a.b
ad Scientias subalternas quid requiratur. 11.2.b.c
Earum varij modi. ibid.2.d.e
Scientia naturalis non repugnat fidei & reuelatis. 24.2.f
Scientia & rectus affectus inclinant ad rectè iudicandum de rebus. 16.2.c.f
Scientia distinguuntur per obiecta sub ratione qua sciuntur. 27.2.d
Scientia diuina vnde suam certitudinem infallibilem habeat. 24.2.a.b
Scientia de Deo, etsi per exigua, præstat quacumque alia. 25.2.c
Scientia de Deo pro ratione cognoscibilitatis varia, atque diuersa. 27.2.d
Scientia subiectum virtute continere debere omnes veritates quæ per habitum scientiæ de tali subiecto sciri possunt Scotus asseruit. 28.2.d.e
De eadem re D. Thomæ, & sectatorum eius sententia. 29.1.b
Scientia iuxta Nominales pro diuersitate conclusionum, quæ demonstrantur distinguuntur. 29.1.c
Scientia habitus est habilis & promptitudo quædam ad assentiendum cum volumus, relicta ex assensibus conclusionum, cum demonstrentur. ibid.1.e
Scientia diuina infinitatem habet cum quasi intensiuam perfectionis, tum extensiuam comparatione infinitorum obiectorum. 79.1.c
Scientia est in Deo quoad actum non quoad habitum. 150.2.c
Scientia in Deo non est accidens, sed substantia. ibid.2.d
Et de fide. ibid.
Et probatur rationibus. ibid.2.e.f
Scientia Dei quæ in se comparatione obiecti primarij est singularis, comparatione obiecti secundarij vniuersalis esse potest. 151.1.d.e

Scientiam diuinam, vt creaturarum est scientia, quomodo non absurdum sit ab eisdem creaturis dependere. 116.1.f
Scientia Dei etiam si non sit discursiua, est tamen proprie quid. 157.1.d
Scientia Dei est causa rerum: sed nihil ab ea manat, nisi determinata per voluntatem diuinam. ibid.2.c
Scientia Dei duobus modis spectatur comparatione creaturarum, vno, quo scientia dicitur naturalis, altero quo dicitur libera. 157.2.f
Scientia naturalis Dei est ea usque rerum, habetque rationem artis, non verò scientia libera. 158.1.b
Scientiam Dei qui causam rerum esse dixerunt, intelligendi sunt de scientia naturali, & qui negarunt, de libera. ibid.1.c.d
Scientia non entium est in Deo, & quomodo ea concipiuntur. 158.1.c.f
Scientia Dei duplex est, scientia visionis & simplicis intelligentiæ, & quid vtraque sit. ibid.2.c.d
Scientia visionis in Deo non est perfectior scientia simplicis intelligentiæ. ibid.2.c
Scientia visionis quare non sit de non entibus, quæ Deus in sua essentia videt. ibid.2.c
Scientia visionis, quare sit de his quæ presenti tempore non sunt, futura tamen sunt. 159.1.a
Scientia approbationis quid, eaque Deus nescire dicitur peccata & peccatores. 159.1.e
Scientia visionis Deus infinita nouit. 159.2.f. & 160.1.a
Scientia naturalis Dei, qualis & quanta sit, & quomodo Deus per eam omnia futura contingentia nouit. 196.2.e
Scientiam seu cognitionem Deus non accipit à rebus, sed in seipso, seu à seipso cognoscit omnia. 197.1.c.d
Scientia intuitiua, seu visionis & abstractiua, seu simplicis intelligentiæ in Deo non differunt. ibid.1.d
Scientia Dei eorum, quæ adhuc sunt in tempore contingenter futura, nondum habet rationem scientiæ visionis, sed simplicis intelligentiæ. 199.1.c
Scientia qua Deus scit quodcumque futurum contingens tam necessaria iam nunc est, vt implicet contradictionem Deum efficere se id nesciuisse. 204.1.f
Scientia futuorum contingentium in Deo non esse probatur. 208.1.c. & seqq.
Scientiam futurorum contingentium esse in Deo est aperitissimum, & contrarium error in fide. 208.2.f
Scientia in Deo triplex distinguenda, merè naturalis vna, merè libera, & mixta, & quid sint singula harum. 209.1.c
Scientia mixta cur neque purè libera, neque purè naturalis sit. ibid.1.d.c
Scientia Dei qua antequam rem creet, præuidet quid sit factura ex hypothesi, quòd in eo ordine rerum collocetur, pendet ex ipsa scientia, qua absolute Deus scit quid liberum arbitrium futurum sit, pendet à libera determinatione Dei. 209.2.d
Scientia hæc, in Christi anima beata concedenda est. ibid.2.c
Scientia media non est in Deo, comparatione sub arbitrij, sed solum comparatione creati. ibid.2.f
per Scientiam mediam scire quis potest, quid inferior libere facturus sit, non autem ipse eodem. 210.1.a
per Scientiam naturalem Deus produxit res omnes, quæ non à libero arbitrio dependent. 210.1.f
Scientia media qualiter sit causa rerum, quæ pendet à libero voluntatis arbitrio. 211.1.d
Scientia libera non est causa rerum. ibid.1.f
Scientia Dei, vt sit causa rerum. 213.2.a
Scientia diuina eorum quæ à libero arbitrio pendet, certitudo pendet ex acumine, & summa perfectione diuini intellectus. 213.2.f
Scientia nostra nullam habet certitudinem ex perspicacitate & altitudine cognoscens supra res cognitatas, sicut scientia diuina. 214.1.e
Scientiam mediam eorum ratione quæ à libero arbitrio pendet, quidam negant, & libertatem tantum & naturalem constituentur. 215.c.f
Scientia diuina non est magis perfecta, eò quòd per eam cognoscatur aliquid futurum. 220.2.c
Scientia diuina naturalis habet in se adiunctam scientiam liberam. ibid.1.c
Scientia media ab iis qui præsumptiones in Deo ponunt, ratione peccatorum necessarè ponenda. ibid.2.b.c
Scientiæ diuinæ certitudo, quòd arbitrium peccabit, nisi impediatur, vnde proueniat. 221.2.b.c
ad Scientiam mediam hæc certitudo est referenda. 221.2.c.f
Scientia media ab auctore prius naturalis dicta, optima ratio est conciliandi arbitrij libertatem, cum præsentia diuina. 224.2.f
Scientiam mediam Patres si non verbis, tamen re asserunt. 225.1.a
Scientiam

Index rerum.

Similitudo alicuius rei aliquid duobus modis dicitur. 99.
Similitudo aliqua Dei est necessaria ad Deum conspicien-
dum. ibid. 2. b
per Similitudinem creatam non potest videri diuina essen-
tia. ibid. 2. c
Similitudo duplex, & vna tantum est in diuinis. 500. 1. f
Simile aliquid est duobus modis, equalis comparationis
vni & inaequalis alterum. ibid. 1. a
Simile duobus modis accipi. ibid. 1. a
Similitudo duplex creaturae intellectualis cum Deo, altera
naturalis, altera supernaturalis in alia vita. 59. 1. b
Similitudo figuli exponitur. 347. 1. c
Simon Magus.
Simonis Magi de mundi origine error. 319. 1. b
Simplicitas Simplex.
Simplicitas non dicit perfectionem simpliciter, nec forma-
liter est perfectio. 51. 1. c
Simplicitas confiterentur defini per negationes. 79. 2. c
Sodomitae.
Sodomitarum ecclesias qualis fuerit. 647. 1. a
Sodomitan viderint res alias in illa caecitate. ibid. 1. b
Sol, Solares.
Sol & homo generant hominem. 176. 2. d
Sol cum sit nobilior orbibus superioribus cur eisdem sit
minor. 539. 1. d
Sole nobiliores sunt superiores orbis iuxta Aristotelem.
ibid. 1. c
Solares radij in speculum concauum incidentes cur stup-
pam inflamment. 568. 2. c
Sol ybi consistit post diem iudicij. 687. 2. d
Sol & Luna in quibus partibus producta. 688. 1. d
Sophronius.
Sophronij dictum quoddam de intellectualibus naturis
explicatur. 73. 2. c
Solutio.
Solutio particula duobus modis sumi potest, categorematicè,
& syncategematicè, & quid utrumque. 427. 2. b. c
Solutio Pater creat, hæc propositio cur non excludat filium
aut spiritum sanctum. 428. 2. d
Solutio, sumptum categorematicè non potest addi termino
essentiali, sed sic syncategematicè. ibid. 1. f
Solutio categorematicè non potest addi termino personali.
ibid. 2. a
Solutio Pater est Deus, in quo sensu propositio hæc sit vera vel
falsa. 428. 2. c.
Solutio Pater generat, solus spiritus sanctus spiratur, hæc propositio-
nes in quo sensu veræ & hæc falsa, solus Pater spirat. ibid.
2. f
Solutio sanctissima Trinitas est Deus, propositio est verissima.
429. 1. a
Solutio Deus immortalis, quo sensu accipiendum. 543. 2. c
Sopor.
Soporem Adami quidam volunt fuisse castitatem. 595. 2. b
Spacium.
Spacium vacuum infinitum non dandum est ante mundi
constitutionem. 67. 2. f
Spacium infinitum ante mundi constitutionem dandum
est, aptum diuina potestate repleri corpore in quo ex æterni-
tate Deus fuit. 68. 1. a
Spacium quod occupat tota mundi machina, non est quid
creatum à Deo. 69. 1. a
Spacium illud nihil est aliud quam non repugnantia vt cor-
pore replatur. ibid. 1. b
Spacium & concauum corporis continentis non sunt
idem. ibid. 1. c
Spacium est tanta capacitas, quantum est corpus, quod in eo
valet recipere. ibid. 1. e
Molina in D. Thom.

in Spacio vacuo si Deus non esset quomodo sequeretur
Deum moueri. ibid. 1. e
in Spacio quod est extra vniuersum, est quidem Deus, non
tamen replendit, circumscriptiue aut definitiue sed per im-
menfitatem suæ essentia. 69. 2. c
Spacio Deus prius est præsens, quam in eo operetur. 70.
1. c. d
Spacium quod est extra cælum, rationem vacui non ha-
bet. 67. 2. f
Spes.
Spei actum quoad solam substantiam actus elicere potest
homo cum solo concursu generali Dei. 731. 1. c
Spes seu fiducia hæreticorum qualis. ibid. 1. d
Vide Fides, Caritas.
Species, id est, forma: Species, id est,
similitudo.
Species aliquas rerum productas esse à Deo per creationem
probarur. 39. 2. d
Species habent in indiuiduis partialis existencias quibus
formaliter in suis singularibus existunt. 50. 2. f
Species seu notitia in anima, alia expressa, alia impressa.
58. 1. f
Speciem impressam constituendi, quæ necessitas. 99. 1. c. d
& Speciem expressam constituendi. ibid. 1. e
Species impressa necessaria non est, quando obiectum est
proportionatum potentia, & cum ea coniunctum. 99. 1. f
Species impressa qua videatur, diuina essentia esse potest.
102. 1. b
Species impressa non tam cum obiecto, quam cum po-
tentia, debet habere proportionem. ibid. 1. f
Species quomodo Deum representare possit. 102. 2. a
Species intelligibiles inferioris ordinis in ratione entis re-
presentare possunt res superioris ordinis, quidditatiue etiam
Deum. 102. 2. a
Species creata Deum infinite representare non potest, sed
finitè sic. 102. 2. d
Species impressa ex eo quod potentia præsens sit, habet
quod cum potentia efficiat cognitionem. 103. 1. a
Species impressa est accidens, & potentia, cui coniuncta est,
inherere debet. 103. 1. b
Species impressa constituit intellectum in actu primo, ad
intelligendum. ibid. 1. b
Species expressa in omni potentia cognoscente, etiam ex-
terna, cur ponenda, 381. 1. f & impressa etiam. ibid. 1. a
Species expressa distinguitur specie à impressa. 382. 2. b
Species rerum non ita Adamo infusa sunt, vt Angelis.
565. 1. b
Species intelligibiles & sensibiles, qui maxima negent,
566. 1. e. quibus eas rationibus improbeant. ibid. 1. c. d. hæc ar-
gumenta dissoluntur. 569. 1. a. b
Species intentionales potentia impressa, ad omnem cog-
nitionem elicienda, sunt constituenda. 567. 1. f. & 2. a. quan-
do non sunt necessaria. 567. 2. b. c
Species ad potentiam cognoscentem comparatur tam-
quam causa particularis ad vniuersalem. ibid. 2. b. c
Species intentionales quibus modis stabiliantur ex Aristo-
tele. ibid. 2. f
Species intelligibilis qua ratione iuxta Scotum in Angelo
efficitur. 570. 1. a
Species à Deo Angelis infusa, quæ & quales ex Diuo Tho-
ma. 571. 1. b
Species finita superioris ordinis habere potest habitudinem
representantis infinite. 576. 1. a
Species magis vniuersalis ea dicitur, quæ se extendit
ad representandum plures naturas specificas, simul & vni-
tè. 576. 2. c
Species diuersæ cur non pugnent simul in eodem intellectu,
cum diuersæ figura pugnent in eodem corpore. 599. 1. f
Species intelligibiles etiam primis parentibus inditæ.
693. 2. f
Species adulterinæ non sunt à Deo productæ. 690. 2. b
Species à rebus accipere Angelos quinam sentiant.
569. 2. f
Speculum.
Speculum voluntarium cur Deum Augustinus nomenet.
12. 1. b cuius dicti ratio alia redditur. 135. 1. b
Speculum & res in speculo representata, diuersis speciebus
representantur. 141. 1. b. c
in Speculo species reflexa non videtur, nec partem habet ex-
tra partem in representando. ibid. 1. d. e
ibid. 1. d. e in Specu

in Speculo singulis punctis est integra species Petri, in re
presentando totum obiecto.
in Speculo Petrum ipsum per eius speciem reflexam in alie
no loco, ubi reuera non est, nobis apparentem conspicimus.
ibid.

Spiritus, Spiritus Sanctus verus Deus,
Spiratio, Spirator.

Spiritus sensitui seu animales ex vitalibus generantur in
cerebro.
Spiritus vitales quomodo à corde in ceteras corporis par
tes diffundantur.
Spiritus sanctum verum esse Deum, Patri Filioque consub
stantialiem, qui partes libris editis, probent. 371.1.c.f. proba
tur hæc veritas Sacre scriptura testimoniis.
Spiritus sanctus fuit causa incarnationis, & proinde verus
Deus.
Spiritus sanctus per Prophetas est loquutus, & proinde
est verus Deus. ibid. 2. f. idem ostenditur definitionibus Eccl.
Spiritus sanctus includit quid absolutum amorem, videli
cet essentialiem, & addit esse spiratum ac productum à Patre &
Filio.
Spiritus sanctus cur nec Verbum, nec imago, sed amor ne
xusque Patris & Filij dicatur.
Spiritus sancti productio explicatur.
Spiritus sancti processio non est dicenda generatio. 390.2.e.
Spiritus sancti processio non est dicenda generatio. 390.2.e.
Spiritus sancti processio non est dicenda generatio. 390.2.e.
Spiritus sancti processio non est dicenda generatio. 390.2.e.
Spiritus sanctus ex vi sue productionis non habet quod sit
consustancialis producenti, sed ex eo quod quicquid est in
Deo, Deus est.
Spiritus sanctus est Deus de Deo, ea generali ratione, qua
quicquid ad intra est à Deo, & ipsemet est Deus.
Spiritus sancti productio non habet ut attingat quicquam
substantiali, quia productio est per voluntatem, sed quia est
productio ad intra in Deo.
Spiratio actiua & passiua quid.
Spiratio est processio spiritus, seu motus quidam vitalis quo al
iquis ex amore mouetur & impelli ad aliquid dicitur.
Spiritus sanctus cur sit à Patre & Filio.
Spiritus sanctus producit à Patre & Filio per volunta
tem, quia Pater & Filius diligendo spirant spiritum sanctum.
Spirare quid includat, & in quo posita sit ratio spirationis,
ibid.
Spiratio actiua non constituit personam, sed indiuiduum,
Patri & Filio commune.
Spiratio actiua non distinguitur ex natura rei, à paternita
te & filiatione, sed idem prolixum est cum illis.
Spiratio actiua est idem re & ratione cum paternitate & fi
liatione, sed distinguitur virtute, ex natura rei.
Spiritus sanctus habet à Patre & Filio per spirationem, qua
cumque habet, siue illa ex natura rei antecedat spiratio
nem, siue sequatur.
Spiritus vocabuli duplex deriuatio.
Spiritus sanctus nomine hoc complexum in qua significatio
ne tribus diuinis personis sit commune.
Spiritus sanctus an sit dicendus imago patris.
Spiratoris ratio patri ac filio communis quomodo resultet.

Spiritus sanctum à Patre & filio, procedere Græci Patres
tenuerunt: & impie Origenes, Didymus, Basilus, & alij.
Didymus, Basilus, & alij. b. c. f. Damascenus qui in contraria videtur opinione esse explicatur.
Spiritus sanctum cur Græci non ex Patre & filio, sed ex
Patre per filium procedere tradiderint.
Latini quomodo facile in hac re in concordiam redigi possint.
Latinorum loquendi medus, commodior est, quam Græ
corum in ea re.
Spiritus sanctum procedere ex Patre & filio tamquam ex
vno principio quomodo colligatur.
Spiritus sanctus longe aliter emanat à Patre per filium
quam splendor à sole per radium.
Spiritus sanctus non procedit à filio immediate & à Patre
mediate, sed ab utroque immediate.
Spiritus sanctus à Patre spiratur per filium, & quia filius à Pa
tre habet ut spiret spiritum sanctum & Pater à se.
Spiritus sanctum à filio non procedere Theophiladus
quomodo astruat, & redargui possit.
Spiritus sanctum à Patre procedere dixerunt explicatur.
Spiritus sanctus si à filio non procederet, cum à filio non
distingueretur qui affirmet, & quibus rationibus.
Spiritus sanctum esse à filio, & non esse saltem mediate à
Patre contradictionem implicat.
Spiratio actiua est ratio ad modum cause formalis qua fi
lius distinguitur realiter à spiritu sancto.
Spiritus sanctum procedere à Patre per filium, in quo sensu
sit verum.
Spiritus sanctus est à filio per Patrem concedi potest.
Spiritus sanctum principaliter vel proprie à Patre proce
dere non videtur concedendum vel certe præ exponendum.
Spiritorem qui indiuiduum Patre & filio commune patere
redarguuntur.
Spiritorem vnum esse per se & constitutum ex essentia & spi
ratione actiua, indiuiduum in quo Patri & filio commune & non
persona probatur.
Spirator est vnum per se subsistens, non quidem vt insep
tum, sed vt existens independens à quocumque alio.
Spirator aut spirans si solum considerentur vt coneretur
ex spiratione actiua, seclusa essentia Patris & filius, non pote
runt dici principium vt quod spiritus sancti.
Spirator in communi, qua ratione nec persona nec suppo
situm sit sed indiuiduum.
Spirans indiuiduum est sub Deo essentialiter collocatum
spiritui contra diuisum.
Spirator communicat cum essentia diuina in Patre & filio,
neque spiratoris ratio hæc est de intrinsicca ratione Patris &
Filij vt essentia diuina.
Spirator est vnu per se cum Patre & filio recte dicitur non
tamen constituitur vnum per se.
Spiritus sanctus immediate procedit à Patre & immediate
à filio, & immediate à constituto ex Patre & filio.
Spirator & principium spiritus sancti nullo modo dici pos
sunt in plurali de Patre & filio.
Spirant spiritum sanctum Pater & filius, & sunt duo spirato
res adiectiue concedi potest.
Spiratores duos D. Thomas esse olim dixerat, sed mouit
sententiam.
Spiratores plures dicendos esse Durandus asserens eo quod
sit nomen verbale reicitur.
Spiritus sanctum duos esse qui spirent esse per accidens
ait Scotus, ita vt æque produceretur per Patrem si non esse
filius, vt produceretur per virtutemque, D. Thomas esse aut condi
tionem sine qua non vt duo sint.
Spiritus sanctus per se requirit pluralitatem suppositorum
à quibus procedat, vt distinctus à Patre & filio procedat.
Spiritus sanctus à solo Patre procedere potest non tamen
distinctus à filio.
Spiritus sanctus est amor unitiuis & motus Patris & Filij
ratione amoris essentialis quem includit: & quatenus est ab
utroque productus.
Spiritus sanctus procedit à Patre & filio quatenus sunt
vnum indiuiduum communicabile in ratione spiratoris, &
quatenus sunt multa supposita.
Spirator ostendendo filium est, vt spirator, ostendendo
patrem & alia similis quomodo sit vera.
Spiratio actiua & passiva quid sint.

MOLINA
D. VI
4

Index rerum.

in Vniuerso Deus Solus, & cætera, sic disposuit, atque sic inuicem dependentia fecit, ut nullus suspicari possit aliquid eorum esse Deum. 44.2.c.f
Vniuersi fabrica apertè Deum esse demonstrat. 45.1.a

Vocatio, Vocatus, Vocare.

Vocatio Dei interna quæ sit, qua mediante, Deus dicitur trahere venientes ad se. 722.2.a
Vocatio diuina non tollit libertatem, & liberum arbitrium non possit sine vocatione ad fidem accedere. 772.2.b
Vocatio ad fidem, illuminatio, & inspiratio ad intellectum pertinent. ibid.1.d
Vocatio interna ad fidem, multum pendet à conatu Ecclesiæ. 724.2.d
Vocatio interna ad fidem quantum pendeat ab arbitrio eius qui vocatur. 725.1.a
Vocaturus à Deo æquali auxilio fieri potest, vt vnus conuertatur & alter non. 729.2.b. & vnus minori auxilio conuertatur, & alter maiori non. ibid.2.c
Vocare Dei est, & nostrum credere. ibid.1.c
Vocatio ad Christum non solum spontaneum requirit, sed liberum arbitrium, vt possit consentire & non. 730.1.d

Vide Illuminare, Gracia, Auxilium, Iustificatio.

Volucres.

Volucres præstant piscibus. 689.1.a

Voluntio, Voluntas, Voluntas Dei, Velle, Voluntarium, Velleitas.

Volitiones & reliquæ appetitiones, quomodo ab eas eliciente cognoscantur. 588.2.f
Voluntas vt liberè mentem applicet, non est opus, vt præcedat eius rei in particulari, quæ intelligenda est, cognitio. 599.1.b
Voluntatis humanæ nobilitas ex eius libertate maximè pendet. 41.2.b
Voluntas Christi capax fuit doloris & tristitiæ. 235.2.c
Voluntatis determinatione liberè Deus res ad extra operatur, mediante actione creata, quæ à voluntate ita determinata, emanat. 67.2.d
Voluntas proprius est appetitus hominis, quatenus homo per eam appetit actum elicitum. 93.2.d
Voluntas primò est propensio ad volendum in communi, & secundariò ad hoc vel illud in particulari. 94.1.c
Volitiones Dei naturaliter sunt occultæ Beatis, nisi peculiariter eis manifestentur. 125.2.f
Voluntas non comparatione suorum omnium actuum, sed quorundam tantum est libera. 163.2.f
Voluntas nostra est, cum malum volumus contra voluntatem Dei. 167.1.d.e
Voluntas nostra, nec voluntas esset, nisi esset in nostra potestate. 170.1.c
Voluntas est causa peccandi. ibid.1.f
Voluntas nisi praua inter nos & Deum separat. 171.1.a
Voluntatem non esse liberam in quo instanti elicit volitionem ad eam eliciendam censet Ochamus, & quidam alij. 172.1.a. b. Hæc sententia tamquam periculosa reicitur. ibidem 1.c
Voluntas in quocumque temporis existat puncto, suum actum antecedit prioritate naturæ. 172.2.f
Voluntas in quocumque temporis puncto existat, potest vel nihil omnino agere, vel volitionem aut nolitionem elicere. 173.1.a
Voluntas diuina est mensura diuinæ potentia. 177.2.b
Voluntas nostra determinata in puncto temporis, non potest esse non determinata in eodem puncto: & voluntas diuina in puncto æternitatis determinata, non potest esse non determinata. 205.2.d. alioquin hoc implicaret contradictionem. ibid.2.f
Voluntas prius natura est indifferens, vt se determinet, quam liberè operatur, nec prius natura se determinat, quam operatur. 232.1.d
Voluntatem suam postquam Deus determinauit, non potest efficere, vt eam non determinauerit. 206.1.d
in Voluntate viatoris est velle finem & media. 232.2.b
Voluntatem nihil necessitat, quoad exercitium actus, nisi Deus clarè visus. 233.2.c
Voluntati proponi potest tam immensum lumen gratiæ, vt credendum sit, illam sine mora consensum elicituram. 233.2.c
Voluntas nihil in hac vita necessariò appetit in particulari, vt non possit respuere. 234.1.c
Voluntas est in Deo, conclusio de fide. 252.1.c. probatur item rationibus. ibid. & 1.d.e

Velle diuinum est idem cum eius essentia. 571.1.f
Voluntatis actus quo Deus seipsum diligit, habet pro obiecto bonum, sed non finem. ibid.2.a
Deus Vult alia à se, quod qua ratione probari possit. ibidem 2.b.c

Vult Deus se vt finem, alia verò propter se, tamquam propter finem. ibid.2.d

Voluntatem Dei, qua vult alia à se esse perfectionem Dei, asserit Caietanus, sed alij repugnant, quod verius est. ibidem 2.f

Velle diuinum vt terminatur ad creaturas, non est ens reale, sed ens rationis. 513.1.a

Voluntatis diuinæ actus est causa efficiens creaturarum. ibidem 1.d

Voluntatis diuinæ essentia diuina, est obiectum primarium, & creaturæ secundarium. 513.1.f

Voluntas diuina neque à primario obiecto, neque à secundario mouetur. ibid.2.c

inter Voluntatem diuinam & nostram, quod sit differentia. ibid.2.d

Voluntas diuina non mouetur à sua essentia, & à creaturis in ratione obiecti cogniti. ibid.2.e

Velle aliquid possumus duobus modis, vno tamquam cedens in utilitatem nostram: alio tamquam cedens in utilitatem alterius. 514.1.a

Vult Deus hoc modo alia à se, & diligit. ibid.1.b.c

Vult Deus necessitate absoluta, suam essentiam atque bonitatem esse. ibid.1.c

Vult Deus alia à se necessitate non absoluta. ibid.1.e. sed ex hypothesi. ibid.1.c

Voluntas diuina est causa necessaria, sed non necessariò quicquam efficit, potiusque libera, quam contingens, causa dici debet. 516.1.a

per Voluntatem agit Deus, sed non ex necessitate nature. ibid.2.b. sed liberè. ibid.2.c

diuinæ Voluntatis causa esse nequit, ratio tamen potest. 257.2.f

Voluntas Dei maximè est rationalis. 518.1.d
propositiones de Dei Voluntate, quæ affirmandæ, quæ negandæ, quæ distinguendæ. ibid.1.c

Voluntas signi in Deo, quæ sit iuxta Diuum Thomam. 258.2.f

Voluntas signi an aliquam volitionem in Deo, saltem conditionatam ponat, dubitatur. 259.1.a.b

hanc Voluntatem continere volitionem conditionatam, si per homines non fteret, asseritur. ibid.1.c.d

Voluntate absoluta Deus vult omnia, quæ sub liberam arbitrium non cadunt. ibid.1.a

Voluntas diuina in antecedentem & consequentem dicitur à Damasceno, primò omnium. 259.1.e.f

Vult Deus omnes homines saluos fieri, si per ipsos non staret, & Angelos dum eos condidit. 260.1.a

Voluntate conditionata Deus hæc voluit, vt hoc esset honorificentius hominibus. ibid.1.c

Voluit item saluos omnes homines esse, dum post ruinam ipsorum eis de Redemptore tam excellentè prouidit. ibidem 1.d

Volitio conditionata, qua Deus vult omnes homines saluos fieri actus est diuini arbitrij, & ad quos se extendat. ibidem 1.c.d

Voluntas antecedens & consequens iterum que sint. 260.2.c

Voluntas vtraque circa ea quæ bona sunt constituit. ibid.2.f

Voluntate antecedente licet Deus velit seruari sua consilia & præcepta, ea tamen voluntate consequente violari non vult. 260.1.b

Voluntas consequens in Deo ea sola dicitur, de cuius contrario est in Deo velleitas. 261.1.a

Voluntas consequens & antecedens suscipit rursus declarationem. ibid.2.b

Voluntas antecedens & consequens quomodo sit vna & eadem. ibid.2.e

de Voluntate antecedente & consequente Patrum testimonia. 261.1.a

Voluntate conditionata Deum velle omnes homines saluos fieri demonstratur. ibid.1.c.d

Voluntas signi est in præceptis & conciliis, quæ voluntatem in Deo formaliter existentem expriment, &c. 262.1.a

Voluntas Dei qua vult vt impleamus præcepta & consilia, habet conditionem si penes nos sit ea implere. 263.1.b. item & pro tempore quo nos obligat. ibid. c. velleitas est in Deo, qua velleit non punire, si peccata hominum non postularent. ibid.2.c

Voluntas conditionata est in Deo, qua vult vt homines eius præcepta impleant, alioquin veterator esset. 262.1.a.b

hæc Voluntas, rectè voluntas conditionalis seu velleitas appellatur. 263.1.b

Velleitas cum nulla in Deo coniuncta est imperfectio. ibid.2.c

Velleitas

Index rerum.

Velleitas interdum verbo indicatum modi exprimitur. ibid. 2. c.
 Voluntas Dei absoluta quicquid vult semper impletur, & hoc est de fide. ibid. 2. f.
 Voluntas Dei absoluta duplex est, vna efficax, quæ semper fit, altera dependens à libero arbitrio creato. 264. 1. a. b.
 hæc Voluntas Dei vult omnia bona quæ per nostrum liberum arbitrium fiunt. ibid. 1. c. d.
 hæc Dei Voluntas semper impletur. 264. 1. c.
 Voluntate conditionalis quod Deus vult non semper impletur. 265. 1. c.
 Voluntate absoluta Deus non vult actus peccatorum, sed permittit tantum, & concurret influxu generali cum libero arbitrio ad illorum productionem. ibid. 1. d.
 Voluntas omnis est à Deo nusquam legitur in Scripturis, quia verum non est. 268. 2. d. e.
 Voluntas Dei est immutabilis, quod est de fide. 270. 1. a.
 Voluntas diuinæ quinque sunt signa, præceptum, prohibitio, consilium, operatio & permissio. 271. 1. c. f.
 Voluntas hæc signa non proprie sed metaphorice voluntates nominantur. 271. 2. f.
 tria priora Voluntas conditionalis quæ in Deo sit verè signa sunt. 272. 1. b.
 Voluntas Dei exequendi ordinem suæ providentiæ, cuius finis comparatione sit absoluta & cuius non. 280. 2. d.
 Voluntate conditionalis Deus voluit hominibus beatitudinem & media ad eam necessaria. 285. 2. f.
 Velle credere Deus operatur in homine, consentire autem vocationi aut dissentire propriæ voluntatis est. 305. 1. c.
 Voluntas diuinæ omnem actum qualis deliberatio præcesserit. 310. 2. b.
 in Voluntate diuina nostro intelligendi modo dari diuersa instantia quomodo auctor non negauerit. 315. 1. c.
 in Voluntate diuina prioritatem aliquam, & posterioritatem quomodo auctor cognouerit. 315. 2. a.
 Voluntas per actum producit in nobis qualitas quædam, quæ volutionem terminet. 336. 2. a. hæc qualitas nomine caret, sed appellatur nomine actus. ibid. 2. c. hæc qualitas cur necessario ponenda sit. ibid. 2. c. d.
 Voluntarium est, id quod proficitur à principio intrinseco cum additione scientiæ. 488. 2. f.
 Voluntarij quatuor gradus, & qui illi. 490. 1. a. & c.
 Voluntarium paulo ante definitum spontaneum dici quidam malunt. 490. 1. b.
 Voluntarium quod est à libero arbitrio, quæ tale quid sit. ibid. 2. a.
 Voluntate esse aliquid aut fieri duobus modis dicitur, ibid.

a. b. discrimen quod est inter hos duos modos. ibid. 2. c.
 Volitio Angeli non est substantiæ & essentia Angeli. 563. 1. c.
 Voluntas non diuiditur, sicut appetitus sensitiuus in irascibilem, & concupiscibilem, & cur. 602. 2. b.
 Voluntatis humanæ actus circa finem est naturalis, circa media est liber. ibid. 1. c. f.
 Voluntas conditionata seu velleitas quomodo possit esse peccatum, & quomodo non. 617. 2. f.
 Voluntas non determinatur ab intellectu, sed ipsa seipsam determinat. 632. 2. c.
 Voluntatem humanam qua ratione Angelus mouere, vel non mouere possit. 645. 1. b. c.
 Voluntas humana, etiam comparatione suorum actuum supernaturalium rationem habet liberi arbitrij. 714. 2. f. & 715. 1. a.
 Voluntas indiget præueniente gratia ad fidem, vt in ea recipiatur. 723. 1. d.
 Voluntas absoluta media inter velleitatem, & dilectionem efficacem probatur. 737. 2. b. c.
 Voluntatis motus quidam confurgit ex amabilis rei contemplatione, quo voluntas ad illam efficitur. 790. 2. f.
 Voluntas qua ratione hos motus accere poterit. 791. 1. b.
 Voluntatis motus quidam eius rei obtinende postea confurgit, si via & aditus ad illam obtinendam occurrat. ibid. 1. c.
 Voluntas efficienter concurret ad trinitariam voluntatis, & non passiuè tantum. 634. 1. f.
 Voluntas Christi capax fuit doloris & tristitiæ. 235. 2. c.
 Voluntas diuinæ quinque signa. 271. 1. c.
 Voluntas qua ratione actum supernaturalem fidei elicit. 792. 1. a.
 Voluntas vt liberè intellectum applicet, non est opus, vt præcedat eius rei in particulari, quæ intelligenda est, cognitio. 599. 1. b.

Verbes.

Verbis singulis singuli Angeli prepositi sunt. 679. 2. d. c.

Veiclesus.

Wiclefi error de libero arbitrio in Concilio Constantiensi damnatus. 162. 2. c. d.

Vxor.

Vxorem suam Adamus ante peccatum cur non cognouerit. 706. 1. c.

Collegij Scti Spiritus Paderborn. 1682.
 DEO IESV CHRISTO ÆTERNI
 Dei coeterno Filio, laus et gloria.

